

Ölüm Orucu Direnişi 261. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/16 • 7 Temmuz 2001 • 150.000 TL

***Yalan perdesi yırtıldı,
19 Aralık vahşeti belgelendi!..***



**Belgelenen devletin
katliamcı kimliğidir!**



İÇİNDEKİLER

Kamu emekçileri hareketinde	
yeni dönem	3
“Sosyal patlama”lara karşı ehlileştirilmiş	
dinsel gericilik hazırlığı	4-5
Yalan perdesi yıkıldı, 19 Aralık katliamı	
belgelendi	6-7
“Faşist devlet bir gün mutlaka bunun	
hesabını verecektir!”	8
Ölüm Orucu Direnişi 261. gününde	
sürüyor.	9
Sınıf hareketi.	10-11
Satılmış sendika ağaları hesap verecek .	12
Sünerbank işçileriyle dayanışmayı	
yükseltelim	13
Dönemsel durum ve partinin	
sorumlulukları (orta sayfa).	14-17
2 Temmuz anma etkinlikleri	18-19
Gençlik	20-21
Yugoslavya'yı yöneten uşak takımı	
Miloseviç'i kredi karşılığı sattı	22--23
Uluslararası hareket	24
Direnişçilerin kaleminden	25
Açıklamalardan	26
Mücadele postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/16 ● 07 Temmuz 2001
Fiyatı: 150.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Aradan geçen 6 ayı aşkın bir sürenin ardından, 19 Aralık katliamına ilişkin gerçekler düzen cephesinden de kabullenilmeye başlanmış bulunuyor. İncelediği belgelerin tümünden “katliam” sonucunu çıkararak Adli Tıp raporunu takibeden günlerde, burjuva medya da bütün bir ikiyüzlülükle tükürdüğünü yalamaya başladı. Katliam öncesi, sırası ve sonrasında en aşağılık bir yalan ve iftira kampanyasıyla katillere destek veren, akı kara, cinayeti “kurtarma”, mağduru saldırgan gösteren aynı medya değilmişçesine ve kendi suçuna hiç değinmeden Adli Tıp raporu üzerinden yayına başladılar.

Katliamın sorumlusu kurum ve kişilerden, bir bütün olarak devletten ise tek bir ses, tek bir yorum yok. Ölüm Oruçları karşısındaki ölü duyarsızlığını sürdürüyor “devletlü”ler. Fakat bir taraftan da sessiz sedasız direnişçi tahliyelerini devam ettiriyorlar. Medyada, Adli Tıp raporlarını “cezaevlerine telefon imkanı-F tipine öncelik verecek şekilde hem de-” haberleri takip ediyor. Yani, katiller takımı işledikleri suç konusunda susuyor ama, “kurtarma” sahtekarlığını da bir başka cepheden devam ettirmeye çalışıyorlar.

En hunhar katliamlar başta olmak üzere her türlü kirli savaş yöntemiyle direnişi bastırmayı, devrimci tutsakları teslim almayı başaramayanlar yaptıklarının ve bu başarısızlıklarının altında her gün biraz daha eziliyor, tükeniyorlar. En son, tahliyelerle direnişçilerden/direnişten kurtulma atakları da yeni ekiplerin direnişe katılmasıyla boşa çıkarılmış olması üzerlerindeki basıncı daha da artırmış bulunuyor.

Ölümlerin ve tahliyelerin direnişi zayıflatmış düşüncesinin “dışarıdakileri” zayıflatmaya başladığı bir süreçte, düzen cephesindeki bu gelişmeler, bir kez daha, görüntü ve gerçek arasındaki farkı ortaya seriyor. Düzen cephesindeki ölümcül güç gösterileri aslında sistemin hızla yaklaşan sonunu, döktüğü kanların kokusu kendi çürümeye başlayan cesedinin kokusunu gizlemek içindir.



Devrim ise hep yeni bir doğuşun müjdecisi olmuştur. Devrimci tutsakların sürmekte olan Ölüm Orucu direnişi de bedeli ne denli ağır, haberleri ne kadar acı olursa olsun, Türkiye'nin devrim damarını kesmenin mümkün olmadığını kanıtlıyor.

Bu damarı beslemek boynumuzun borcudur. Ülkenin ve insanlığın geleceği için...

15 Temmuz 2001 tarihinde Abide-i Hürriyet Meydanı'nda “Yaşama Hakkına saygı, Ölümüne Durdurun” mitingi yapılacak. Mitingi destekleyen kurumlar: HADEP, ÖDP, EMEP, SİP, İHD, Halkevleri, KESK İst. Şub. Platformu, İstanbul Emek Platformu, Nakliyat-İş Genel Merkezi, TMMOB-İKK, Pir Sultan Abdal Derneği, TUYAB, TAYAD, DMP, Tuncelililer Derneği.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

Devrimci politika uygulanması için her şeyden önce aydınlar bir tavır almaları, aydın ve devrimci programın geliştirilmesi ve bunun bir parçası olarak, devrimci bir stratejiyi geliştirme ve uygulaması gerekir. Elbette politika belgeleri de yapılır. Ama bu kadar yeterli değil, gerçek politikayla politika arasında bir fark vardır. Devrimci politika, devrimci stratejiyi geliştirme ve uygulaması için bir araçtır. Devrimci politika, devrimci stratejiyi geliştirme ve uygulaması için bir araçtır. Devrimci politika, devrimci stratejiyi geliştirme ve uygulaması için bir araçtır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

Çıktı!... Kitapçularında...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

EKSEN YAYINCILIK

www.kizilbayrak.com

Kamu emekçileri hareketinde yeni dönem

Kamu emekçilerinin sendikal haklarını gasp etmeyi hedefleyen sahte sendika yasası da meclisten geçti. Bu 57. hükümetin çıkardığı onlarca saldırı yasasından sadece biridir. Ancak bunun anlamı ve sonuçları kamu emekçileri açısından özel bir önem taşımaktadır.

Bu yasayla amaçlanan, öncelikle, 11 yılın mücadelesiyle kazanılmış sendikal mevzilerin yıkılması, işsizleştirilip kötürümleştirilmesidir. Düzenin efendileri çok iyi biliyorlar ki, kitleleri köleleştirmenin en etkin yolu onları örgütsüzleştirmekten geçiyor. Bu yüzden ki yıllardır işçi ve emekçilerin örgütsüzleştirilmesi için çok yönlü ve kapsamlı bir saldırı yürütülüyor.

Sanayide saldırı yasalarına toplu işten çıkarmalar eşlik ediyor. Kamu hizmetlerinde sahte sendika yasasına tasfiye kararname eklenmek üzere. Tüm bu örgütsüzleştirme saldırılarının odak noktasında ise, sınıf ve emekçi hareketinin kaderiyle yakinen bağlantılı bulunan, devrimci örgütleri tasfiye saldırıları yer alıyor. Hücre saldırısı ve zindanlarda ardardına gerçekleştirilen vahşet örneği katliamlar, devrimci kimliğin ve onun güvencesi olarak devrimci örgütlerin tasfiyesini amaçlıyor. Böylece, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci örgütlenme-devrimci sınıf savaşımı seçeneğinin tümünden ortadan kaldırılması hedefleniyor. Devletin “milli siyaset belgesi” üzerinden bunun temel bir hedefi olduğunu ise biliyoruz.

Meclisin saldırı yasalarını bu derece hızlı çıkarıyor olması, elbette sistemin gücünü kanıtlamıyor. Her saldırıyı mutlaka özenle kamufle etmeye çalışmaları, bir “reform” ya da “ilerleme-demokratikleşme” adımı olarak sunmaları boşuna değil. Kuşkusuz burada kaba bir arsızlık da var. Nasıl ki eşine az rastlanır bir faşist vahşet sergiledikleri zindan katliamını tutup “hayat kurtarma operasyonu” diye reklam etmeye kalktırsa, bugün de sahte sendika yasasını “kamu çalışanlarına sendika hakkı tanıyan yasa” olarak sunmaya çalışıyorlar.

Nasıl ki, beton ve demir bloklar içinde hapis tuttıkları birkaç bin devrimciyi hücrelere kapatabilmek için, helikopterinden panzerine, makinelisinden bombasına ve kimyasal silahına kadar tam teçhizat donatılmış bir katliam ordusuyla saldırıya

geçtilerse, sahte sendika yasasını geçirebilmek için kamu emekçilerinin üzerine de panzerleri ve bombalarıyla yürüdüler.

Peki yürüdüler de ne oldu, yasayı geçirdiler de ne olacak? Bir kararın yasal olması ona meşruiyet kazandırmaya yetecek mi? Sahte sendika yasası, kamu emekçilerinin 11 yıllık zorlu ve onurlu mücadeleye kazandığı meşru mevzileri yıkmaya muktedir olacak mı?

Düzen devrimci tutsaklardan hak ettiği yanıtı almıştır. Tüm katliamlara, işkencelere, hücrelerin tecrit koşullarına rağmen, devrimci tutsakların “Hayır, asla teslim olmayacağız!..” yanıtı rejimin suratına bir kamçı gibi patlamıştır. Hiçbir çaba direnişi sürdürme iradesini ve tecriti parçalama kesin kararlılığını kıramamıştır.

Kimsenin kuşkusu olmasın ki, kamu emekçilerinin de kendilerine yönelik saldırılara yanıtı benzer yönde olacak. Bu olmak zorundadır. Kamu emekçi mücadelesinin sadece son 11 yılda biriktirdiği güç ve deneyim bile, bu zoru yenmelerine, bu saldırıyı püskürtmelerine yetecektir.

Kamu emekçilerinin de çok iyi bildiği gibi, bu hükümetin son iki yılda çıkardığı yasalar salt kimi hakların gaspıyla sınırlı değildir. İşçi ve emekçi haklarının gaspı, ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesini kolaylaştırmak kirli amacına hizmet etmektedir. Zira işçi sınıfı ve emekçiler ülkenin işbirlikçi uşak takımı tarafından böylesine rezilce emperyalist efendilerine peşkeş çekilmesine karşı durabilecek gerçek toplumsal güçtürler. Aşağılık satış planlarını bozabilecek biricik kuvvet, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesidir. Bunu sadece düzen sahiplerinin değil, işçi ve emekçi kitlelerin de içten içe hissettikleri açıktır. En basit gündelik haklar için gerçekleştirilen eylemlere dahi anti-emperyalist şiarların damga vurması bunu göstermektedir.

Kamu emekçileri sahte sendika yasasıyla ve onu tamamlayan tasfiye kararnamesiyle kendilerine yöneltilen saldırıların anlamını ve hedeflerini iyi bilmektedirler. Bu saldırıyla kendilerinin örgütlülüğün mahrum bırakılmak, böylece sınıf mücadelesinin dışına düşürülmek istendiğinin farkındadırlar. Aynı şekilde, bu ve

benzer saldırılarla ülkenin -aynı anlama gelmek üzere işçi sınıfı ve emekçilerin-köleleştirilmek istendiğinin de farkındadırlar. En azından, azımsanmayacak öncü bir kesimin bu gidişatın farkında olduğuna kuşku yoktur.

Kitlelerde emperyalizme ve ona uşakça teslimiyete karşı biriken öfke ile birlikte ele alındığında, öncü kesimin bilinci, sabırlı-planlı-özverili bir çabaya konu edildiği takdirde, mücadelenin önündeki barikatları yıkmak, örgütsüzleştirme-köleleştirme saldırılarını püskürtmek mümkün olacaktır. Yeter ki devrimci kamu emekçileri üzerlerine düşen sorumluluğun hakkını verebilsinler.

Mücadelenin önündeki en güçlü barikat hareketin kendi içinden, örgütün en tepesindeki eliyle örülmüş durumdadır. Sahte sendika yasasının geçiş süreci bu kaba gerçeği tüm açıklığı ile gözler önüne sermiştir. Bu durumda ve bu nedenle, saldırıların karşısına güçlü bir biçimde dikilebilmek için öncelikle bu barikatın aşılması gerekir.

Bu süreçte, sendikal ihanet cephesinden gizli-saklı hiçbir şey kalmamıştır. Kamu emekçi mücadelesinin bütün bir tarihi, güçlü bir direnişle püskürtülemeyecek hiçbir saldırı olmadığını gösterdiği ve kamu emekçileri kendi mücadele süreçlerinden edindikleri bu bilinçle yüklenmeye hazır oldukları halde, KESK bürokratları kitlenin direnme istek ve imkanlarını tahrip etmek için ellerinden geleni arkalarına bırakmamışlardır.

Öncelikle, meclis takvimine endeksli bir eylem takvimiyle yapmışlardır bunu. Bunu, bir gecede alınıp işyerlerine (çoğunlukla sendika şubelerine bile) duyurulmayan eylem kararlarıyla, bir gün alınıp ertesi gün ertelenen eylem kararlarıyla, hedefsiz Ankara yürüyüşleriyle ve tüm bu tutumlarının kitlede yarattığı örgüte güvensizlikle yapmışlardır. Bu tutumlarıyla da, işçi hareketinin başındaki hainlerle bir ve aynı konumda değerlendirilmeyi fazlasıyla hak etmiş durumdadırlar.

Bu adamlar daha şimdiden -yasa henüz onaylanıp yürürlüğe bile girmeden- yeni yasanın gereklerini yerine getirmeye soyundular. Bir yandan Sezer’e yakarı telgrafları

çekerken (böylesine geri ve utanç verici bir etkinliği dahi salt tabanın gözünü boyama amaçlı yapıyorlar), öte yandan kitleden gizli görüşme masalarına oturmaya başladılar bile. Alelacele çıkarılan yasanın muğlak bıraktığı “işkolu” vd. tanımlamalarında işverene canı gönülden “yardıma” koşuyorlar. Onlar açısından saldırının püskürtülmesi, sendikal mevzilerin korunması, tüm bunlar için dışı dışı bir mücadelenin örgütlenmesi diye bir sorun kalmamıştır artık. Onların sorunu global köleliğe boyun eğmek, teslim olmak, uşaklaşmaktır. Bu böyle bilinmeli ve en geniş kamu emekçi kitle nezdinde de yaygın bir teşhire konu edilmelidir.

Kamu emekçi kitleleri bir yandan sendikal ihanet barikatı konusunda bilinçlendirilirken, diğer yandan kendi birikimleri, kazanımları, güç ve potansiyelleri konusunda da uyarılmak, yaşanan sürecin, kayıpların ve ihanetin tahribatı giderilmek zorundadır. Kitlelerde direniş ruhunu yükseltecek temel etken, özgücüne güven ve bu güveni sağlayacak bir örgütlülüktür.

Demek ki, bilinçlendirme faaliyetiyle paralel ve yoğun bir örgütlenme çalışması zorunludur. Gerek sözkonusu saldırı yasalarına karşı, gerekse günlük ekonomik-demokratik hak talepleri için yürütülecek fiili-meşru mücadele, saldırıların püskürtülebilmesi için ihtiyaç duyulan birleşik-militan mücadelenin zeminini döşeyecektir. Yerelerde, işyeri ve iller bazında örgütlenen hak eylemleri kitleleri diri tutmanın da bir aracı olarak görülmelidir aynı zamanda.

Devrimci kamu emekçilerinin, hareketin bu yeni aşamasında düşebileceği en büyük yanılgı, reformistlerin peşinden yasal dayatmalara boyun eğmek, duruma ve zemine uyum sağlamak olacaktır. Bu salt kendi devrimci kimliklerini aşındırmakla kalmayacak, kamu emekçi kitesinin biricik gerçek imkan ve umudunu da zedeleyerek, mücadelenin yıllarca geriye düşmesine sebep olacaktır.

Devrimci kamu emekçileri, bunun bilincinde olarak ve bu bilinçle davranarak, kendi görev ve sorumluluklarına kitlelerin bu gerçek ve yakıcı ihtiyacı üzerinden yaklaşmalıdırlar.

Son MGK toplantısı...

“Sosyal patlama”lara karşı ehlileştirilmiş dinsel gericilik hazırlığı



Milli Güvenlik Kurulu'nun (sivil üyeleri olsa da bu aslında ordu anlamına geliyor) sermaye devletinin en üst düzey karar alma organı olduğu herkes tarafından biliniyor. Emperyalizmin ve sermaye sınıfının çıkarlarını ilgilendiren her türlü konu aylık MGK toplantılarında ele alınır. Bu kurulda alınan kararlar uygulamaya geçirmesi için hükümet ve meclise iletilir.

Son MGK toplantısı 29 Haziran'da yapıldı. Burjuva medyaya bakılırsa, bu toplantıda temel olarak iki konu görüşüldü. Bunlardan birincisi “sosyal patlama” konusuydu. Diğeri ise “irtica ile mücadele”. Düzen siyasetindeki son gelişmeler de gözetildiğinde, ilk bakışta birbirinden farklı görünen bu iki konuyu MGK'nın tek bir başlık altında tartıştığından kuşku duymamak gerekir. Son MGK toplantısını önceki birçok toplantıdan çok daha önemli kılan da budur.

“Sosyal patlama” kaygı ve beklentisi

MGK'ya sunulan bir raporda, “üst üste yapılan zamların dar gelirli kesimi geçim sıkıntısı içine sürüklediği ve bunun sonucunda hırsızlık, kapkaç gibi suçlarda artış görüldüğüne” vurgu yapıldı ve bunun “önümüzdeki dönemde daha büyük sosyal patlamaları da beraberinde getirebileceği ve sokak eylemlerine dönüşebileceği” kaygısı dile getirildi. Hükümetten, bunun önüne geçilmesi için önlemler alması istendi.

Tek başına ele alındığında MGK'nın bu “tavsiye”sinde anlaşılacak bir şey yoktur. Sermayenin yaygınlaşıp derinleşen saldırıları işçi ve emekçileri yığınlar halinde yıkıma sürüklemektedir. Ve bunun kendisi toplumda büyük bir öfke ve tepkinin birikmesine neden olmaktadır. Bunu gören düzen bekçileri biriken mücadele potansiyelini boş çıkartmak için kendi cephelerinden önlemler almaya yöneleceklerdir. Sermaye devletinin şimdiye kadar uygulamaya soktuğu bir dizi politika da zaten bu öfke ve tepkinin dizginlenmesine, ezilip dağıtılmasına dönüktür.

Fakat bugün artık sermaye sadece baskı ve zor

aygıtlarıyla yetinmek istemiyor. Özellikle orta ve uzun vadede bu hiç işine gelmiyor. Çünkü gelişen, sokağa inen ve militanlaşan bir sınıf ve kitle hareketini sadece copla, dipçikle, gaz bombasıyla durdurmanın imkansız olduğunu onlar da çok iyi biliyor. Bu nedenle de başka araçları devreye sokabilmek için sürekli bir çaba gösteriliyor.

Ordu ve dinsel gericilik

İşte MGK toplantısında “şeriatla mücadele” başlığı altında yapılan tartışmayı bu amaçla bağlantılı ele almak gerekir. Toplantıya “İrtica ile mücadele stratejisi” başlığı ile sunulan raporun en dikkat çeken paragrafında şunlar söylenmektedir:

“Tarikat ve mezheplerin önde gelenleri ile kurulan diyaloglar ve bu çerçevede sürdürülen çalışmalar sonucu, bu grupların devlet ve hukuk sisteminin içerisine çekilmesi ve devletin yanında yer

almaları noktalarında önemli mesafeler alındı.”

Burada söylenenlere, MGK Genel Sekreteri Orgeneral Cumhur Asparuk'un Mayıs ayında Türkiye'nin Kopenhag Konsoloslugu'nda Milli Görüş Teşkilatları Başkanı Zeki Koçer'le görüşmesi, kapatılan FP'nin “yenilikçi” kanadından temsilcilerin Genelkurmay'la sıklaşan diyalogları türünden gelişmeleri de eklediğimizde, tablo biraz daha belirginleşmektedir.

Bu tablonun anlattığı iki önemli nokta var. Bunlardan birincisi, düzenin ve ordunun laiklik savunusunun ve “şeriatla karşı” mücadelesinin ikiyüzlü bir oyun, büyük bir yalan olduğunun ortaya çıkmış olmasıdır. Ayrıca ele alınması gereken bu gerçeği sadece vurgulamakla yetinmiyoruz. Bu tablonun anlattığı bir diğer önemli gerçek ise, sermayenin din silahını bir kez daha işçi ve emekçi yığınlar karşı kullanma hesapları içine girmiş olmasıdır.

Genelkurmay daha düne kadar tarikatlarla karşı amansız bir mücadele yürüttüğü görüntüsü yaratmak için çabalıyordu. Fakat şimdi tarikat liderleriyle oturup konuştuğunu, onlarla beraber çalışmalar yürüttüğünü açıklıyor. Onların “devlet ve hukuk sınırları içine çekilmesi”nde önemli mesafeler alındığını söylüyor.

Dinsel gericiliğin kullanılması rejimin temel bir politikasıdır

Sermayenin, onun temsilcisi olarak devlet ve ordunun, dini ve dinsel akımları emekçilere karşı ilk kez kullanmadığını biliyoruz. Bunu görmek için çok gerilere gitmeye gerek yoktur. 12 Eylül faşist cuntasının ilk işi sınıf ve kitle hareketini şiddetle ezip sindirmek olmuştur. Şiddet politikasını ise kitleleri devrimci düşüncelerden uzaklaştırarak apolitikleştirecek, edilgen ve kaderci bir ruhali içine itecek, bireysel kaygılara yöneltecek daha farklı politikalar takip etmişti. Bunların en önemlilerinden biri, dinsel gericiliğin önünün sistematik bir şekilde açılmasıydı.

Faşist cuntanın devreye soktuğu bu politika “sivil hükümetler” işbaşına geldikten sonra da uzun bir dönem etkin bir şekilde kullanıldı. Dinsel gericiliğin düzen tarafından bu şekilde kullanılması belli bakımlardan istenen sonuçları da verdi. Sonuç olarak, hem sınıf ve kitle hareketine karşı, hem de Kürt ulusal mücadelesine karşı düzen din ve dinsel akımlardan fazlasıyla yararlanmış oldu.

Fakat bu arada da dinsel gericilikten beslenen gerici siyasal akımlar düzeni yer yer sıkıntıya sokacak bir etkinlik elde etmişti. Dinsel gericiliğin temsilcisi Refah Partisi, devrimci alternatiflerin iyiden iyiye zayıflayıp güçten düştüğü koşullarda, bir taraftan topluma pompalanan dinsel inançların sömürüsüne, bir taraftan da “adil düzen” üzerinden yapılan sosyal demagojiye yaslanarak önemli bir toplumsal desteğe ulaşmıştı. Öyle ki, RP 1995 seçimlerinden en yüksek oyu alarak çıkmış ve hükümet ortağı durumuna gelmişti. Kürt hareketine karşı kullanılan Hizbullah da PKK'nin yaşadığı teslimiyet sürecinin ardından işlevsizleşmiş ve düzen açısından bir ayakbağına dönüşmüştü.

Düzen belli bir aşamadan sonra dinsel gericiliğe karşı başını ordunun çektiği bir ehlileştirme hareketine girişti. Refah Partisi bir “sivil darbe” aracılığıyla iktidardan uzaklaştırıldı. RP bir süre sonra da tümüyle kapatıldı. Bu arada dinsel gericiliği düzen için sıkıntı yaratmayacak sınırlara çekmeyi amaçlayan 28 Şubat süreci başlatıldı. Dinsel gericilik üzerinde belli bir baskı kuruldu. Bizzat devletin kurduğu, fakat PKK'nin teslimiyet sürecine girmesiyle gereksizleşen Hizbullah ise “şeriatla karşı mücadele” propagandası eşliğinde hedefe konarak belli ölçülerde tasfiye edildi.

Son MGK toplantısı düzenin “şeriatla karşı mücadele” çığırtkanlığının eski içeriğiyle devam etmeyeceğini göstermektedir. Buna 28 Şubat süreci belli bakımlardan sonuçlandırılmıştır da diyebiliriz. Son olarak Fazilet Partisi'nin kapatılmasıyla işin bu kısmı kapanmıştır. Fazilet'in kapatılmasıyla hem bu çizgiye son vuruş yapılmış, hem de dinsel gericiliğe dayalı yeni siyasal oluşumların önü açılmıştır. Bu cephede ortaya çıkacak yeni siyasal oluşumlar RP-FP çizgisine göre daha ılımlı, ehlileşmiş, düzen için sıkıntı kaynağı olmayacak bir çizgiye itilecek ve bu çizgiye oturduğu ölçüde düzen tarafından sistemli bir şekilde önü açılacaktır.

Tarikatlara, demek oluyor ki dinsel gericiliğe karşı açık bir söylem değişikliğidir bu.

Ehlileştirilmiş gericilik sahneye hazırlanıyor

Böylelikle ordu ile dinsel gericilik arasında bir düşmanlık olmadığı, “şeriatçı” da olsalar onların da bu vatanın evlatları oldukları, devlete ve hukuka karşı gelmemeleri kaydıyla istediklerini yapabilecekleri türünden bir mesaj verilmek istenmektedir. Mesaj hem parti kurup siyaset yaparak düzene bu cepheden hizmet edecek gericilere, hem de işçi ve emekçi yığınlara dönüktür.

Buna düzenin neden ihtiyaç duyduğu ise açıktır. Çünkü son yıllarda düzen partilerinin işçi ve emekçi yığınlar gözünde hiçbir inandırıcılıkları kalmamıştır. Parayla yaptırılan düzmece anketlerde bile, düzen partilerinin hiçbirinin olası bir seçimde yüzde 10 barajını aşamayacakları görülmektedir. Ve düzen siyaseti yığınların güvenini bir süreliğine de olsa kazanacak, onları düzene yedekleyecek, biriken öfke ve tepkinin “sosyal patlama”ya dönüşmesini engelleyecek yeni alternatifler yaratmakta zorlanmaktadır. Bu bakımdan tam anlamıyla tıkanmıştır. CHP'nin düzene “sol”dan nefes aldırılmayı kısa vadede başaramayacağı ise bilinmektedir. Bu gerçek son CHP Kurultayı'nda bir kez daha ortaya çıkmıştır. Böylelikle düzenin elinde “sağ”dan seçenekleri değerlendirmek ve yakın vadede piyasaya sürmek dışında pek imkan kalmamıştır.

Refah Partisi geçmişte sermayenin saldırılarının hayata geçirilmesi konusunda canla başla çalışmış bir partidir. Emperyalizme sadakatta da diğer partilerden hiç aşağı kalmamıştır. Örneğin



ABD-İsrail-Türkiye askeri işbirliği anlaşmasının altında onların imzası vardır.

Bu bakımdan ehlileşmiş, düzene hizmete hazır hale gelmiş dinsel gericiliğe MGK tarafından yeni bir fırsat verilmesi ihtimali yabana atılmamalıdır. Gericilerin işçi ve emekçileri dinsel duyguların sömürüsü ve sosyal demagoji aracılığıyla düzene bağlama konusunda deneyimli olmaları, bu ihtimali daha da güçlendirmektedir.

Düzenin bu yeni manevrasını boşa çıkaracak olan ise yükseltilecek birleşik militan mücadelenin kendisidir. Saldırlara karşı mücadelenin yükselmesi, inanç sömürüsü ve sosyal demagoji yoluyla işçi ve emekçiler nezdinde güç olmaya çalışacak gericilerin maskelerini parçalayacak, gerçek yüzlerini ortaya çıkaracaktır.

Yeter ki işçi ve emekçiler laik-şeriatçı, Alevi-Sünni gibi burjuvazinin bilinçli bir tarzda körüklediği ayrımlara takılmadan elele verebilsinler. Sermayenin yıkım ve sömürü saldırılarına karşı birlikte duruşu örgütleyebilsinler.

MGK'dan “sosyal patlama” uyarısı



yoruyor, buna yönelik hazırlık yapıyorlar. Orduya, savaş hali yetkileri tanınması kararlaştırılıyor MGK'da. Sistem, önce İMF-TÜSİAD programıyla kitleleri yıkıma sürüklüyor. Sonra da, yıkıma sürüklediği bu milyonlarca işçi ve emekçinin, bir yerde artık dayanamayıp ayaklanması ihtimalini gözönüne alıp, iç savaşa hazırlanıyor. MGK'nın Haziran raporu, bu nedenle tarihi bir öneme sahiptir ve önemine layık bir ilgiyi hak etmektedir. Üstelik, orduyu savaş hali yetkileriyle donatmak, işin sadece görünen kısmıdır. Çok iyi bilinmelidir ki, eğer sistem bir iç savaşa hazırlanıyorsa resmi-legal önlemlerle yetinmeyecek/yetinmeyecek, mutlaka CIA talimnamelerine başvuracaktır. Toplumda yarattığı büyük infiale rağmen Susurluk suçlarının korunması, aklanması, saklanması, hatta

MGK'nın Haziran ayı olağan toplantısından “olağanüstü” kararlar çıktı. Emniyet ve MİT raporlarını değerlendiren MGK'nın, uygulanan kriz programının toplumu bir sosyal patlamaya hazırladığı, buna yönelik önlemlerin şimdiden alınması gerektiği kararına vardığı açıklandı.

Kriz yönetme programının, 4 ay gibi bir süreçte toplumu bir sosyal patlamanın eşiğine getirdiğinin, devletin en tepesinden bu şekilde ikrarı, baştan sona bu istikrarsızlık programının propagandisti olarak çalışan burjuva medyada da rüzgarları adeta tersine çevirdi. Birden bu 4 ayda “başarılan” yoksullaştırmanın düzeyi sergilenmeye başlandı. Başlandı ama, o kadar. Medya MGK raporunun giriş cümlesine takılıp kalıyor. Sosyal patlama uyarısını

tamamlayan asıl can alıcı bölümü es geçiyor. Yani “önlemler” kısmını. Oysa patlama unsuru işçi-emekçi kitleler açısından asıl haber değeri taşıyan budur. Patlamak üzere olan kendileri olduğuna göre, bunun bir de MGK tarafından dillendirilmesi onları çok fazla ilgilendirmiyor. Fakat, alınması kararlaştırılan “önlemler” kısmı böyle değil. Bu tümüyle yeni ve ciddi bir haber. İşçi ve emekçi kitleleri doğrudan ilgilendiriyor.

Bir sosyal patlama uyarısı “önlem alınmalı” önerisiyle tamamlandığında ne beklersiniz? Patlamayı hazırladığı iddia edilen sosyal adaletsizliğe el atılmasını mı? Çığ gibi büyüyen işsizliğe, açlığa, sefalete, zamlara bir nebze dizgin vurulmasını mı? İşin mantığı bunları gerektirir kuşkusuz. Ancak, MGK kararlarına bakılırsa, devletin tepesinin önlemden anladığı patlamayı önlemek değil, patladıktan sonra yapılacaklardır. Sosyal patlamanın nasıl bastırılacağına kafa

kahraman ilan edilmesi boşuna değildir. Bu kanlı mekanizmaya pek de uzun olmayan bir süreçte tekrar ihtiyaç duyacaklarını bildikleri için dokundurmadılar. Tam tersine, geçen zaman içinde daha da tahkim ettiler.

Ancak sistem, bu kanlı-kirli hazırlıkla yetinemez. Patlamanın şiddetini olabildiğince azaltmanın da yollarını arayacaktır. Nitekim, MGK raporunu “sivil inisiyatif” çetesinin tekrar faaliyete geçmesi takip etti. Türk-İş, Hak-İş, DİSK başkanları, TİSK patronu Baydur'la kolkola ve Çalışma Bakanı'nın rehberliğinde hükümeti ziyaret ettiler. Çıkışta hepsi adına konuşan hükümet temsilcisi Okuyan'ın açıklaması görüşme konusunda hiçbir açıklık sağlamıyordu. Özetle, çalışma yaşamıyla ilgili her konu görüşülmüştü. Ancak nasıl görüşülmüştü, neler kararlaştırılmıştı, belli değil. Muhabirlerin bu yönlü soruları yansız bırakıldı. Zaten sözde işçi liderlerinin ağızlarına adeta kilit vurulmuş durumdaydı.

Toplantıda neler görüşülüp kararlaştırıldığı, daha doğrusu, bu tescilli hainlere “ayaklanmaları bastırma hareketi” kapsamında nasıl bir rol, bir görev biçildiği zamanla ortaya çıkacak elbet. Şimdi önemli olan, düzenin hazırlığını aynı ciddiyette bir hazırlıkla karşılayabilmektir. Sistemin saldırılarını altıtmeyi hedefleyen bir mücadele, elbette iç düşmanları da silip süpürecek güce ve bilince kavuşacaktır. Zira, sendikal ihanet barikatını aşamayan bir sınıf hareketinin sistemin saldırılarını göğüsleyemediği yeterince açıktır.

Tüm bunlar, sınıf hareketinin yeni döneminin yeni açılımlara, yeni örgütlenmelere olan ihtiyacına da işaret ediyor. Sistemin sosyal patlama korkusunun diğer adı, Türkiye'de devrimci dinamiklerin giderek büyüdüğüdür.

Sistem için korku kaynağı olan, işçi sınıfı ve emekçiler için kurtuluşun tek yolu, tek umut kaynağıdır.

Yalan perdesi yıkıldı, 19 Aralık katliamı belgelendi!..

Belgelenen devletin katliamcı kimliğidir!

19 Aralık katliamı, tarihin en vahşi, en insanlık dışı katliamlarından biridir. Tam bir gözüdünmüşlükle onlarca devrimci yakıldı, kurşunlandı, katledildi. İnsanlık zindanlarda böylesine bir barbarlığa tanık olurken, katiller tam bir arsızlıkla barbarlıklarını güzellemeye ve katliamcı yüzlerini gizlemeye çabaladılar. Katil iktidarın yalan makinaları ise, zindanlardaki katliam sürülerinden geri kalmayan bir vahşilikte katliama alkış tuttular.

19 Aralık ve sonrasında her açıdan Nazilere rahmet okutan bir vahşet sergilendi. Devrimci tutsaklar diri diri yakıldı, üzerlerine kurşun ve bombalar yağdırıldı. F tipi tabutluklara atılanlar işkenceden geçirildi, tecavüz edildi, vücutları doğrandı. Zindanlarda tüm bunlar yaşanırken, dışarıda da Hitler'in yalan makinası Göbels'e taş çıkarılıyordu. Tam bir arsızlıkla katliamın adı "Hayata dönüş" olarak tanımlanıyordu.

Zindanlardaki vahşeti en ince ayrıntısına kadar planlayanlar, dışarı ayağını da unutmamışlardı. "Örgüt baskısı", "arkadaşlarını öldürüyorlar", "silah



kullanıyorlar", "kendilerini yaktılar" yalanları tam bir utanmazlıkla kullanıldı. Daha önce hazırlanan kasetler devreye sokuldu. Tüm bunları faşist terör tamamladı. Katliama karşı çıkan her ses büyük bir acımasızlıkla bastırıldı. Gözaltılar, tutuklamalar, baskınlar, sendika ve DKÖ kapatmaları birbirini izledi. Tüm topluma, düzenin yalan makinasının kurduğu pencereden katliam izlettirildi. Katliam güzellendi, cana kıyıcılık yüceltilti.

Medya katliamının suç ortağı

19 Aralık katliamının üzerinin kapatılmasında en büyük rolü burjuva medya oynadı. Bu katliam, medyanın nasıl da kirli ve kanlı bir kontr-gerilla aygıtı haline geldiğini bir kez daha gözler önüne serdi. Katliam operasyonunun başlamasıyla beraber, kirli savaş medyası kendisine verilen rolün gereklerini yerine getirdi. Katliam bir film gibi toplumsal hafızalara yerleştirildi. Katliamcıları yüceltildi, katliam alkışlandı. İğrenç yalanlarla devrimci tutsaklara bir linç havası oluşturulmasına saldırıldı. İnsanlığın gördüğü nadir barbarlık örneklerinden biri olan 19 Aralık katliamı işte böyle gerçekleştirildi, böyle üstü örtülmeye çalışıldı. Yalan ve demagoji ile baskı ve terör uygulanarak, katliam uzun süre sessizlik ve suskunlukla geçiştirildi. Ama böylesine vahşi bir katliam insanlık tarihine geçmişti ve insanlığın vicdanında

katliamcıları çoktan mahkum olmuşlardı. Katliam sonrasındaki uzun ve kahredici sessizliğe karşı katliamcıların maskesi er geç parçalanacaktı. Böylesine bir insanlık suçunun saklanması mümkün değildi. Nitekim öyle oldu.

Katliam sonrasında yalan ve demagojiyle, baskı ve terörle, F tiplerinde süren direniş tam bir yalıtıma tabi tutuldu. Direniş, kesintisiz bir zor ile beraber, böyle bir yalıtma ile kırılmaya çalışıldı. Ama başarısız oldu. Direniş, düzenin ördüğü kahredici sessizlik ve suskunluğa karşı sürdü. Yeni şehitlerle beraber bu sessizlik ve suskunluk duvarı da yıkıldı. Rejimi ve onların eli kanlı uşaklarını acizleştirdi, zavallılaştırdı. Bugünse artık katliamcıların yüzündeki maskeyi parçalayıp, kanlı ve kirli yüzlerini apaçık ortaya seriyor. Öyle ki, katliamcıların 19 Aralık ve sonrasında sözcülüğünü yapan, sergilenen barbarlığı kutsayan burjuva medyanın aynı sayfaları bugün katliama ilişkin gerçeklerle doluyor. Katliamın doğrudan suç ortaklığını yapanlar şimdi direnişe ilişkin gerçekleri tefrika halinde yayınlıyorlar. Elbette katliam sürecindeki kendi kirli ve kanlı rollerini sorgulamak gibi bir sorunları yok. Katliama ilişkin gerçekleri bir yönüyle ortaya koyan Adli Tıp raporlarını, sanki hiç sorumlulukları yokmuşcasına sergiliyorlar.

Barbarlık belgelenmiştir!

Düzen cephesinden katliama ilişkin gerçeklerin üstünü kapatmak için sürdürülen kirli ve kanlı demagojik yalan kampanyası iflas etmiştir. Katliam gerçeği tüm çıplaklığı ile açığa çıkmıştır. Katillerin kanlı yüzlerini örttükleri maske düşmüştür. Maskenin altındaki barbarlık tüm çirkinliğiyle artık ortadadır.

Cezaevi savcısının ağzından katliam gerçeği

Radikal gazetesi, Bayrampaşa Cezaevi Savcısı Ferzan Çitici ile Ümraniye Cezaevi Savcısı, müdürü ve iki başgardıyanın operasyona ilişkin tutulan tutanağı imzalamaktan imtina ettiğini yazıyor. Ferzan Çitici bu konuda kendisine soru soran gazetecilere şunları söylüyor: "Operasyon sırasında görgüye dayalı bilgim olmadığı için içeride tam neler yapıldığından benim haberim yok, ihtar kime yapıldı, kiminle karşılaşıldı bilmeden tutanağı imzalamadım. Bunu imzadan imtina olarak değerlendirmeyin. Ben o gün bina içine girmedim. Operasyon kapalı da yapıldı ve özel tip cezaevinde müdür odasındaydım, operasyonu oradan izledim, ara ara bilgiler aldım, yani görgüye dayalı bilgim olmadı. Bayrampaşa'ya operasyon talimatı da benim değildir. Ancak yetkim olsaydı da bunu verirdim. Bu, devletin bir müdahalesidir, benim emrim söz konusu olamaz, ben cezaevinden gelen yazı üzerine emri yazdım."

Öyle bir savcı düşünün ki, kendi sorumluluğunda bulunan bir cezaevinde operasyon yapıyor, ama o müdür odasından katliamı izliyor. Çünkü bu "devletin müdahalesi"dir. Katliam timleri, ordu ve devletin üst zirvelerinin bizzat yönetiminde görevlerini icra ediyorlar. Savcı da buna göre davranıyor. Ama böylesine büyük bir katliamın gizlenemeyeceğini, gün gelip kendisine fatura edileceğini bildiği içindir ki imzadan imtina ediyor.

Savcı katliamı izlemekle kalmıyor, katliama ilişkin raporları incelemekten de uzak duruyor. "...ben 'Bu adam niye dosyayla bu kadar ilgili?' demesinler diye raporların fotokopisini bile aldırmadım." diyor. Katliamcı devletin savcısı da böyle olur. Katliamı izler, imzadan imtina eder ve sorgulamaktan uzak durur. İşte katliam gerçeği bir savcının ağzından böyle dile geliyor.

Katillerin yüzündeki maskeyi parçalayan sadece ve sadece direnişin gücüdür. Zira bugün burjuva medyaya konu olan tüm gerçekler zaten ortadaydı. Adli raporlar sadece barbarlığın belgesi olmuştur. Yoksa düzenin katliamına ilişkin her yalanı zaten bir diğerini çürütmüş, saklanmaya çalışılan her gerçek bir diğerini gün yüzüne çıkarmıştır. Katliamın doğrudan suç ortağı olmayanlar bu gerçekleri zaten biliyorlardı. Ama burjuva medya, uşaklığının doğal bir sonucu olarak, tüm bunların üstünü örtmeye çalışmış, direnişi bitirmeye dönük planlamalar neyse ona göre davranmıştır. Ama direniş her türlü yalan ve demagojiye karşın bitirilememiş, faşist rejim acizleşip zavallılaşmıştır. Devrimci tutsakların büyük bir inanç ve iradeyle sürdürdükleri direniş, katliam cephesinde gedikler açmıştır. İşte bu irade ve inançtır, katliamcı devletin yüzündeki maskeyi yere çalan, onun kirli ve kanlı yüzünü ortaya seren.

19 Aralık katliamının sorumlusu MGK'sıyla, hükümetiyle, askeriyle, polisiyle, tüm paralı uşaklarıyla bir bütün olarak devlettir. Adli Tıp raporlarıyla belgelenen devletin katliamcı kimliğidir. Bu katliam, devletin iktidar organı MGK'da kararlaştırılmış ve hayata geçirilmiştir. 19 Aralık'ta devletin katliam çeteleri tam bir savaş düzeniyle harekete geçirilmiştir. Cezaevleri yakılıp yıkılmış, tutsaklar kirli savaş talimatnamelerine göre eğitilen timlerce katledilmişlerdir.

Adalet ve İçişleri bakanları ile Ecevit, katliam timleri görevlerinin henüz başındayken yaptıkları açıklamalarda, beklenenin altında ölüm olduğunu söylüyorlardı. Yani bu katiller sürüsü daha katliam operasyonu başlamadan kaç kişinin öldürüleceğini planlamışlardı. Buradan alınan güçledir ki, katliam timleri vahşette sınır tanımamışlardır.

Hücreler de parçalanacaktır!

Katliamcı devletin yalan ve demagojiyle ördüğü maskesini parçalayan direnişin kendisidir. İşkence, zorla tedavi, sessizlik ve suskunluğa karşın direnen tutsakların büyük bir kazanımıdır bu. Seslerinin hücrelere hapsedildiği en zor koşullarda dahi kazanacaklarına olan inancı asla yitirmemişlerdir. Kimileri yenilgi edebiyatıyla direnişe cephe almış, kimileri sessizlik ve suskunluk atmosferine boğulmuştur. Ama direnişçiler, asla konuldukları hücrelere kendilerini hapsedmemiş, büyük bir davanın bayrağını taşıdıkları bilinciyle direnişi bugünlere getirmişlerdir.

Katliam sonrasında, sessizliğin boğucu bir biçimde hakim olduğu dönemde, yalan ve demagojiyle örülen sessizlik duvarlarının parçalanacağını, zaferin kaçınılmaz olduğunu yinelemiştik. Bunun hiç de zorlama bir iyimserlik olmadığı bugün apaçık ortadadır. Devrim davası bayrağını yere düşürmeden taşıyanlar, güçlerini buradan alırlar ve zaferi de kaçınılmaz kılarlar. Bugün değilse yarın.

Kimse şüphesi olmasın, katillerin maskesi gibi hücreler de parçalanacaktır.

Adli Tıp raporlarıyla yalanlar bir bir çöküyor...

Diri diri yaktılar!

Katliamın yaşandığı günlerde, katliamcı devlet burjuva medya aracılığıyla yakma talimatı olarak lanse edilen bir kasedi piyasaya sürmüştü. Bununla tutsakların kendilerini örgüt talimatıyla yaktıkları propagandası yapılıyordu. Bu kaset yalanı hemen çöktü. Kaset sahteydi ve tutsakların diri diri yakılmasının üzerini örtmek için kullanılıyordu.

Nitekim, Bayrampaşa Cezaevi'nden hastaneye götürülen bir bayan tutsağın haykırışları bu gerçeği ilan etti: "Diri diri yaktılar!" Burjuva medya ekranlara yansıyan bu haykırışı duymazdan geldi. Bu barbarlık yeni yalanlarla gizlendi.

Adli Tıp raporları şimdi üstü örtülen bu gerçekleri günyüzüne çıkarıyor, belgeliyor.

Rapora göre; Bayrampaşa Cezaevi bayanlar koğuşuna ölümcül dozajın çok çok üzerinde gaz bombası atılmış, arkasından yanıcı bir cisimle biriken gaz tutuşturulmuş, çıkan yangında bayan tutsakların bedenleri tutuşmuştur. Rapor bu konuda şunları söylüyor:

"* 30 metrekiplük bir kapalı alanda 20 gram C-S (göz yaşartıcı gaz bombası) maddesi kullanıldığında öldürücü dozaj süresi 38.1 dakika olduğu, olay yerinde 35 gram C-S ve 0.21 gram patlayıcı madde bulunduğu, 12 saniyelik gaz çıkarma süresi boyunca yuvarlanarak hareket ettiği için ortamdaki kişiler tarafından geriye atılma olasılığının yok denecek kadar az olduğu,

* Göz yaşartıcı gaz bombasına maruz kalmış kişilerde gözlerde ve deride yanma hissi, tahriş, solunum yollarına etkisiyle yanma, boğulma hissi neticesinde panik, mide bulantısı, baş dönmesi ve ağrısı, halsizlik ve hareket kısıtlanmasına yol açtığı bilindiğine,

* C-1 koğuşunun hacminin hesaplanandan daha az olduğu,

* C-1 koğuşunda patlayanların dışında 45 adet farklı tipte patlamamış göz yaşartıcı gaz bombası bulunduğu tespit edildiğine göre, C-1'de öldürücü dozun çok üzerinde göz yaşartıcı gaz etkisi açığa çıkmış olduğu belirlenmiştir.

* Koğuşta bulunan ve üzerinde 'Kapalı yerde kullanmayın, yeterli hava akımı olması gereklidir. Bombayı insan veya yanacak malzeme olmayan sahaya fırlat' yazılı göz yaşartıcı gaz bomba ve roketlerinin bazı tiplerinin yangın çıkabilecek sahaya atılmaması gerektiği bilindiğine,

* Yangının çok miktarda kolayca tutuşabilecek materyalin bulunduğu koğuşa çok sayıda göz yaşartıcı gaz bombası atılması sonucu olabileceği gibi koğuştaki kişilerce de meydana getirilmiş olabileceği tespit edilmiştir."

Adli Tıp tarafından ifade edilen gerçekleri biz tamamlayalım. Söz konusu koğuşta kalan 6 bayan tutsak dışındakiler havalandırmaya çıkmıştır. Bu arada timler havalandırmaya sürekli su sıkılmaktadırlar. Havalandırmadaki tutsaklar suyun yanan koğuşa tutulmasını isterler, ama bu istek karşılanmaz. Yani katiller tutsakları yakmakla kalmamış, diri diri yanarken de izlemişlerdir.

Tutsakların çoğu kurşunlanarak katledildi

Katliam sürerken, bakanlar ve başbakanlık tutsakların silahla yanıt verdiklerini söylüyorlardı. Böylece tam bir savaş düzeninde saldıran katliam sürülerinin her türlü silahı kullanmalarının önu açılıyordu. Nitekim birçok tutsak uzun menzilli silahlardan çıkan kurşunlarla yaşamını yitirdi. Adli Tıp raporları bu gerçekleri belgeliyor. Silahların en çok kullanıldığı yer olarak gösterilen Bayrampaşa'da yapılan incelemede, silah atışlarının tek yönlü olarak idari kısımdan yapıldığı, koğuşlar yönünden tek bir mermiye rastlanmadığı ifade ediliyor.

Adli Tıp raporunda bu gerçek şu şekilde yeralıyor:

"C blok maltası boyunca tüm mermi çekirdeği deliklerini oluşturan atışların, 'idari kısım tarafından maltanın sonu olan 19. koğuş yönüne doğru yapılmış olduğu, ters yöne doğru yapılmış atış veya atışlara ait herhangi bir bulgu saptanmadığı', koğuşlar arasındaki avlularda yapılan incelemelerde duvarlarla pencerelerde ve koğuş içlerinde mermi çekirdeği deliklerini oluşturan atışların, 'karşı koğuş çatıları ile avlu iç cephe duvarlarındaki mazgal deliklerinden yapılmış olduğu' tespit edilmiştir."

Kendilerini yakan bazı tutsaklar da kurşunlanarak katledildi!

Katliamı önlemek için bazı tutsaklar kendilerini yakmışlardı. Düzen cephesi bu yakmaları, hem tutsakların diri diri yakıldık haykırışlarını boğmak, hem de örgüt baskısı demagojilerine dayanak yapmak için kullanmışlardı. Ama Adli Tıp raporlarının da belgelediği gibi, kendilerini yakan tutsakların bazıları bizzat katliam timlerinin kurşunlarıyla hayatlarını kaybetmişlerdir.

Rapor, Ahmet İbili ve Fırat Tavuk'un ölüm nedenine ilişkin şunları söylüyor:

"Fırat Tavuk: Kendini yaktı. Ölüm nedeni ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ delinmesinden gelişen iç kanama.

Ahmet İbili: Kendini yaktı. Ateşli silah mermi yaralanmasına bağlı kafatası, yüz kemikleri, omur ve kaburga kırıkları ile mütefarık beyin kanaması sonucu öldü. Vücudunda dördü öldürücü bölgede olmak üzere sekiz mermi bulundu."

Askerleri de kendileri öldürdüler!

Katliamı gerekçelendirmek için kullanılan en işlevli demagoji malzemelerinden biri de Ümraniye ve Çanakkale'de öldürülen iki askerdir. Bu iki askerin ölümü, tutsakların silah kullandığına kanıt olarak gösteriliyor, katliam meşrulaştırılıyordu. Rapor bunun da koca bir yalan olduğunu belgeliyor. Ölen askerler bizzat katliam ekiplerinin elindeki silahlarla vurulmuştur. Ümraniye'deki ölüm, kendini yakarak koşan Ahmet İbili'yi çapraz ateşe tutan askerlerden birinin diğerini vurması sonucu gerçekleşmiştir. Çanakkale'de öldürülen asker ise, tutsaklara dönük kurşun sağanağının önünde kalarak yaşamını yitirmiştir. Rapora göre askerlerin ölümüne yolaçan yüksek enerjili silahlardır ve bunlar sadece katliam timlerinde bulunmaktadır. Nitekim operasyon sonrasında bulunduğu ileri sürülen silahlar arasında bu türden silahlar çıkmamıştır.

Rapora bu konuda yansıyan bilgileri *Radikal* gazetesi kendi yorumuyla şöyle aktarıyor:

"Jandarma eri Nurettin Kurt: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı beyin kanaması ve beyin doku harabiyeti sonucu ölüm. Kurt'un 'yüksek kinetik enerji'li bir silahla vurulduğu, ancak tutuklulardan ele geçirildiği ileri sürülen beş tabancanın bu tür silahlar kapsamına girmediği belirlendi.

"Jandarma eri Mustafa Mutlu: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı olarak gelişen dolaşım ve solunum yetmezliği ve kan kaybı sonucu öldü. Vücudunun sağ ve sol koltuk altlarına iki mermi isabet eden Mutlu'nun ölümüne neden olan mermi çekirdeğinin vücudu delip çıktığı belirlendi. Mutlu'nun vücudunda bulunan merminin tutuklulara ait tabancalardan birine ait olduğu belirlenirken, Adli Tıp uzmanları ise mermilerin giriş yönüne doğru iki ateş arasında kaldığı düşünülen Mutlu'nun ölümüne neden olan merminin 'yüksek kinetik enerji'li bir silahla atılmış olabileceğini söyledi."

Ulucanlar'daki faşist arsızlığın bir benzeri tekrarlanıyor...

Katliamı Bayrampaşa'da yaşayan tutsaklar yargılanıyor!..

“Faşist devlet, bir gün mutlaka bunun hesabını verecektir!”

“19 Aralık günü Bayrampaşa Cezaevi C koğuşu 21. yüzyılın nazi kampları gibiydi. Arkadaşlarımız diri diri yakıldı...”

Otopsi raporlarından katliam gerçeği

Bayrampaşa Kapalı Cezaevi

Nilüfer Alcan: Duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Gülser Tuzcu: Yanma, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Seyhan Doğan: Yanma, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Şefinur Tezgel: Yanma, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Özlem Ercan: Yanma, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Yazgüllu Güder Öztürk: Yanma, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Aşur Korkmaz: Kendini yaktı. Ölüm nedeni yanık, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Murat Ördemci: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı gelişen iç kanama.

Ali Ateş: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ ve büyük damar delinmesinden gelişen iç kanama.

Mustafa Yılmaz: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ ve büyük damar delinmesinden gelişen iç kanama.

Cengiz Çalkoparan: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı etraf kemik kırıklarıyla mütefarık büyük damar delinmesinden gelişen dış kanama. Yanı sıra vücudun çeşitli yerlerinde darp ve cebir izleri ile kesik yaraları da mevcut.

Ümraniye Cezaevi

Rıza Poyraz: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç kanama. Yanı sıra vücudunda darp ve cebir izleri bulundu.

Ercan Polat: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı büyük damar delinmesinden gelişen dış kanama.

Alp Ata Akçayöz: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç ve dış kanama.

Umud Gedik: Akciğer ödemeğine bağlı solunum yetmezliği sonucu zehirlenerek öldü.

Ceyhan Cezaevi'nde **Halil Önder** kendisini yakması sonucu öldü.

Uşak Cezaevi'nde **Yasemin Cancı** ile **Berrin Bıçkılar**, kendilerini yakmaları sonucu öldü.

Bursa Cezaevi'nde **Murat Özdemir** ve **Ali İhsan Özkan** kendilerini yakmaları sonucu öldü.

Çankırı Cezaevi'de **Hasan Güngörmez** kendisini yakması sonucu öldü.

Çanakkale E Tipi Cezaevi

İlker Babacan: Başa soldan giren göz yaşartıcı gaz bombasının kafatasını kırması ve beyin kanaması.

Fahri Sarı: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç kanama.

Sultan Sarı: Muhtemelen 4 cm. çaplı künt bir cismin süratle göğüs ön duvarına vurulması sonucu göğüs kafesinin kırılması.

Fidan Kalşen: Kendini yakması sonucu öldü.

19 Aralık katliamı sırasında Bayrampaşa Cezaevi'nde bulunan tutuklu ve hükümlüler hakkında isyan çıkardıkları ve devlet malına zarar verdikleri gerekçesiyle açılan dava 4 Temmuz'da görülmeye başladı. İlk duruşması Eyüp 3. Asliye Ceza'da görülen davaya, bu arsızlığın sorumluluğunu üstlenemeye cesaret edemeyen hakimler çeşitli bahanelerle yan çizince, konuyla bir ilgisi olmayan sulh hukuk hakimlerinden Erdal Gözüaçık baktı. Salonların küçük olması nedeniyle 1. Ağır Ceza Mahkemesi salonunda görülen davaya gazeteciler alınmazken, az sayıda tutsak yakınının girmesinde de sorun yaşandı.

155 kişinin yargılandığı duruşmaya Edirne Cezaevi'nden yeni tahliye olan Hasan Demir ve Bakırköy Cezaevi'nde bulunan Münevver Kök, Songül İnce, Hülya Gülcan, Arzu Özdemir, Fatma Yıldırım, Mesude Pehlivan, Gülderen Hasçısan, Nursel Demirdöğücü, Sakine Altan, Ayfer Ercan, Sadegül Özdemir, Funda Davran, Gülizar Kesici, Hamide Öztürk, Gamze Bayran, Filiz Gencer, Münire Demirel ve Birsan Kars getirildi. Salonun küçük olması gerekçesiyle 6'şarlı gruplar halinde getirilen tutsaklar salona “Yaşasın Bayrampaşa Direnişimiz!”, “19 Aralık katliamının hesabını soracağız!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganlarını atarak girdiler.

İddianamenin ellerine ulaşmadığını söyleyen tutsaklar, ayrıca tüm arkadaşlarıyla bir arada salona getirilmeden savunma yapmayacaklarını belirttiler. Daha sonra söz alan tutsaklar ifade vermemekle birlikte, 19 Aralık katliamına ilişkin sözlü açıklamalarda bulundular. Hakim tarafından her defasında açıklamalara müdahale edilmesine rağmen, tek tek söz alarak katliamı baştan sona anlatan tutsaklardan Münire Demirel, olay hakkında anlattıklarıyla katliam vahşetinin içyüzünü ortaya koydu:

“Kurşun yağmuru altında istesek de dışarı çıkamazdık. Tavana açılan deliklerden ve mazgallardan sürekli ateş ediliyordu, Sonra tavana delikler açıldı. Ve oradan gaz bombaları ile alev topları içeri atıldı. Üzerimize atılan bombalardan derilerimiz kavruluyor, etimize ateşe atılan plastik gibi eriyor, saçlarımız yanıyordu. Ama elbiselerimiz yanmadı. Kimyasal silah kullanıldı. Hepimiz yanıyorduk. Kendimize siper edecek hiçbir şey yoktu. Yalnızca ıslak havlularımız vardı ama onlar da yeterli olmadı. Bir süre sonra



koğuşun tamamını ateşe verdiler. Koğuş Hitler'in fırını gibiydi. Diri diri yanacağımızı anladık. Avluya kaçmaya çalıştık. Aramızda olmayan arkadaşlarımız olduğunu anlayınca geriye döndük, ama geç kalmıştık. 6 arkadaşımız diri diri yakılarak ölmüştü...” Diğer tutsaklar da; “Burada yargılanan biz değil, bu katliamı gerçekleştirenler olmalıdır. Ve bu mahkeme halka açık şekilde yapılmalıdır. Ancak o zaman yaşadığımız katliamın boyutu ve gerçekler açığa çıkartulabilir. Onlarca

arkadaşımızın gözlerimizin önünde diri diri yakılarak katledilmesinin ardından, bizler de bu katliamın izini hala üzerimizde taşıırken arkadaşlarımızı öldürmekten yargılanıyoruz. Faşist devlet, bir gün mutlaka bunun hesabını verecektir. İşte o zaman bizim de söyleyecek çok sözümüz olacak ve 19 Aralık katliamını katiller değil, katledilenler yargılayacak. Yargılama yerleri bir tek sizin mahkemeleriniz değil. Yaşananları herkes unutsa bile, bizler asla unutmayacağız. Ve asıl duruşma, tüm dünya önünde bu katliamın gerçek sorumlularının yargılanacağı zaman olacaktır” dediler.

Katliam anına ilişkin sözlerin ardından Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Genel Kurmay Bakanlığı, JİTEM ve katliamın yaşandığı Bayrampaşa Cezaevi'nde bulunan müdür ve askerler hakkında tekrar suç duyurusunda bulunan tutsaklar yine sloganlarla salondan çıkarıldılar.

Tutsakların ardından söz alan avukatlar, duruşmada usule uygun davranılmadığını ve bir sonraki duruşmaya kadar iddianamenin cezaevlerine ulaştırılmasını, katliam sırasında çekildiği iddia edilen video kasetlerinin mahkeme heyetiyle birlikte izlenmesini, duruşmanın daha uygun koşullarda yapılabilmesi için büyük bir salona ihtiyaç olduğunu belirttiler. Mahkemeyi yöneten hakim, avukatların talebini dikkate alacağını belirterek duruşmayı 3 Ekim 2001 tarihine erteledi.

19 Aralık katliamıyla onlarca devrimci tutsağı katleden, yüzlencesini de yaralı ve sakat bırakarak hücrelere kapatan devlet, tıpkı Ulucanlar katliamı sonrasında olduğu gibi tutsaklara dava açarak katliamın üstünü örtmeye çalışıyor. Ancak yaptıkları hiçbir şey karşılıksız kalmayacak ve bugüne kadar yaşanan tüm katliamların hesabı mutlaka sorulacaktır.

Ölüm Orucu Direnişçisi siper yoldaşım

Mahmut Gökhan Özocak'a...

(Bu mektup elimize Ölüm Orucu direnişçisi M. Gökhan Özocak şehit düşmeden önce ulaşmıştır. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz... SY Kızıl Bayrak...)

Sevgili siper yoldaşım,
Seni coşkuyla kucaklıyorum.

Yıllar önce yine bir yaz günü, İzmir Bornova'da, bana bir adres bırakıp haki renklerin sultasından kurtularak gitmiştin. Bana bıraktığın adrese birkaç defa yazdım, ama herhangi bir yanıt alamadım.

12 Eylül faşizminin zindanlarından çıkan çok sayıda insan vardı. Sen de onlardan biriydin. Bana ise yeni tüfek diyordunuz. O uzun boylu ince Niğdeli'yi hatırlıyorsunuzdur herhalde. Onun da hala devrim saflarında olmasını diliyorum. Yazdıklarına bir süre yanıt verdi, ama daha sonra ondan da bir ses çıkmadı. Çok sayıda insanın üzerinde, aldığımız yenilginin ve zindanların ağırlığı açıkça hissediliyordu. Yani çoğu zaman eski tüfek (ama patlamayan cinsten) haline gelmişti. Bu durumun beni çok şaşırttığını belirtmeliyim. Ama sen onlardan farklıydın. Onlarla yaptığın tartışmaları hala hatırlıyorum. Onlar kendi bireysel yaşamlarını kurmanın planlarını yaparken, sen mücadeleyi sürdürmenin gerekliliğini savunuyordun. Ve bunu içtenlikle yapıyordun.

Yoldaşlarımız ve siper yoldaşları, 20 Ekim 2000'de süresiz açlık grevi ve ardından da ölüm orucu direnişine başladığınız ilk andan beri yüreğimiz sizinle. Hala da öyledir. Adını gazetede ilk okuduğumda heyecanlandım. O yıllar öncesini yeniden hatırladım. Ama yine de senin olup olmadığın konusunda tam emin olamadım. Devrim mücadelesini sürdüreceğin konusunda herhangi bir şüphem yoktu. Ancak yine de isim benzerliği olabileceğini hesaba kattım.

Kızıl Bayrak sayfalarında yayımlanan çağrını okuyunca heyecanıma sevinç de eklendi. Bu kesin, dostum M. Gökhan Özocak'tır dedim. Çünkü adının başındaki M. hala net olarak hafızamda duruyordu. Hafızamı yokladığımda o haki rengin hükmü altında geçen anların çoğunun silikleştiğini fark ettim. Ama seninle paylaştıklarımız daha canlı ve sanki yakınmış gibi duruyor. Düzenle uyumlu yaşamı reddeden ve sosyalizm idealinden hiçbir koşulda vazgeçmeyen insanların paylaşımları demek ki

hafızalara daha derin kazınıyor.

Sevgili siper yoldaşım, büyük ve destansı bir direniş sayesinde yeniden buluşmak çok anlamlıdır. İzmir'e gelip seni kucaklamasam da bunu sosyalizmin SY Kızıl Bayrak'ın sayfaları üzerinden yapıyorum. Birbirimizi bulduk. Artık ikimiz de idealimizde devrim ve sosyalizm olduğunu biliyoruz ve hücreleşmiş bir yaşamı asla kabul etmiyoruz.

Bu cüretkar ve onurlu direnişte çok ağır bedeller ödedik, ödemeye de devam ediyoruz. Ama insanlık onurunun ve devrimci kimliğin ancak ağır bedeller pahasına ayakta tutulup geliştirileceğini sizler bütün dünyaya gösterdiniz. Senin ve kuşağından olan devrimcilerin bu direnişteki kararlılığının daha da özel bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Çünkü sizler, askeri faşist darbenin zulmü altında teslim alınamayanların geleneğini devam ettirenlersiniz. Hiçbir zorbalık çözüme, yenilgi, ihanet ve konjonktür değişimi sizi yolunuzdan alıkoyamadı. Demek ki devrimci temeliniz çok sağlam. Zira devrim mücadelesinin ihtiyaç duyduğu insanlar zor koşullarda devrimi savunacak, devrimin bayrağını dalgalandıracak olanlardır. Sizler, tüm ölüm orucu direnişçileri böyle olduğunuzu kanıtladınız. Bundan dolayı adınız devrim tarihinin şanlı sayfalarına şimdiden yazılmıştır.

Devrimcileri katledenler, sakat bırakanlar elbette bu suçlarının hesabını vermekten kurtulamayacaktır. Devrimcileri teslim alma planları hüsrana sonuçlanacaktır. Bu görkemli direniş Paris Komünü'nden, Ekim Devrimi'nden, Onbeşler'den, Kızıldere'den, Nurhak'lardan, Metris, Diyarbakır ve Ulucanlar geleneğinden esinlenerek devam ediyor.

Tarih devrimci iradenin teslim alınamayacağına tanık olmuştur, olmaya da devam edecektir. Devrimci coşku ve siper yoldaşlığı sıcaklığıyla ve zafere olan inancıyla seni kucaklıyorum.

Bir siper yoldaşım

HÖP'ün açıklamasından...

Armutlu Direniş Evi'nde

bir direnişçi daha şehit düştü

ZEHRA KULAKSIZ direnişin

57. şehidi olarak ölümsüzleşti!

(...)

Zehra KULAKSIZ: 23 yaşında genç bir yürekte, bir asırlık bilgeliği ve onuru taşıyan Laz Kızı...

Kardeşi Canan yanibaşında şehit düştüğünde 19 yaşındaydı. Tüm dünyaya devrimci olmanın, onurlu insan olmanın dersini veriyordu. Zehra da kendisine ilişkin değerlendirmesinde şöyle diyordu;

"... Meseleyi çözdüm. Yani isteyince oluyor, gerçekten isteyerek oluyor. Esas meseleyi CANAN çözdü. Her şeyin başı istemek. Çok şey öğretti CANAN..." Şimdi şehitliğiyle Zehra öğretiyor.

3 Mart 1978'de Rize'de doğdu. Laz kızı İstanbul-Esenyurt'ta orta-lise öğrenimini yaptıktan sonra 1997 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Bölümü'ne girdi. Dördüncü sınıfa kadar okudu. Lise yıllarından itibaren devrimcilerle tanıştı. Amcası devrimciydi. Halen tutsak olan amcasından etkilendi. Devrimcileri tanıdıkça, kendisini keşfetti, yaşamının anlamını kavramaya başladı.

Üniversitede DEV-GENÇ'lilerle tanıştı. Bir DEV-GENÇ'li olarak sürdürdü mücadelesini. Öğrenci gençliğin akademik sorunlarının çözümü için çalışırken, bu sorunların çözümünün halkın sorunlarından bağımsız olmadığını biliyordu. Bunun için halkın her türlü mücadelesinin yanında, içinde oldu.

Hem bir DEV-GENÇ'li hem de bir tutsak yakınıydı Zehra. Tayad'lı Ailelerin dışarıda başlattığı ölüm orucuna katıldı. Direnişin içindeyken duygularını şöyle dile getiriyordu;

"Kendimi mücadelenin en güzel ve önemli bir yerinde görüyorum. Önemli bir süreçten geçiyoruz ve ben de büyük bir direnişin içindeyim. Yani mücadelenin tam ortasındayım."

Mücadelenin tam da ortasında, suskunluğun, zulmün ortasına daldı ve bir bomba gibi patladı ortasında direnişin.



Ölüm Orucu şehidi Zehra Kulaksız sloganlarla uğurlandı..

"Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!"

20 Ekim'de zindanlarda başlayan ÖO Direnişi'ne destek için dışarıda, Küçükarmutlu'daki Direniş Evi'nde sürdürdüğü ölüm orucunda şehit düşen Zehra

Kulaksız, 30 Haziran günü direniş evinden omuzlara alınarak pankartlar ve kızıl bayraklarla yürüyüşe geçildi. "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!", "Direniş hakkı kutsaldır, kazanacağız!", "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!", "Zehra-Canan ölümsüzdür!" sloganları atıldı.

Zehra Kulaksız'ın cenazesi sloganlar eşliğinde

Armutlu'nun çıkışına kadar getirildi. Ambulansa konarak önce işlemlerin yapılacağı Adli Tıp'a götürüldü. Oradan da toprağa verileceği Rize'ye doğru yola çıkarıldı.

1 Temmuz da ise Rize'nin Dağsu Mahallesi'nde düzenlenen törenle uğurlandı.

Mahalle girişinde, "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez" pankartı arkasında 100'e yakın kişiyle kortej oluşturularak yürüyüşe geçildi. Polisin ilk müdahalesi bu anda oldu ve pankarta saldırarak yürüyüşü engellemek istedi. Bu saldırı püskürtüldü. Kortej mahalle içinden Zehra Kulaksız'ın evine kadar geldi. Zehra Kulaksız, kendisi gibi ÖO'da direnen şehit düşen kardeşi Canan Kulaksız'ın yanibaşında toprağa verildi. Mezarı başında Canan ve Zehra Kulaksız'ın mücadelesi anlatıldı. Sloganlar atıldı, şiirler okunup marşlar söylenerek tören bitirildi. Tören sonrası da polisle arbede yaşandı, ancak herhangi bir gözaltı olmadı.

255 gündür içeride ve dışarıda direniş bitirilemedi. Zafer direnenlerin olacaktır!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!

29 Haziran 2001

HÖP (Haklar ve Özgürlükler Platformu)

Aymasın direnişi sürüyor...

Kazanmak için birliğimizi ve örgütlülüğümüzü pekiştirelim!..

Büyük bir coşku, moral ve kararlılıkla başlayan Aymasın işçilerinin direnişi 40'lı günlere yaklaşıyor. Ekonomik krizinin faturası, aylardan beri her bahaneyle işçi ve emekçilere ödetiriliyor. Yoksulluk, sefalet, işsizlik ve açlık büyüdükçe büyüyor.

Kriz bahanesiyle işçilerin örgütlülüğünü tasfiyeye yeltenen Aymasın patronu 246 işçiyi kapı önüne koyarak, bu saldırı kampanyasına katılmıştı. Ancak bu saldırıya ve Aymasın patronuna en iyi cevabı işçiler direnişleriyle verdiler. Patronun doğrudan örgütlü gücü dağıtmaya yönelik yaptığı bu saldırı ancak örgütlü güce dayalı bir direnişle püskürtülebilirdi. Öyle de oldu. Aymasın işçileri için başında bu bilinçle hareket ettiler. Kazanana kadar da direnmekte kararlı görünüyorlar. Nasıl ki sınıfın hakları örgütlü güç ile kazanıldı ise, hakların gaspına karşı mücadele de örgütlü güçle verilecektir.

Direnişin geldiği evrede patron işçilerin arasındaki birliği bozmak, işçileri birbirine kırdırtmak amacıyla her türlü oyunu oynamaktadır. Görüşmeye yanaşmamakta, sürekli kaçmakta, çözüm üretecek hiçbir teklifi sunmamakta ve böylece işçileri sürekli bir beklenti içine sokmaktadır. Bu manevrayla umutları söndürmeyi, sabırları tüketmeyi, moralleri bozmayı, dayanma gücünü azaltmayı amaçladığı, direnişi zayıflatmak istediği açık. İşçilerin kendi aralarında ortak hareket etmelerini engellemek ve ayrımcılığı körüklemek amacıyla gerek işbirlikçileri gerekse de faklı güçler aracılığıyla işçileri birbirine karşı kışkırtmaktadır. İşçiler arasında patronun oyununa alet olanlar, ayrımları, bölünmeleri yaratanlar, şunu çok iyi bilmelidir ki, bu yol çıkmazdır. Bu davranışlarıyla patrona ve sermaye düzenine hizmet etmiş oluyorlar. Direnişin kazanımla sonuçlanması için çaba sarf etmeyenler, birlik ve beraberlikten kaçınanlar, bu haklı kavganın başarısızlığı uğramasından birinci dereceden sorumlu olacaklardır.

Aymasın işçileri, her türlü yapay ve küçük ayrımları bir kenara bırakarak, ortak bir gelecek için birlik olmak, birlikteliklerini sürdürmek zorundadırlar. Onurlu bir direniş, onurlu bir hak alma mücadelesi en başta örgütlü ve kenetlenmiş olmayı zorunlu kılar. Tek yumruk, tek yürek ve tek ses olmayı gerektirir. İşte kapitalist patronlar sınıfı bundan korktukları içindir ki, direniş çadırı altındaki birlikteliği bozmaya çalışıyorlar. Bundan korktukları içindir ki, sağcı-solcu, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, dincisiz gibi yapay ayrımlarla örgütlülüğü, birlikteliği kırmaya çalışıyorlar. İşçileri kapı önüne koymanın amacı da bu değil miydi? Örgütsüzleştirmek ve böylelikle işyerini tam bir sömürü cehennemi haline getirmek değil miydi amaçlanan? Her türlü haktan yoksun, düşük ücretle, sendikasız, sigortasız, kölece çalışma koşullarını işyerine hakim kılmak için saldırdıklarını, tümümüzü bir anda bunun için kapının önüne koymak istediklerini bilmiyor muyuz?

Sendikasız, yani örgütsüz çalışma, kölece çalışma ve yaşama anlamına gelmektedir. Bu yüzden işimizi yeniden kazanmak için birliğimizi bozan tüm oyunları, kışkırtmaları boşa çıkarıp hep beraber direnişe dört elle sarılmamız gerekiyor. Yoksa dışarıda bekleyen ve sayısız milyonları bulan işsizler ordusuna

ya Aymasın işçileri de katılacak ya da kölece çalışma koşullarına mahkum olacaktır. Direnişin başarısı, birliğin sağlamlığına ve kazanana kadar hep birlikte direnilmesine bağlıdır.

Bugüne kadar hep patron için fedakarlık yapıldı. Aylarca maaş alınmadı. Belki aylarca ocağımızda etli yemek pişmedi, eşimizin, çocuklarımızın ihtiyaçlarını aylarca karşılayamadık. İşimizdir, ekmeğimizdir diyerek yarım yamalak ücretler almaya razı olduk. Ancak gelinen süreçte tüm fedakarlığımıza rağmen kapı önüne konulan yine biz olduk. İşsizliğin ve açlığın bataklığına itilen yine biz olduk. Ne patron ne de devlet gördü aylarca yaptığımız fedakarlığı işimize, işyerimize sahip çıktığımızı. Bir çırpıda yok sayıldık.

Şimdi kendimiz için, çocuğumuzun geleceği için, tüm sınıf kardeşlerimiz için fedakarlık yapmak neden bu kadar zor olsun? Bugüne kadar patron ve devlet için çalıştık. Onlar ve onların çocukları lüks içinde yaşasın diye çalıştık. Bu zorumuza gitmiyordu da kendimiz, kendi sınıfımız ve çocuklarımız için daha çok çabalamamız ve özveride bulunmamız neden bu kadar zor oluyor?

Tüm zorluklara ve güçlüklerle karşı direniyoruz. Sermayenin azgınca saldırdığı, haklarımızı birer birer gasp ettiği, işsizliğin her geçen gün büyüdüğü, soframızdaki ekmeğin her geçen gün azaldığı bir dönemde, birbirimize kenetlenmek, sapasağlam ayakta durmak, her türlü fedakarlığı yapmak bu kadar zor olmasa gerek. Tek silahımız örgütlü olmak, örgütlü gücümüzü kullanmak. Örgütlülüğümüzden aldığımız güçle, sonuna kadar birliği ve beraberliği en üst noktada tutarak, patronun ve sermaye sınıfının politikasını boşa çıkarmak zorundayız.

Sınıf kavgamız yani kendi kurtuluşumuz ve geleceğimiz için verdiğimiz kavga kimi zaman bedeller ödemeyi, kimi zaman büyük emekler harcamayı gerektirir. Ancak o zaman kazanılır. Biraz kafamızı kaldıralım.

Dünyada neler oluyor, Türkiye nereye gidiyor, işçileri neler bekliyor, sorunlarımızın çözümleri nelerdir, insanlık nasıl kurtulur, çocuklarımızı nasıl bir gelecek bekliyor... Tüm bu sorular ve sorunlar üzerine biraz düşünelim, kafa yoralım. Kendi iç sorunlarımızla, arkadaşımızın kaşıyla gözüyle uğraşacağımıza, bize uzak gibi görünen ancak tam da bizi ilgilendiren bu konuları araştıralım, tartışalım. Direnişimizin başarısı için daha başka neler yapabiliriz gibi konulara kafa yoralım.

İşçiyiz, tüm güzellikleri alınterimizle üretiyoruz. Ama ürettiklerimizin sahibi

olamayıp aklıktan kıvranan, hep ezilen hep sömürülen, kapı dışına konulan biz oluyoruz. Alınterimizle, sermaye ve uşakları lüks içinde yaşıyor. Sermaye sınıfı bilinçlerimizi bulandırmak, beynimizi köleleştirmek ve uyuşturmak için her yoldan bizleri kuşatmış durumda. Dünyamız; kahve köşelerinde, okey masalarında, birahanelerdeki içki şişelerinde ya da evimizin bir köşesinde sanatçı bozuntularının soytarlıklarına ve ahlaksızlıklarına, pembe-beyaz dizilerine hapsolmuş durumda.

Kuşatmaları yarmak için, hapsoldüğümüz hücre duvarlarını yıkmak için, bir sınıf olduğumuzun bilincine varıp mücadeleyi her alanda vermeliyiz. Bu amaçla direniş çadırını bir okul gibi kullanmakta tereddüt etmemeliyiz. Bu direniş okulunda bilincimizi daha ileriye sıçratıp kazanmalıyız.

Aymasın direnişine, direnişin ilk gününden beri bölgedeki işçilerden, emekçilerden, devrimcilerden ve tüm sınıf dostlarından azımsanmayacak ölçüde maddi manevi destek gelmiştir ve gelmeye devam ediyor. Ancak bu desteği kalıcılaştırmak ve çoğaltabilmek Aymasın direnişçilerinin görevidir. Sınıf dayanışmasının zayıflaması direnişin zayıflaması anlamına gelir. Sınıf dostlarının da bu direnişe bu gözle bakması, desteğini sürekli kılması gerekiyor. Direnişin başarıyla sonuçlanması için, işçilerin tekrar işlerini kazanması için her türlü çabayı harcaması gerekiyor.

Tüm işçilerin kenetlenmesi, tek vücut ve tek yumruk olması ve dışarıdan sürekli desteğin, dayanışmanın örgütlenmesiyle bu onurlu direniş örgütlülüğünden aldığı güçle kazanacak ve sermayeye hak ettiği cevabı verecektir.

**Yaşasın örgütlü mücadelemiz!
Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
Krizin faturası kapitalistlere!**

Belediye işçileri yeni vergi ve zamları protesto etti

Belediye-İş İstanbul şubelerine üye işçiler, Saraçhane'de yaptıkları bir basın açıklamasıyla, zamları ve hükümetin politikalarını protesto ettiler. 29 Haziran'da Belediye-İş İstanbul şubeleri adına açıklama yapan 3 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Ayrılmaz, yeni vergi ve zamları, krizin faturasını ödemeyi kabul etmeyeceklerini belirtti. Yeni vergilerin bir soygun aracı olduğunu, işçileri ve emekçileri açlık ve yoksulluğa sürüklediğini söyleyerek, emekten yana güçleri güçlü karşı koyuşlar örgütlemeye çağırıldı.

Eyleme 31 Mayıs'tan beri direnişte olan Aymasın işçileri damgasını vurdu. Pankartları, dövizleri, sloganları ve coşkularıyla havayı değiştiren direnişçi işçiler, bir kez daha sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini sergilediler. "Zafer direnen emekçinin olacak!" yazılı pankartları ve direniş önlükleriyle eyleme katılan Aymasın işçileri, yapılan konuşmaları sık sık sloganlarla kestiler. Deri-İş Başkan Yardımcısı Musa Servi de yaptığı konuşmada Aymasın'da yaşanan süreçten, İMF'nin ve sermayenin saldırı politikalarından bahsetti. Direnişe her türlü maddi ve manevi desteğin sunulması çağrısı yaptı.

Deri-İş, Basın-İş, Yol-İş, Tüm-Bel-Sen, KESK yöneticileri ile Türk-İş 1. Bölge Başkanı da eyleme katıldı. Eylemde kamu emekçilerine dayatılan sahte sendika yasasına vurgu yapılarak yasanın kabul edilemeyeceği söylendi. Eylem Aymasın işçilerinin hep bir ağızdan söyledikleri marşlarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Aymasan işçileri direndikleri müddetçe er ya da geç kazanacaklardır!..

Aymasan işçisinden kararlılık örneği eylem!..

İşten atıldıkları için topluca direnişe başlayan Aymasan işçileri seslerini çeşitli eylemliliklerle duyurmaya çalışıyor. Direnişin sesini haykırabilmek, maddi ve manevi desteği örgütleyebilmek amacıyla her eylemliliğe katılan, fabrika fabrika, mahalle mahalle gezen, kalem bastırarak geniş bir şekilde dağıtımını yapan direnişçi işçiler, son olarak 5 Temmuz'da seslerini patron Duran Akbulut'a duyurmaya çalıştı.

Duran Akbulut, bu zamana kadar işçilerle görüşmekten kaçtı. Çözüm getirecek hiçbir teklifte bulunmadığı gibi, sürekli belirsizlik yaratarak işçileri yıldırma, direnişi kırmaya çalışmıştır. 3 Temmuz'da yapılan görüşmeden de sonuç çıkmayınca işçiler önlerine yeni eylemlilikler koydu. Bunlardan ilki 5 Temmuz'da Büyük Klüb önüne topluca giderek Duran Akbulut'u protesto etmekte.

Fabrika önünden dövizleri ile birlikte 4 otobüsle hareket eden Aymasan işçilerinin moralleri ve coşkuları her zamanki gibi yüksekti. Otobüslerin içerisinde sloganlarla, marşlarla, türkülerle etrafi inleyen direnişçi işçiler, Bağdat Caddesi'nden geçerken sermayeye olan kinlerini göstermekten de geri durmadılar.

Büyük Klüb'e gelindiğinde topluca otobüslerden

inen direnişçiler, kolkola girerek, dövizlerini kaldırdılar ve sloganlarını atmaya başladılar. Karşıya geçerken trafiği durduran işçiler gür bir şekilde haykırdıkları sloganlarla, patrona ve işsizliğe olan tepkilerini dile getirdiler. Büyük Klüb'ün önüne gelindiğinde; "İşçiler burada, Akbulut nerede?", "Kapılar açılın üretim başlasın!", "Akbulut şaşırma sabrımızı taşıрма!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Atılan işçiler geri alınsın!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" gibi sloganlarla Duran Akbulut'a seslerini duyurmaya çalıştılar.

Uzun bir süre sloganlar atıldıktan sonra megafonu alarak işçiler adına konuşma yapan Deri-İş Sendikası Genel Sekreteri, patronun tutumunu kınayarak; işçilerin 7 aydan beri aç olduğunu, güneşin altında işsizliğe ve açlığa karşı yılmadan direndiklerini, patronun ise burada keyif çattığını, işçileri muhatap alması gerektiğini söyledi. Polisin "dağılın" uyarısına karşı kapı önünde oturma eylemi gerçekleştiren işçilerin sloganları yine susmadı.

Polisin kuşatmasına ve dağılın uyarısına daha fazla öfkelenen işçiler, Büyük Klüb'ün önünden otobüslere doğru sloganlarla, alkışlarla yürüyüşe başladı.

"Sloganları kesin" diyen polisin inadına sloganlar daha bir gür, daha bir kararlılıkla ve sıklıkla atıldı. Yürüyüş sırasında polisin bir işçinin elindeki dövizini almak istemesine, işçiler topluca karşı koyarak dövizini vermediler. Polisin sendika genel sekreterini göstererek "alın bunu" demesi üzerine işçiler topluca, "ya hepimizi alırsınız ya da hiçbirimizi!" diyerek sekreterin etrafını sardılar. Toplu karşı duruşun karşısında geri adım atan polis ne sloganları susturabildi, ne de işçilerin moralini ve direnme gücünü kırabildi. Eylem bitiminde yürüyüş yapan işçileri Sümerbank çalışanları dışarı çıkararak alkışlarla destekledi.

Aymasan işçileri direnişçi kimliğe sahip olduklarını bir kez daha dostu düşmana kanıtladılar. Sınıf düşmanlarımız şunu çok iyi bilmeli ki, zulmün ve zorbalığın kâr etmediği düzende her zaman direnenler kazanacaktır. Aymasan işçileri de direndikleri müddetçe er ya da geç kazanacak, sermayeye hakettiği cevabı verecektir.

Zafer direnen emekçinin olacak!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

BES 3 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri Kazım Doğan'la sahte sendika yasası üzerine röportaj...

"Fiili-meflru mücadeleyi sürdürmeliyiz"

- Devletin azgın bir terör ve şiddet eşliğinde geçirdiği sahte sendika yasasının sizce bir meşruluğu var mı?

- Sistem açısından baktığımızda bir meşruluğu vardır. Bizim mücadelemiz açısından ise hiçbir meşruluğu yoktur. Mücadele kaldığı yerden devam etmeli, bunu zorlamak gerekiyor.

Biz bu zamana kadarki mücadelemizi yasal çerçeveye sokmak için yapmadık. Ama KESK açısından baktığımızda sendikal hareketin kazanmış olduğu bir takım haklar var. Bizim cephemizden, fiili ve meşru mücadeleyi savunanlar cephesinden herhangi bir şey değişmiş değil.

Devlet terörü kitle militanlığını gerçekleştirmiştir. Gaz maskelerinin takılması, kitlenin gaz maskeleriyle dolaşması, aynı zamanda kitledeki kararlılığı da göstermiştir. Ve bu diğer çevreler için bir sempati de kazandırdı. Aslında bundan sonraki süreçte izlenmesi gereken yolu da bu eylemler göstermiştir. Yasanın devlet terörüyle geçmesine rağmen orada devletin tutumu karşısında kamu emekçilerinin kararlı duruşu beraberinde birçok yasallığı da fiili olarak kırdı. Yasallığın dışına çıkmayı da beraberinde getirmiş oldu.

- Kamu sendikalarının, özde de KESK'in sahte sendika yasasının çıkmasındaki rolünü nasıl değerlendiriyorsunuz?

- KESK'in en başta izlediği eylem takvimine baktığımızda çok da kararlı bir duruş sergilemedi. 26 Mayıs'ta 20 bin kişinin toplandığı, 7 Haziran'da çatışmaların yaşandığı, 12 Haziran'da 5 bin kişinin toplandığı dönemde KESK yönetimi kitleyi ve kitlenin nabzını tutamadı. Bunun sonucunda birbirini tekrar eden eylemler kitledeki güvensizliği derinleştirdi. Yakalanmış bir pratik vardı. 26 Mayıs'ta yakalanan 20

bin kişi ve yasa görüşmelerinin kısmi anlamda da olsa durdurulması aslında kitlede ve işyerlerinde olumlu bir hava yaratmıştı. KESK'in örgütlü bir güç olduğunu gösterdi, ama sonraki tutumlarla bu güç tamamen güvensizliğe dönüştü. Sürekli Ankara'ya gidip gelmeler kitlede şunu sordurtmaya başladı; gidiyorsunuz geliyorsunuz, bir şey alamıyorsunuz, tekrar yasa geliyor gibi sorularla çok karşılaştık. KESK yönetiminin bu yönlü olumsuz bir tutumu var. İkincisi de sendikal mücadeleye bakış açısı. 11 yıllık fiili-meşru mücadelenin yavaş yavaş yasaya ve meclise endekslenmesi, KESK yönetiminin bu yasayı üstün körü kabul ettiği düşüncesini de beraberinde getirdi.

- Sizce bundan sonra nasıl bir mücadele hattı izlenmeli? Kamu emekçilerinin yasa karşısındaki tavrı ne olmalıdır?

- KESK'in fiili ve meşru mücadele hattını devam ettirmek gerekiyor. İkincisi, devrimci sendikacıların birlikteliklerini oluşturmak gerekiyor. KESK'e yön verecek, KESK'i fiili ve meşru mücadeleye zorlayacak bir güç olmak gerekiyor. Bunu için de ortak hareket edebilecek unsurların birarada olması gerekiyor. Birleşik bir mücadelenin yürütülmesi gerekiyor. Ve bizim bu yasayı hala istemediğimizi göstermemiz gerekiyor. Bu yasanın bize rağmen geçmesi karşısında biz taleplerimizi net olarak ifade edip, bu talepleri alma yönünde fiili ve meşru mücadeleyi sürdürmeliyiz. Grevli-toplusözleşmeli sendika mücadelemiz hala geçerli, ama bunun yanında diğer taleplerimiz de... Halkın içinde yaşadığı zorluklar, yoksullaşmanın getirdiği talepler, özgürlük yoksunluğunun getirdiği talepleri birlikte örmek gerekiyor. Tek talebe bağlı kalmak gerekmiyor. Sonuç alıcı eylemleri zorlamak ve alanlara çıkmak gerekiyor.

Yasada grev yapamaz diye bir madde yok.

Toplusözleşme yapamaz diye bir madde yok. Tıpkı 657'deki gibi. Bunun için fiili olarak grevlere devam etmek gerekiyor. İş bırakarak alanlara çıkmak ve alanları terketmemek gerekiyor. Her ne kadar KESK yöneticileri bürokratik işleyişe girseler de, tabandan bir çalışmayla tekrar fiili-meşru mücadeleye alanları zorlamak gerekiyor. 11 yıllık mücadeleyi devam ettirmek gerekiyor. Ancak bu şekilde bir takım kazanımların elde edilebileceğini göstermek gerekiyor.

Aslında bu yasanın geçmesindeki zaafiyet biraz da kitlenin militanlaştığı dönemlerde kitleyi harekete geçirememekten de kaynaklı. 26 Mayıs'ta onbin kişi harekete geçirilmiş olsaydı, bu yasa geçmeyebilirdi. Ama 7 Haziran'a bakıyoruz 200 kişi çatışıyor, en son 25 Haziran'da bin kişi çatışıyor. Bunlar daha çok yöneticilerin yaptığı günü kurtamaya yönelik eylemlerdi. Bakın biz çatıştık, ama yasa geçti diyebilmek içindi. Bunun tam tersini yapmak gerekiyor. Evet çatıştık. Çatışınca yasayı geri çektiğimiz zamanlar da oldu. Ama kitesel olarak bir çatışma yaşandığında, kitlesel olarak devletle karşı karşıya gelindiğinde, saldırıların çok daha kolay püskürtülebildiğini görebilmekteyiz. Bundan sonra bu yöntem denenmeli. Kitlesel şekilde çalışanlar sokağa çıkartılarak o talepleri sahiplendirici bir yol ve hat izlenerek mücadele edilmeli. Bu gerçekten militanlaşan bir süreç. Çünkü bu son süreçte yeni arkadaşlarımız da vardı. Her ne kadar kadro eylemi dense de diğer illerden gelen ve Ankara'dan eylemlere katılan yeni unsurlar da vardı. Bunları değerlendirdiğimizde, önümüzdeki süreçte devrimci memurların önüne ciddi görevler düşüyor. Bir tabanı örgütlenme, iki gerçekten kitleyi harekete geçirme. Ve taleplerin net olarak belirlenip, hedefe varıcı eylem tarzını hayata geçirmek gerekiyor.

Onlar her açıdan asalak burjuva sınıfının bir parçasıdır...

*Onlar işte bunun için işçi sınıfı hareketi içinde burjuvazinin ajanı rolünü üstleniyorlar!..
Star gazetesinin aşağıdaki haberi, Türk Metal'in başını tutan faşist-mafyacı çetenin işçilerin
sırtından nasıl bir servet içinde yüzdüğünü gözler önüne seriyor...*

Karun gibi başkan

Star, Türk Metal Sendikası'nın Ankara ve Girne'de 2 süper lüks otelinden sonra 2 yeni otel daha yaptırdığını ortaya çıkardı... Bu arada Sendika Başkanı'nın servetinin de göz kamaştırıcı olduğu ortaya çıktı...

Türk Metal Sendikası Türk -İş'e bağlı en zengin sendikalardan biri. Sendikanın eğitim tesisleri, otelleri, kampları herkese parmak ısırtıyor. Son olarak Çubuk'ta 5 yıldızlı bir otel yapan Türk - Metal Sendikası'nın Başkanı Mustafa Özbek de aslında Ankara'nın sayılı zenginleri arasında. Eski bir metal işçisi olan Özbek'in hem kendisinin üzerine hem de çocuklarının üzerine çok sayıda emlak sahibi olduğu belirtiliyor.

İşte o servet

Kırıkkale-Samsun yolunda HABAŞ Gaz Dolu Tesisleri.

Ankara Çankaya'da 2 apartman.

Kuşadası'nda villa.

Ankara Çubuk yolunda 12 dönümlük arazi üzerinde havuzlu villa.

Ankara Çubuk yolunda Metal Kooperatifi'nde dubleks villa.

Ankara Keçiören'de 2 daire.

Ankara Bahçelievler'de 2 daire.

Ankara Bilkent'te villa.

Ankara ODTÜ Kooperatifi'nde hisse.

Ankara Gazi Üniversitesi Kooperatifi'nde dubleks villa.

Bursa'da daire.

Kırıkkale'de 5 katlı, 10 daireli apartman. (Burada, Orman İşletme Müdürlüğü kiracı olarak oturuyor.)

İzmir'de kooperatif hissesi.



söylenenler arasında...

Kıbrıs-Girne Çatalköy'de 15 dönüm arazi üzerinde 2 villa.

Kırıkkale'de 40 dönüm arazi.

Ankara OSTİM'de tüp gaz dolmu tesisi.

Kendine ait bir jeep, eşi ve çocuklarına ait 4 otomobil.

Ankara Beysukent'te 4 katlı villa.

Ankara Beysukent'te villa.

Ankara Çayyolu'nda kooperatif hissesi.

Kıbrıs-Girne Karaoğlu Mahallesi'nde daire.

(...)

TV kanalı

Bu arada Türk Metal İş Sendikası'nın Ankara'daki Büyük Anadolu Oteli, Girne'deki M.Özbek Grand Avrasya Oteli'nin ardından şimdi de KKTC'de yayın yapan Genç TV'yi satın almak için girişimleri olduğu iddia edildi. Sendika ya da diğer adıyla Uluslararası Avrasya Metal İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek'in Genç TV'yi satın almak ve 20 Temmuz'daki frekans ihalesinde finans sorununu ortadan kaldırmak için 250 bin dolar ödeme yaptığı ileri sürüldü.

Çubuk'ta havuzlu çiftlik: Mustafa Özbek Ankara'daki villasının yanısıra Çubuk'ta da bir çiftlik sahibi. Esenboğa Havaalanı yolu üzerindeki çiftlik evinin hemen arkasında büyük bir havuz var. Bahçe düzenlemesi de yine işin uzmanlarına yaptırılmış. Ancak Mustafa Bey bu yıl çiftlik evine gitmiyor. Çünkü Özbek'in bunun yerine evine 5 kilometre uzaklıktaki 5 yıldızlı otelini tercih ettiği söyleniyor...

Beysukentte 4 katlı villa: Mustafa Özbek Beysukent'te de 4 katlı bir villanın sahibi. Oldukça lüks yapılan Planlama Sitesi'ndeki bu villa her türlü lüks için düşünülmüş. Özbek'in bu devasa villası milyarlarca lira değerinde. Ancak villanın pembe boyası tüm bu lüksün yanında ihtişama biraz gölge düşürüyor. Beysukent'te Özbek'in oğullarından birinin de başka bir villası olduğu

(Star, 28 Haziran 2001)

Satılmış sendika ağalarının verilecek hesabı var

Türkiye'de sendikalı işçi sayısı her geçen gün azalmaya devam ediyor. Sermaye, sendikaların işlevini tamamen bitirmek amacıyla taşeronlaştırmayı geliştirdi. Özelleştirmeler sonucunda sendikalı işçi sayısında önemli düşüşler yaşandı. Bunun yanısıra eşel-mobil sistemiyle sendikaların ücret konusundaki pazarlık güçlerini de hemen hemen bitirdi gibi. Grev yasaklama kararıyla sınıfın üretimden gelen gücünü kullanmasının da önünü kesiyor (Şişe-Cam grevi, belediye grevleri gibi birçok grev yasaklandı).

Sermayenin topyekün saldırılarına karşı işçi sendikaları bugüne kadar hiçbir ciddi bir tavır geliştirmediler. Durum böyle olunca, sermaye sınıfı üzerindeki baskılarını yoğunlaştırdı.

Toplusözleşme görüşmeleri İMF-DB'nin belirlediği düzeyde artışlarla sonuçlandı. Bu durumu da "ülkenin bu kritik günlerinde biraz daha fedakarlık" masalıyla açıklıyorlar. Krizlerinin faturasını yine işçi sınıfı ve emekçilere çıkartmaya çalışıyorlar. Sendikalar da bunda önemli bir rol

oynuyorlar. Ücretler hep sermayenin isteğine göre belirleniyor.

Adana'da Bossa ve Teksa şube yöneticileri, tümüyle kişisel çıkarları için, DİSK Tekstil'den Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş'e üye transferi yapıyorlar. Bu, işçileri bölüp parçalamaktan başka bir işe yaramayacaktır. Bir süre sonra her iki sendika arasında yetki mücadelesi başlayacaktır. Sahte üye yaptın şeklindeki itirazlar sonucunda süreç uzayacak, 2002'de DİSK'in yetki süresi dolduktan sonra da sendikasız, örgütsüz bir süreç başlayacaktır. Yoğun işçi çıkışlarının yaşandığı bu dönemde işveren Bossa'da istediği gibi atı koşturacaktır. Özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısına karşı işçilerin birlik ve beraberlik içerisinde olmaları gerekirken, işçiler böyle bir maceraya sürüklenmektedirler.

Sermaye sınıf mücadelesinin önünü kesmek için her zaman Alevi-Sünni, Kürt-Türk, sağcı-solcu ayrımını körükleyerek işçi ve emekçileri birbirine düşürerek, bizleri daha fazla sömürmektedir. Oysa

işçi sınıfı Türkü'yle, Kürdü'yle, Lazı'yla, Arabı'yla, Alevisi-Sünni'siyle sermaye sınıfı tarafından ezilen, sömürülen bir sınıftır. Bu ayrımları sınıfı bölmek, parçalamak, sınıf üzerindeki egemenliğini pekiştirmek isteyen sermaye sınıfı bilinçli bir tarzda kışkırtmaktadır.

İşçi sınıfı sendika ağalarının elinde, dilediklerince işçileri oradan oraya taşıyacakları bir oyuncak olmamalıdır. Sendika bürokratları sınıfa bu kadar kolayca ihanet edebiliyorsa, sermayeye ve bir başka sendikaya işçileri kolayca pazarlıyorsa, bu cesareti nereden aldıklarına da bakmak gerekir. TİS'lerden işyerindeki sorunların çözümüne kadar belirleyici güç işçilerin kendisi olmalıdır. Bu da ancak taban örgütlülüklerinin yaratılması ile mümkün olacaktır. Sendika yönetimlerini işlevli hale getirecek, sendikaları sınıfın çıkarları için mücadele edecek örgütlülükler dönüşürecek olan taban örgütlülükleridir.

Direnişçi işçiler tüm inisiyatifi ellerine almalıdırlar...

Sümerbank işçileriyle dayanışmayı yükseltelim!..

Fabrikalarının kapatılıp peşkeş çekilmesine karşı Sümerbank işçilerinin direnişi devam ediyor. Onuru ve çocuklarının geleceği için mücadele bayrağını ellerine alan Sümerbank işçilerinin direnişi bugün artık 50 günü de geride bırakmış bulunuyorlar. 50 günü aşkın bir süredir fabrikalarını gece gündüz



terketmeyen, aylardır maaşlarını alamayan işçiler direnmekte ve fabrikayı tekrar üretime geçirecek işlerine dönmekte oldukça kararlılar.

Kısa zaman gibi gözükse de bu 50 günlük mücadele okulunun Sümerbank işçisine çok şeyler öğrettiği açık. Belki yaşamları boyunca gerekliliğini, önemini çok fazla bilmedikleri birçok şeyi, bu 50 günlük direniş ve mücadelenin sıcaklığı, çetinliği öğretti Sümerbank işçilerine. Dostlarını düşmanlarını daha yakından tanıma fırsatları oldu. Kendi deyimleriyle, bu süreç onlara, "Onurlu yaşamın ne demek olduğunu, birliği, beraberliği, dayanışmayı, bunların gerçekliği ve önemini, haksızlıklara nasıl dur denebileceğinin yolunu-yöntemini, direnişi ve dostluğu öğretti", öğretmeye de devam ediyor. Düne kadar belki yanbaşıda olan bir greve, direnişe kafasını çevirip bakma gereği bile duymayan birçok işçi, bugün mücadelenin sadece işlerine geri dönmek için değil, aynı zamanda direnişlerinin kendileriyle aynı kaderi paylaşan sınıfın diğer bölüklerine güç ve direnç vermesini umut ediyorlar.

Gelinen aşamada Sümerbank direnişi bir sıkışmışlığı da yaşamakta. Sürecin böyle yaşanmasının bir dizi nedeni var.

Birincisi, sendikanın geri, icazetçi ve pasif tutumudur. Geçmiş yılları bir tarafa bırakalım (Sümerbank'ın özelleştirilmesi yıllardır gündemde), son iki aylık süreçte sendika mücadelenin kazanımla sonuçlanması için hemen hiçbir çaba harcamadığı gibi, göstermelik de olsa direnişe maddi-manevi bir destek örgütlemek yoluna gitmedi.

İkinci olarak, direnişin büyük ölçüde fabrika sınırlarına hapsedilmesi, dayanışma ziyaretine gelenlerin fabrika içine girememeleri. Polisin provokasyon amaçlı tutumu direnişin dışarıyla olan bağı zayıflatırken, devrimci bir müdahaleyi de sınırlamakta. Bu konuda sendika da elinden geleni ardına

Sümerbank işçisi bu mücadeleden kazanımla çıkmak istiyorsa, her şeyden önce, bekleme tavrı bir tarafa bırakıp birbirlerine sınımsız kenetlenerek, kendi gücüne ve iç örgütlülüğüne dayanmalıdır. Buradan güç alarak ileriye dönük adımlar atmayı başarabilmelidir. Bugün sendikanın direnişin başarısı için hiçbir çaba harcamadığı ortada. O halde bir şeylerin yapılması için sendikayı beklemek, Sümerbank işçisine ancak vakit kaybettirir, moral bozucu bir rol oynar. Sendikanın üzerine basınç uygulayıp onu biraz olsun harekete

geçirecek olan da yine Sümerbank işçisinin iradesi ve kararlılığı olacaktır.

Uzun zamandır düşünülen fakat bir türlü hayata geçmeyen Ankara yürüyüşü ve İzmir'de yapılacak bir miting fikri var. Örneğin, İzmir'de yapılacak bir mitingin önünde ne gibi engeller var? En büyük engel sendika ve işçilerin bekleme tavrıdır. Sendika şimdiye kadar bu konuda herhangi bir girişimde bulunmadı. Öte yandan, halihazırda İzmir'de varlığını sürdüren bir

koymamakta. Üçüncü bir etken de, sınıf dayanışmasının giderek cılızlaşmasıdır. İlk günlerdeki gözle görülür destek, zaman uzadıkça zayıflamakta, bu da olumsuz bir hava yaratmaktadır. Sümerbank işvereni, işçileri ekonomik yönden yıldırma için aylardır maaşlarını vermemektedir. İşçiler ekonomik yönden de sıkıştırılıp direnişin hedeflenmektedir.

özelleştirme karşıtı platform bulunmakta. Eğer işçiler miting yapılması için kararlı ve atak davranıp bunu, bu platforma taşırlarsa, bunu sendikadan bekleyerek değil kendi gücü ve inisiyatifine dayanarak yaparlarsa, miting yapılmasının önünde fazlaca bir engel kalmaz.

Öte yandan direniş fabrika duvarlarının dışına taşırılmalıdır. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da yapılacak tüm eylemlere daha güçlü katılmak, direnişi bu eylemlere taşımak gereklidir. Bu tür girişimler sınıf dayanışmasını güçlendirirken, aynı zamanda direnişçi işçilerin kendi seslerini duyurmalarının bir fırsatı olarak da değerlendirilmeli.

İşçiler buldukları semtler de direnişin sesini, solğunu taşıyabilmelidirler. Dayanışmanın örülmesi noktasında en yakınımızdaki komşulardan, akrabalarından başlanmasını bilmek durumundayız. Çevre fabrikalarda çalışan işçilerle öğle paydoslarında konuşup, direniş için destek istenmelidir. Özellikle kısa görünen bir zaman içinde aynı kaderi paylaşmak zorunda kalacak Tekel işçileriyle ilişkiler kuvvetlendirilmek zorundadır vb.

Sümerbank işçilerinin "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" şiarları altında birleşerek, daha kararlı bir şekilde mücadele ettikleri takdirde direnişin geleceğini belirleyecekleri zafere daha yakın olacakları açıktır.

**Sümerbank işçisi yalnız değildir!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Sümerbank'tan direnişçi işçiler:

Direniyoruz! Kazanıncaya kadar direneceğiz!

Sümer Holding İzmir Basma Sanayii 1953 yılında kurulmuştur. Kuruluş amacı Kurtuluş savaşından yeni çıkmış olan ülkemizin ekonomik kalkınmasına katkı koymak, ülkedeki işsizliği önlemek, iş istihdamı sağlamak. Sümerbank kurulduğundan bu yana, daha doğrusu özelleştirme kapsamına alınıncaya kadar hep kâr eden kurumlar olmuştur.

İzmir Sümer Holding 3500 işçi kapasiteli bir işletme iken, 1985 yılından sonra işçi alımı durdurulduğundan dolayı sayımız şu anda 625 kişidir. Bu işçi almamanın sebebi bizce, siyasiler, uluslararası sermaye ve onun yerli işbirlikçileri tarafından bilinçli ve sistemli bir şekilde planlanıp kamu kurumu olan işletmemizin üretimini düşürüp, zarar yapıyor konumuna getirmek. Tekstil sanayimizin itici gücü olan fabrikamızda üretimi artırmak adına bu güne kadar hiçbir yatırım yapılmadı ve modernizasyon çalışmasına gidilmedi. Bize iyi bir iş gücü ve modernizasyonla üretim fırsatı verilirse zarar etmemiz mümkün değil. Bizim kaliteli mal ürettiğimiz kalite belgeleri ile kanıtlanmıştır.

Fabrikamız özelleştirme idaresi tarafından, bir avuç zengin'in çocuğunun milyonlarca lira ödeyerek okuyabileceği özel bir üniversite kurulması için pazarlanıp, hibe ediliyor. Üniversite adı altında yine rant için iş merkezleri kurulması planlanıyor. Biz işimize geri dönmek istiyoruz. İster özel ister millî eğitim okulları için birçok arazinin olduğunu biliyoruz. Okul yapmak için üretim durdurulmaz. Üretim ve sanayi ülke kalkınmasının temel taşlarından birisidir. Üretim olmazsa eğitimin de olmayacağına inanıyoruz.

İşveren bizi sözde ücretli izne çıkardı. Biz ise zorla dayatılan bu iş durdurma kararına karşı çıkarak 49 gündür fabrikamızı terketmiyoruz. Direniyoruz ve direneceğiz. Ne zamana kadar mı? Farikamızın tekrar üretime geçmesini sağlayana kadar. Bizler il özel idareye devir işlemi yasal olmadığı için idari mahkemede karşı dava açtık. Davanın lehimize sonuçlanacağına inanıyoruz. Böyle olması da gerekiyor. Eğer Türkiye'de hukuk varsa, siyasiler hukuka etki edemeyecekler. Dayanışma noktasında, sivil toplum örgütleri ve demokratik kitle örgütlerinden destekler geliyor. Maddi ve manevi yönden destekler yeterli değil. Buradan bizi destekleyen herkese bize yer veren, sesimize ses katan basına teşekkür ediyoruz.

Bu sorun sadece biz 625 işçinin sorunu değil, tüm ülkenin sorunu. Sümer Holding'in hibe edilip, kapatılması diğer KİT'lerin kapatılmasını da ardından getirecektir. İşsizler yine işsiz, çalışanlar da işsiz. Sendikamız bizim haklarımızı korumada yetersiz. Bizi burada kendimizle başbaşa bırakıyor. Bize yapılan bu haksız yaptırıma hiçbir şekilde karşı koymadı. Haklı direnişimiz tüm kamuoyuna bildirilmeli. Türk-iş ve TEKSİF'in üretenin yanında olmalarını istiyoruz.

**Yaşasın haklı mücadelemiz!
Sümer Holding halkındır, halkın kalacak!**

Sümerbank'tan direnişçi işçiler

Sümerbank işçilerinden insan zinciri

Sümerbank fabrikası önünde, Sümerbank işçileri tarafından 3 Temmuz salı günü saat 11.00'de kapatılmaya karşı insan zinciri oluşturuldu. Alsancak girişinde kurulu olan Sümer Holding'in etrafını çevreleyen bu zincir, yoldan geçen araçlar ve insanlar tarafından ilgiyle izlendi. Çalınan kornalarla desteklendi. Zincir oluşturmadan önce ve eylem bittikten sonra, Türk-İş Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı tarafından konuşmalar yapıldı. Eyleme TÜMTİS üyesi bir grup Ambar işçisi de destek verdi.

Eylem boyunca "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sümerbank halkındır, halkın kalacak!" vb. sloganlar gür ve coşkulu bir şekilde atıldı. Yapılan bu gibi eylemlerle, fabrika bahçesiyle sınırlı kalan direniş etki gücünü daha da arttırıyor.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Dönemsel durum ve p

Tam da öngörüldüğü gibi, devirmeyen darbe güçlendirdi; yeniden inşa sürecinde katedilen mesafe, partimizi sınıf hareketine ve genel devrimci mücadeleye karşı sorumlularını her açıdan daha güçlü bir biçimde üstlenecek bir noktaya getirdi. Solda tasfiyeci süreçlerin derinleştiği bir zaman kesitinde, kendini yeniden örgütleyerek devrimci sınıf mücadelesi görevlerini daha etkin ve çok yönlü olarak üstlenecek bir hazırlık düzeyine ulaşmayı başarmak, doğal olarak bir rastlantı değildir. Partimizin teorik temeli, ideolojik çizgisi, taktik açıklığı, örgüt birikimi ve geleneği, ve tüm bunlardan kaynaklanan moral gücü, bu başarıyı olanaklı kılmıştır. Sınıf ve kitle hareketinin mevcut durumu ile sol hareketin iç karartıcı tablosu sorumluluklarımızı daha yakıcı hale getirmektedir. Bu sorumlulukları cesaret ve güvenle omuzlayacağız.

Sonu gelmeyen krizleri yönetme başarısı

Burjuva düzen cephesinde işlerin nasıl seyrettiği üzerinde durmayacağız. Bu, son kriz vesilesiyle basınımda bir kez daha birçok yönüyle irdelenmiştir. Burada özellikle vurgulanması gereken nokta, sonu gelmeyen ekonomik krizlere rağmen, burjuvazinin işleri iyi-kötü götürdüğü, kendi ifadesiye krizi yönetmeyi başardığıdır. Ciddi zorluklarla karşılaşmadan faturanın bir kez daha işçi sınıfına ve emekçilere ödetilmesi bunun ifadesidir.

Bu kendi başına burjuvazi için sorunu çözümü ve yarına katmerleşerek devredilen sosyal-siyasal sorunların ağır yükünden kurtarmıyor. Ama güncel planda duruma hakim olmayı başardığı da bir gerçek. Bunu başarabilmesinin gerisinde özellikle işçi sınıfının denetim altında tutulmasının olduğu da bir başka gerçek.

İşçi sınıfının güçlü bir çıkışı ve mücadelesi olmadan bu gidişin yönünü değiştirmek ve emekçi hareketinin önünü açmak olanaklı görünmüyor.

Sınıf ve kitle hareketinde tikanıklık

Krizin yıkıcı etkilerine ve onu tamamlayan yeni sosyal yıkım programına rağmen sınıf ve emekçi hareketi cephesinde anlamlı sayılabilecek çıkışların yaşanmaması, kitle hareketinin bugünkü durumu hakkında bir fikir vermektedir. İşçilerin ve emekçilerin

derin bir hoşnutsuzluk içinde olduklarından ve ardi arkası kesilmeyen saldırılara karşı bir çıkış yolu aradıklarından kuşku duyulamaz. Fakat bu çıkış yolunun bir türlü bulunamaması, sınıf ve emekçi hareketini iyice yormakta, onu halihazırda ağırlaşan bir tikanıklıkla yüzyüze bırakmaktadır. Bu durum, sınıf ve emekçi kitleler içinde bir çaresizlik duygusuna, bunun da beslediği bir ataletle yolaçmaktadır. Bu çok yeni bir durum da değildir. '99 Temmuz'unda tabandan gelen ve sendika bürokrasisini aşan büyük dalganın depremlerle birlikte kırılmasından beri durum aşağı yukarı budur.

Burjuvazinin çok yönlü baskı ve denetim mekanizmaları ile bunun bir parçası olan sendikal ihanet çetesinin sınıf ve emekçi hareketini düşürmeyi başarabildiği bir durumdur bu. Yıllardır kendini tekrarlayan ve bir kural olarak hava boşaltma işlevi gören eylem tarzına işçilerin ve emekçilerin güven ve inancı artık kalmamıştır. Buna rağmen bu eylemlere zaman zaman gösterilen ilgiyi ve yer yer gerçekleşen güçlü kitle katılımını, bir türlü kırlamayan mücadele isteğinin bir göstergesi saymak gerekir yine de. Fakat özellikle işçiler cephesinden sendika bürokrasisini bu tür eylemlere zorlayan eski taban basıncının şimdilerde büyük ölçüde zayıfladığı da bir gerçektir.

Reformist solda çürüme ve düzene yamanma

Sol hareketin durumu, kitle hareketinin mevcut durumunun da olumsuz etkisi altında, bir bakıma çok daha kötüdür. Reformist ve devrimci kanatlarıyla geleneksel sol akımların kitlelerin mücadelesine, eylemliliğine ve örgütlülüğüne hemen hiçbir katkısı yoktur. Dahası, genelde düzenin, özel planda ise sendika bürokrasisinin yedeği olarak hareket eden sosyal-reformist akımlar, bu konum ve tutumlarıyla, kitle hareketini ve örgütlenmesini üstüne üstlük tahrip de etmektedirler. 28 Şubat üzerinden ordu yardakçılığı; EP üzerinden kurulan tuzaklara verilen tam boy destek; KESK'in düşürüldüğü vahim durum; zindan direnişine utanç verici ilgisizliği zaman zaman devletin argümanlarıyla konuşmaya vardırımlar vb., tüm bu güncel tutum ve davranışlar bu gerici rolün göstergeleridir.

Reformist sol son zamanlarda düzenin icazet sınırlarına tam olarak teslim olmuştur. 8 aydır süren ve toplumdaki tüm güçleri, kurumları ve kişileri yerli yerine oturtmakta paha biçilmez açıklıklar sunan zindan direnişi, tüm kanatlarıyla reformist sol akımdaki çürüme ve kokuşmayı da gözler önüne sermiştir. Bu akımlar geçtik sol siyasal iddiaları, sıradan demokratların gösterebileceği bir ilgi ve desteği bile sunamamışlardır, politik sonuçları bakımından hayati önem taşıyan bu direnişe. Üstelik Perinçekçi çete hariç tümü de hücre saldırısının, sınıfa ve emekçilere yönelik kapsamlı bir saldırının kritik bir alanı olduğunu bildikleri, bunu hep söyleyegeldikleri halde bu böyle olabilmıştır.

Reformist sol akımlar tüm kritik siyasal sorunlarda düzene tam teslimiyet içindedirler ve bunu davranışlarıyla döne döne kanıtlamaktadırlar. Birbirini izleyen yenilgi dönemlerinin dejenere ürünleri

durumundaki bu akımların mücadelenin daha da sertleşeceği bir aşamada sahneden silineceğinden ya da düzenle tam bütünleşme yolu tutacaklarından kuşku duyulmamalıdır.

Kaldı ki düzenle doğrudan ya da dolaylı yollarla bütünleşmenin ciddi adımları daha şimdiden vardır. Milliyetçi-kemalist Perinçekçi İP artık devletin baskı ve terör aygıtlarının bir uzantısı olarak hareket etmekte, onların avukatlığını yapmaktadır. Dağılma noktasına gelen Avrupacı liberal ÖDP ise kaderini kendisi gibi bunalım içindeki düzen soluyla birleştirmek hazırlığı içerisinde. Sınıf hareketi üzerinden çığırkanlık yapmayı özgün bir kimlik haline getiren kuyrukçu liberal EMEP'in geldiği noktayı ise krizi izleyen olaylar göstermiştir. Sınıfa kendi adına söyleyecek hiçbir şeyi kalmayan, sendika bürokrasisinin kritik bir dönemde sınıf ve emekçi hareketine karşı kurduğu en büyük tuzağa en hararetle desteği veren bu çevrenin siyasal iflası bu vesileyle bir kez daha görülmüştür.

Tüm bunlar, reformist solun durumuna ilişkin tespitler, gözler önündeki olgusal durumlardır. Bu durum reformist solu küçümsemeyi değil, ona karşı daha sistematik bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Komünistler, reformist solun maskesini indirme ve kitle hareketinde hala yapmayı başarabildiği tahribatın önünü alma mücadelesini bundan böyle de güçlendirerek sürdüreceklerdir.

Devrimci-demokrat akımlarda kötürümleşme

Zindan direnişi süreci, geride kalan 8 ay boyunca geleneksel devrimci demokrat akımları hemen tümüyle kendine kilitleti ve bu akımların içinde buldukları durumu da gözler önüne serdi. İçerde büyük bedeller ödenerek bu denli uzun bir zaman diliminde ayakta kalmayı başarabilen bir direnişe rağmen bu akımların sergilediği manzara, onların tikanıklıktan da öte bir kötürümleşme içinde olduklarını bütün açıklığıyla ortaya koymuştur. Bir tek kendini tümüyle zindan direnişine endekslemiş bulunan DHKP-C bir ölçüde bunun dışında kalmayı başarabilmiştir.

Bu akımlar, zindan direnişi ötesi toplumsal gündemden, sınıf ve emekçi hareketinin yakıcı sorunlarından büyük ölçüde koştukları halde, zindan direnişinin başarısını kolaylaştıracak hemen hiçbir anlamlı politik açılım ve çaba içerisinde de olamamışlardır. Bu, bu akımların bugün geldiği yerdir ve bu akımlar bünyesinde yeni yıkımlar ve tasfiyeci savrulmaların da rahatsız edici zeminidir. Yenilmemiş, tersine büyük bir sabır ve inatla süren bir direnişi yenilmiş sayarak kendi ataletlerine dayanak yapanların, önümüzdeki dönemde kendilerini böyle bir akıbetten kurtarmaları kolay olmayacaktır.

Kürt hareketinde bekleyiş içinde çürüme

İmralı teslimiyetinin üzerinden geçen iki tam yıl, bu çizginin içyüzünü ve iflasını bütün açıklığıyla gözler önüne sermekle kalmadı, bu çizgiye angaje olan

artinin sorumlulukları

Kürt hareketini de aktif bir güç olarak siyaset sahnesinden neredeyse tümünden sildi. Kürt hareketinin yaşanan kan kaybına rağmen kitle gücünü bir ölçüde koruması, bu sonucu değiştirmemektedir. Hareket siyaset sahnesindeki belirgin varlığını çoktan kaybetmiştir ve saflarda sürekli büyüyen bir umutsuzluk vardır. Umutların tüketildiği bu edilgen bekleme süreci safları da günden güne çürütmektedir.

İmralı çizgisindeki Kürt hareketi bu duruma karşı çaresizdir ve son zamanlarda sık sık yinelenen savaş tehditleri bir anlam taşımadığı gibi, kimse tarafından ciddiye de alınmamaktadır. Durumdan biricik çıkış yolu, İmralı çizgisinin tümünden red ve mahkum edilmesi temelinde yenilenmiş bir devrimci mücadele çizgisidir. Bunun bir gereği olarak da Türk işçi ve emekçileriyle birleşik mücadele yoluna girilmesidir. Bunun ötesindeki herşey boş bir laftır. Umutsuzluğu büyütme, çürümeyi derinleştirmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

Buraya kadar ortaya en özet biçimde koyduklarımız, genel çizgileriyle bir mevcut durum tablosudur. Bizim için öznel bir değerlendirme olmaktan çok bir nesnel/olgusal durum tespitidir. İyimserlik ya da karamsarlık nedeni değil, dönemsel görev ve sorumluluklarımızı doğru, isabetli ve başarılı bir biçimde üstlenebilmemizin bir olanağıdır.

Kısa dönemli başarının diyalektiği

Krizi yönetme ve kitleleri dizginleyerek denetim altında tutma alanındaki güncel başarısı ne olursa olsun, Türkiye'nin burjuva düzeni uzun vadede güçsüz ve gelecekte yoksundur. Bunu hiç de genel bir teorik gerçek olarak ya da tarihsel iyimserlik içinde söylüyor değiliz. Onyılları bulan tablonun gelişim seyri ortadadır. Son 20 yılın ardından bugün varılan nokta bile, kendi başına işaret edilen bu gerçeğin bir göstergesidir.

Kısa dönemli olarak krizi iyi-kötü yönetmek ve kitlelerin tepkisini kontrol edilebilir ve katlanılabilir sınırlar içinde tutabilmek bir başarı olsa bile, bu aynı sürecin sonu gelmez krizler olarak işlediğini ve krizi yönetme imkanlarını da adım adım tükettiğini bilmek gerekir. Baskı ve şiddeti bu denli kesintisiz ve yoğun bir biçimde kullanan, tam denetimindeki sendika bürokrasisini sürekli bir biçimde ihanet çizgisinde davranmaya mecbur eden bir sınıfın elinde kullandığı bu araçlar, giderek eski gücünü ve işlevini de zamanla kaçınılmaz olarak yitireceklerdir. Büyük güç ve itibar kaybına uğramış, her biri için yüzde on barajını aşmak bile ciddi bir sorun haline gelmiş düzen partileri tablosu, bunun daha şimdiden açıklayıcı bir örneğidir. Halkın en az güvendiği kurumların başında

meclis, medya ve politikacıların gelmesi bir rastlantı değildir. Kriz süreçlerinin ve krizi yönetme başarısının zamanla tüketip itibardan düşürdüğü kurumlardır bunlar.

Aynı süreç, örneğin şu an için en güvenilir kurumlar arasında gösterilen cumhurbaşkanı ve ordu için de adım adım işlemektedir. "Hukuk adamı" görüntüsü altında sergilediği birkaç göstermelik jestle bir anda büyük itibar kazanan cumhurbaşkanı, şimdi her biri birer "vatana ihanet" belgesi niteliğindeki İMF yasalarını peşpeşe tam bir uysallıkla onaylamaktadır. Krizin kurumları tüketen çarkıdır bu, "hukuk adamı" parlıtısını bir anda uysal İMF memuru derekesine düşürmektedir.

Aynı şey ordu için de geçerlidir. Halk hareketlerini acımasızca ezen faşist askeri darbelerin, ABD emperyalizmine ve NATO'ya elli yıllık uşakça sadakatin, Kürdistan'daki kirli savaşın, kontrgerillanın beyni ve omurgasını bünyesinde

taşımının biriktirdiği büyük itibar kaybını, gözlerle küll serpmek anlamına gelen 28 Şubat çıkışıyla bir ölçüde ve bir süre için hafifletmeyi başaran sermaye ordusunun bu manevrası da artık sınırlarına varmıştır. Bu aynı ordun şimdilerde, İMF'nin sosyal yıkım programlarına verdiği tam destek ve bunların engelsiz uygulanmasına yaptığı dipçikli bekçilikle de gözler önündedir. Emperyalizmin ve NATO'nun Ortadoğu bekçisi olmakla yetinmeyerek, dünya

güncel üstünlüklerini kemirmekte, adım adım zaafa uğratmaktadır.

Burjuvazinin güncel üstünlüklerini ve olanaklarını asla küçümsememeli, fakat bunu özetlediğimiz tablonun içinde ele alarak, uzun vadede onulmaz zayıflıklarını da görmeliyiz. Bu bize devrim mücadelesine güvenli ve soluklu bakmak olanağı sağlayacaktır.

Sınıf ve kitle hareketindeki zayıflığın öteki yüzü

Sınıf hareketi ve emekçiler cephesinde güncel durum görünürde fazlasıyla umut kırıcıdır. Fakat bu görüntüye aldanmak aldanmaları temelsiz bir karamsarlığa ve bunlar sol siyasal oluşumlarsa eğer, kaçınılmaz biçimde tasfiyecilik savrulmalara da götürür.

Kendini tekrarlayan ve elle tutulur herhangi bir sonuç yaratmayan kitle eylemleri çizgisi, burjuvazinin uşağı durumunda olan ya da ona tam teslimiyet çizgisinde hareket eden sendika bürokrasisi tarafından sınıf ve kitle hareketine kurulmuş en büyük tuzak durumundadır. Bu eylem çizgisi, eylem içerisindeki kitlelerin kendine olan güvenlerini ve mücadele yeteneklerini geliştiren, birlik, dayanışma ve örgütlenmelerini güçlendiren değil, tersine, tüm bunları zayıflatan ve parça parça tüketen bir etkide bulundu bugüne kadar.

Bugün bu çerçevedeki eylemliliklerin işçileri ve kamu emekçilerini artık yorduğu, dahası onlarda bir güçsüzlük ve çaresizlik ruh haline yolaçtığı bir olgusal durumdur. Fakat bu aynı olgunun gerisinde, sendika bürokrasisine derin bir güvensizlik ve onların inisiyatifine dayalı eylemlere giderek büyüyen bir inançsızlık da vardır. Bu ise tutarlı ve güvenilir önderlik arayışlarını besleyen bir durumdur. Yanı sıra, kitlelerin kendi iç birikim ve dinamizmlerinden gelen eylemler için uygun koşulların adım adım oluşması ve olgunlaşması demektir.

Dönemin gerçek devrimcileri, somutta komünistler, mevcut durumu, umutsuzluk ve kitlelere güvensizlik nedeni haline getiren tasfiyecilik yaklaşımlarını ve yakınmalarını aksine, işçilere ve emekçilere güven veren ve onlara çıkış yolu gösterebilen enerjik bir çalışmanın olanağı olarak görmeli ve değerlendirmelidirler.

Reformist akımların güçten düşmesi

Bu bizi yeniden sol hareketin mevcut durumuna getiriyor. Dönemin tüm gelişmeleri devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel sol akımları ezmekte, bunaltmakta ve onlarda sürekli bir biçimde güç ve moral kaybına yol açmaktadır. Reformist akımların tüm hesapları ve umutları rejimin yumuşaması beklentisi üzerine kuruludur. Oysa Türkiye, sonu gelmez krizler ülkesi olarak, sosyal çelişki ve çatışma etkenlerinin döne döne güç kazandığı bir yerdir. Temel önemde bu olgusal gerçek ise burjuvaziyi, yumuşama bir yana, baskı ve terör rejimini daha da güçlendirme zorunluluğuyla yüzyüze bırakmaktadır.

Öte yandan, rejimin devrimci akımları ezme ve



jandarması ABD ve siyonist İsrail'le Ortadoğu halklarına karşı kurduğu yeni saldırgan askeri ittifakla da gözler önündedir. Emperyalizmin tam denetim altına almak için bölüp parçaladığı, kanlı boğazlaşmalar içerisinde tükettiği Balkanlar'da, emperyalizmin hizmetindeki işgalci güç olarak da gözler önündedir. Hortumlanarak batırılan hemen bütün batık bankaların yönetim kurullarından bu ordunun generalleri çıkmaktadır. Çoğaltılacak bu tüm temel önemde olgusal gerçeklerin kriz süreçlerine paralel olarak kitlelerin bilincinde izler bırakmaması ve anlam kazanmaması elbette düşünülemez.

Özetleyerek yineliyoruz: Burjuva düzenin bugün için belli kurumlar ve araçlarla krizi yönetmede gösterdiği başarı, uzun vadede onu zora sokacak tüketici bir süreç olarak da işlemektedir. Bir başka ifadeyle, düzenin stratejik/yapısal zaafı, onun

teslim alma politikası, son zindan direnişi sürecinde de görüldüğü gibi, beraberinde sıradan ilerici demokrat kuruluşları bile kapsayan bir baskı ve terör uygulaması getirmektedir. Doğal olarak bundan reformist sol da yer yer payına düşeni almakta, bu da onu daha geri ve teslimiyetçi konumlara itmektedir. Bu gelişme ise reformizmi güçten düşüren bir etkide bulunmaktadır. Zira düzenin basıncına bu denli kaba teslimiyet, içlerinden bir kısmı hala bir ikiyüzlülük örneği olarak devrimcilik iddiasında bulunan bu akımların maskesini de indirmekte, gerçek konumlarını gözler önüne sermekte, bu da onları itibar ve güç kaybına sürüklemektedir. Bu çerçevede, reformist sol akımların son zamanlarda iyice itibarsızlaşması ve sürekli güç kaybetmesini, son bir yılın olaylarından, özellikle de zindan çatışmasının ayrıştırıcı ve kimlikleri yerli yerine oturtucu yönünden ayrı düşünemeyiz.

Bütün bunların ışığında, reformist solun eski gücünü ve etkisini yitirmesi anlaşılır bir durumdur. Türkiye gibi bir ülkede, sahte kimliklerin olayların akışına ve çatışmanın sertliğine dayanma gücü ve olanağı yoktur. Bu düzen kurumları için olduğu kadar sol akımlar için de böyledir. Hele ki, yenilgi dönemlerinin ezip pelteleştirdiği güçlere dayanan reformist sol akımlar için.

Tasfiyeciler tahribatı göğüsleme görevi

Bir hayli zedelenmiş, erozyona uğramış devrimci-demokrat bir kimliğin düne kadar iyi-kötü taşıyıcısı olmuş geleneksel küçük-burjuva akımların, aynı sürecin altında ezilmelerinde de anlaşılmaz bir durum yoktur. '90'ların ortasında semt hareketlenmesinin sağladığı geçici soluklanmanın olanaklarını çoktan tüketen bu akımlar, o zamandan beri sürekli bir gerileme, zayıflama ve moral erozyon içerisinde. Son zindan süreci ise içlerinden bazılarının ideolojik ve politik açıdan tasfiyeciler bir girdaba nasıl sürüklendiklerini gözler önüne sermiş bulunmaktadır. Bu gruplardan bazıları önlerini bile göremedikleri gibi, geleneksel direnişçi kimliklerini de hızla yitirmektedirler. Sol ve keskin bir söylemden sağ ve teslimiyetçi tutumlara savrulmaları için, yalnızca birkaç ayın olayları yetebilmektedir.

Her zaman vurgulayageldik; yenilenme ve kendini aşma yeteneği gösteremeyen bu gruplar, gerçekte tarihsel ömürlerini çoktan doldurmuş durumdadırlar. İçlerinden küçük-burjuva konumu belirli bir ısrarla tutma yeteneğini gösteren bir-ikisi hariç, ötekiler biraz erken ya da geç, kaçınılmaz bir biçimde tasfiye olacaktırlar.

Komünistler olarak biz bunu anlaşılır buluyor ve olağan karşılıyoruz. Bizim için önemli olan; devrimci direnme çizgisini güçlendirerek ve güven veren bir çekim merkezi oluşturarak bu tasfiyeciler sürecin etkilerini sınırlandırmak, bu arada mümkün olduğu ölçüde hala diri kalmayı başarabilen güçleri/kadroları partinin devrimci çizgisine kazanmaktır.

Tasfiyeciler sürecin panzehiri sınıf ve kitle hareketindeki gelişmedir

Tasfiyeciler bir batağın içerisinde umutları ve güçleri tüketen Kürt hareketi içinse söylenebilecek olan kısaca şudur: Kürt hareketi içinde köklü bir iç hesaplaşmanın ve ayrışmanın yaşanması, böylece devrimci çıkışların önünün açılması, Türkiye'nin genelinde sınıf ve emekçi hareketinin gelişme gücü ve temposuyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bu açıdan, bugün Kürt hareketi bünyesindeki emekçilere yapılabilecek en büyük yardım, genel devrimci görevlere yüklenmek, özellikle de sınıf hareketinin halen sıkıştırıldığı cendereyi parçalamasını kolaylaştıracak bir çaba içinde olmaktır. Bunun ötesinde, ideolojik mücadele, teslimiyet ve tasfiye

sürecinin teşhiri ve katı gerçeklerin gözler önüne serilmesi mücadelesi elbette kesintisiz bir biçimde sürdürülmek durumundadır.

Şunu da ekleyelim ki, teslimiyet ve tasfiye çizgisinin iflasının herkes tarafından görülebilir hale gelmesi, kendi başına bu cephede devrimci ayrışmalar ve çıkışlar için yeterli değildir. Bu kadarı en fazla hareketin en diri kadrolarının devrimci yönelişini kolaylaştırabilir. Fakat tersinden, taban kitlesinin geniş kesimlerinin umutsuzluk içerisinde dağılmasına yolaçan bir etkide de bulunabilir. İşçi sınıfı ve emekçi hareketindeki genel gelişme bunun önüne geçebilecek biricik gerçek olanaktır, boş hayallere kapılmamak için bunu hep gözönünde bulundurmak gerekir.

Günü kurtarmak değil geleceği kucaklamak

Partimiz dönemin tablosunu böyle görmekte, kendi güncel görev ve sorumluluklarına da buradan yaklaşmaktadır. Mevcut tablo altında ezilmek bir yana, onu bütün bir gerçekliği içerisinde yüreklilikle kavramakta, görevlere her zamankinden daha büyük bir enerjiyle sarılarak, devrimci çıkış yolu hazırlama misyonuyla hareket etmektedir.

Tam da öngörüldüğü gibi, devirmeyen darbe güçlendirdi; yeniden inşa sürecinde katedilen mesafe, partimizi sınıf hareketine ve genel devrimci mücadeleye karşı sorumluluklarını her açıdan daha güçlü bir biçimde üstlenecek bir noktaya getirdi. Solda tasfiyeciler süreçlerin derinleştiği bir zaman kesitinde, kendini yeniden örgütleyerek devrimci sınıf mücadelesi görevlerini daha etkin ve çok yönlü olarak

üstlenecek bir hazırlık düzeyine ulaşmayı başarmak, doğal olarak bir rastlantı değildir. Partimizin teorik temeli, ideolojik çizgisi, taktik açıklığı, örgüt birikimi ve geleneği, ve tüm bunlardan kaynaklanan moral gücü, bu başarıyı olanaklı kılmıştır.

Sınıf ve kitle hareketinin mevcut durumu ile sol hareketin iç karartıcı tablosu sorumluluklarımızı daha yakıcı hale getirmektedir. Bu sorumlulukları cesaret ve güvenle omuzlayacağız. Sorunumuz günü kurtarmak değil, fakat geleceği kucaklamaktır. Bu devrimci bakış açısı, güncel durumu ve olanakları en iyi bir biçimde değerlendirebilmenin de temel önkoşuludur. Geleceği kucaklamak, gündelik kaygı ve beklentilerden uzak bir biçimde, geleceğe yönelik sabırlı ve soluklu bir çalışma da demektir. Başarının güvencesi bu bakış açısında, buna dayalı çalışma tarzındadır.

Kitle hareketindeki gündelik dalgalanmalara, iniş-çıkışlara hiçbir biçimde takılmamalı, buna ilişkin beklentiler içerisinde olmamalıyız. Kitle hareketinin mevcut tablosu, zaman zaman umut veren ve hareketin kendini aşabileceği izlenimi yaratan bazı çıkışlar sayılmazsa, son on yıldır kendini yineleyip duran kısır bir tablodur.

Kendiliğinden büyük bir patlama ya da etkili bir devrimci önderlik müdahalesi olmadıkça, bu tablo değişecek gibi görünmemektedir. Bunlardan ilkinde, kendiliğinden bir patlamaya, umut bağlamak ve eli böğründe böyle bir olanağı beklemek bizim sorunumuz olamaz. Kaldı ki, ortaya çıktığında böyle bir olanağı etkili ve başarılı bir biçimde değerlendirebilmenin zorunlu temel koşulu da, yine önden iyi bir hazırlık çalışması içinde olmaktan geçmektedir. Bu ise bizi kendiliğinden ikinci duruma, yani devrimci önderlik müdahalesinin özel önemine getirmektedir. Etkili ve sabırlı bir hazırlık çalışmasıyla özellikle sınıf kitleleri içerisinde adım adım güç, etki ve mevzi kazanmak zorundayız. Mevcut kısırlıktan ve açmazdan tek gerçek çıkış yolu olarak, devrimci sınıf çizgisi ve programına işçileri ve emekçileri kazanmak zorundayız.

Taktik alanda ve örgütte yoğunlaşma

Teorik temelimiz, ideolojik kimliğimiz, bunların tarihi devrimci alternatif olarak somutlanmış biçimi olan programımız, ortaya koyduğumuz iddianın, üstlendiğimiz misyonun temel güvencelerinden biridir. Fakat bunu devrimci taktik ve örgüt alanındaki üstünlüklerle bütünleştirebildiğimiz oranda, partimizi sınıfla gerçek manada buluşturabilir ve böylece devrimci gelişmeyi güvence altına alabiliriz. Henüz zayıf olduğumuz bu alan doğallığında dikkatlerin ve enerjinin de yoğunlaştırılacağı asıl alandır. Kuruluş gündeminin özel ağırlığına rağmen parti kongresinin devrimci taktik ve örgüt sorunları üzerinde kapsamlı

bir yoğunlaşma yaşaması, bu çerçevede bir rastlantı değildir. Bu iki sorun organik bir bütünlük de oluşturmaktadır. Dönemsel devrimci görevleri kucaklayan isabetli ve etkili bir taktik çizgi izlenmeksizin, örgütsel ve dolayısıyla kadrosal gelişme olanaklı olamaz. Bunun tersi de aynı ölçüde doğrudur. Etkili bir devrimci siyasal çalışma için güçlü bir örgüte ve sağlam kadrolara sahip olmak zorundayız. Fakat güçlü bir örgüt ile sağlam kadroları da ancak etkili, sistematik ve çok yönlü bir siyasal çalışma içinde yaratabiliriz. Bu organik bütünlüğü kavramak önemlidir. Bugünün koşulları ve ihtiyaçları içerisinde bu ikisi arasında ayırım yapacak, birinden birine ağırlık tanıyacak durumda değiliz. İkisi de aynı ölçüde öncelikli ve yakıcıdır; çözümleri ise birbirine sıkı sıkıya bağlıdır, içiçedir.

Sınıf çalışmasında araç ve yöntem zenginliği

Sınıf çalışmasında yeni ve bu kez sonuç alıcı bir yüklenme çabası içindeyiz. Burada en önemli güncel sorun, sınıf kitlelerini etkilemenin ve örgütlemenin çok yönlü olanaklarını birarada başarıyla kullanabilmektir. Bunu

araç, yöntem ve biçim zenginliği olarak da kavrayabiliriz. Sınıf çalışmasında tek biçimliliğe, salt belli araçlara ve yöntemlere takılıp kalmak, kendi başına bununla yol alınabileceğini sanmak, geçmiş sınıf çalışmamızın en zayıf yanıydı.

Bir takım yeni araçlar ve biçimler denediğimiz şu

Zindan direnişi süreci, geride kalan 8 ay boyunca geleneksel devrimci demokrat akımları hemen tümüyle kendine kilitledi ve bu akımların içinde buldukları durumu da gözler önüne serdi. İçerde büyük bedeller ödenerek bu denli uzun bir zaman diliminde ayakta kalmayı başarabilen bir direnişe rağmen bu akımların sergilediği manzara, onların tıkanıklıktan da öte bir kötürümleşme içinde olduklarını bütün açıklığıyla ortaya koymuştur. Bir tek kendini tümüyle zindan direnişine endekslemiş bulunan DHKP-C bir ölçüde bunun dışında kalmayı başarabilmiştir. Bu akımlar, zindan direnişi ötesi toplumsal gündemden, sınıf ve emekçi hareketinin yakıcı sorunlarından büyük ölçüde koptukları halde, zindan direnişinin başarısını kolaylaştıracak hemen hiçbir anlamlı politik açılım ve çaba içerisinde de olamamışlardır.

dönemde, kendi başına bunlara büyük anlamlar ve işlevler yüklemek; sınıf çalışmasına tüm cepheler üzerinden ve olanaklı, döneme uygun düşen tüm araçlarla yüklenmemek, bizi geçmişin kısırlığı ve sonuçta başarısızlığı ile yüzyüze bırakır.

Devrimci taktikte ustalaşmak, bir yanı sıra da, çalışma ve mücadele araç ve yöntemlerinde bu zenginliği kavramak, somut olarak geliştirmek, bunları dönemin koşullarına başarıyla uygulayabilmektir.

Başarıyla kadrolaşmanın önemi ve aciliyeti

Görevlerin başarıyla üstlenilebilmesi için örgütsel yapımızın güçlendirilmesi ve kadrolaşmanın önemi özel bir açıklama gerektirmiyor. Ama burada kadrolaşmanın önemini ve aciliyetini özellikle vurgulamak istiyoruz. Konuya ilişkin değerlendirmelerimizde hep ifade edilemediği gibi, kadrolaşma kendi başına insan kazanmak değil, bu insanları parti çalışmasının ve mücadelesinin ihtiyaçlarına göre eğitmek, dönüştürmek ve hazırlamaktır. Bugün bu açıdan ciddi sorunlarımız var. Saflarımıza sürekli yeni, genç ve deneyimsiz insanlar akmaktadır. Fakat bunların parti içinde ya da çeperinde örgütlenerek eğitilip kadrolaştırılması sorunu, hala

ciddi bir yetersizlik alanı olarak durmaktadır önümüzde. Bunda yeterli başarıyı sağlayamamak, parti örgütlenmesini geliştirmeyi güçleştirmekte ve dolayısıyla da görevlerin daha etkili bir biçimde

üstlenilmesini zora sokmaktadır. Bu, bu dönem üzerinde özellikle durmamız gereken bir sorundur. Zamanında kucaklanamayan, çok yönlü teorik ve pratik, politik ve örgütsel, legal ve illegal eğitimden ve deneyimden geçirilemeyen parti militanlarının gelişimi zaafa uğramakta, sonuçta bu insanların bir kısmı ya kaybedilmekte, ya da imkandan çok soruna dönüşmektedirler. Kadrolaşma alanındaki yetersizliğin örgütsel darlıkla sıkı sıkıya bağlı bulunduğunu, fakat tersinden de, başarıyla kadrolaşmanın örgütsel gelişme ve yetkinleşmeyi zora soktuğunu bilmek, buradaki içiçeliğin bilinciyle sorunun çözümüne yüklenmek durumundayız.

Saldırıları göğüsleyerek ilerleyeceğiz

Bütün bu görevleri üstlenmeyi ve bütün bu sorunları çözmeyi, burjuva rejiminin çok yönlü ve tümden tasfiye etme hedefine yönelmiş kesintisiz saldırıları altında başarmak durumundayız. Son bir yılın

olayları, özellikle de hücre saldırısı üzerinden sahnelenen vahşet ve gösterilen kararlılık, rejimin devrimci hareketi devrimci kimlik yönünden ezmek niyetini gözler önüne sermiştir. Bu olaylar, tam da devletin gizli Siyaset Belgesi'nde öngörüldüğü çerçevede, ehlileştirip teslim alınmış, düzenin icazet sınırlarına mahkum edilmiş bir sol yaratma politikasının anlamını somut olarak ortaya koymuştur.

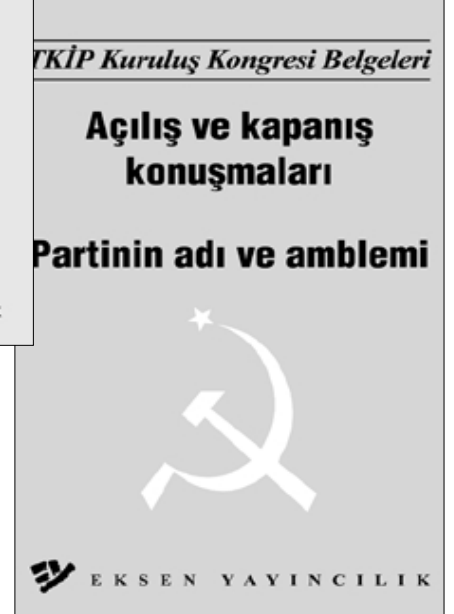
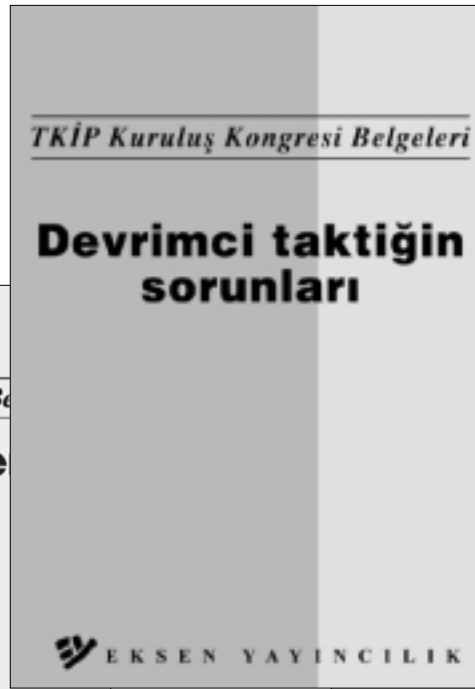
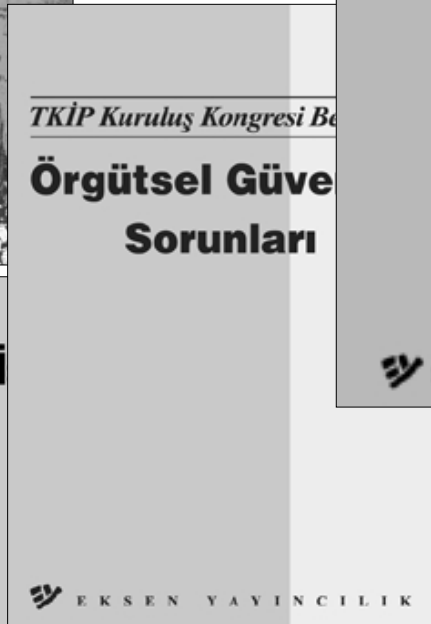
Partimiz devletin bu niyetleri ve hesapları konusunda yeterli açıklığa, düşünsel ve moral hazırlığa sahiptir. Türkiye'de devrimciliği bitirmek, burjuva gericiliğinin boş bir hayali, gerçekleşmeyen bir umudu olarak kalacaktır. Partimiz, devrimci tarihimizin bu alandaki birikimlerinin mirasçısı ve günümüzdeki taşıyıcısı olarak devrimci kimliği ayakta tutmakla kalmayacak, bunu sınıf devrimciliği şahsında ileri ve tutarlı bir düzeye de yükseltecektir. Bugüne kadarki tutumu ve pratiği, bunun daha şimdiden yeterli kanıtlarını sunmaktadır.

Sorunun bu yönüyle ilgili tüm bu açıklığa rağmen, dahası bu açıklığın da bir gereği olarak, rejimin saldırılarını göğüslemek, bunu güvenceye alacak bir politik ve örgütsel konum ve tutum içinde olmak, günün bir başka temel görevidir. İlegal örgütsel temelimizi büyük bir dikkat ve özenle koruyacağız, geliştirip güçlendireceğiz. Aynı şekilde, legaliteden de etkin ve yaratıcı bir biçimde, çok yönlü olarak mümkün merteye yararlanacağız. Bu ikisini başarıyla birleştirip bütünleştirmek başarının zorunlu koşuludur. Bu hayati sorunun bilincinde olarak ve bu bilinci derinleştirip kökleştirmek üzere, partimizin bu alandaki düşünsel birikimini ve pratik deneyimini döne döne yeniden incelemek ve pratik gerekleri konusunda en büyük dikkati ve özeni göstermek durumundayız.

(TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*'in Haziran '01 tarihli 223. sayısının başyazısıdır...)

Son bir yılın olayları, özellikle de hücre saldırısı üzerinden sahnelenen vahşet ve gösterilen kararlılık, rejimin devrimci hareketi devrimci kimlik yönünden ezmek niyetini gözler önüne sermiştir. Bu olaylar, tam da devletin gizli Siyaset Belgesi'nde öngörüldüğü çerçevede, ehlileştirip teslim alınmış, düzenin icazet sınırlarına mahkum edilmiş bir sol yaratma politikasının anlamını somut olarak ortaya koymuştur. Partimiz devletin bu niyetleri ve hesapları konusunda yeterli açıklığa, düşünsel ve moral hazırlığa sahiptir. Türkiye'de devrimciliği bitirmek, burjuva gericiliğinin boş bir hayali, gerçekleşmeyen bir umudu olarak kalacaktır.

Yeni Kitaplarımız



EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

EKSEN YAYINCILIK

Ankara:**Sivas katliamını protesto mitingi**

2 Temmuz Sivas katliamının 8. Yıldönümünde Ankara'da Abdi İpekçi parkında "Demokrasi ve Laiklik" mitingi yapıldı. Toplanma yeri Toros sokak olan eyleme 2500 civarında bir kitle katıldı.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Hacı Bektaş-ı Veli dernekleri, Kızılırmak köy dernekleri, Divriği Kültür Derneği, TÜMTİS Ankara temsilciliği, TMMOB, Tüm-Bel Sen Çankaya tems., Eğitim-Sen, Nakliyat-İş, DİSK, Halkevleri, "Katliamlara ve hücrelere karşı örgütlü mücadeleye"

pankartıyla Umut Kültür Derneği, "Kriz, katliam, tecrit, Faşizme boyun eğmeyeceğiz" pankartıyla A.Ü Öğrenci Koord., Tohum Kültür Merkezi, "2 Temmuz Sivas-19 Aralık Bayrampaşa, Diri diri yaktılar" pankartıyla TAYAD, İHD, Gıda-İş, Altındağ halkı, Mamak halkı, yasal sol partiler, bazı devrimci gruplar ve komünistler eyleme pankartlar açarak katıldılar.

Eylemde Eğitim-sen ve Tüm-Bel Sen pankartları arkasında yaklaşık 150'şer kişilik bir kitle vardı. TÜMTİS pankartı arkasında yine yaklaşık 150 işçi vardı. Bu kortejlerde sık sık "İçerde dışarda hücreleri



parçala", "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Faşizme boyun eğmeyeceğiz", "Faşizme karşı omuz omuza", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Katillerden hesabı emekçiler soracak", "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz", "Kahrolsun IMF bağımsız Türkiye" sloganları atıldı.

Mitingin ön hazırlığının iyi örgütlenememiş olması, katılımın düşüklüğünde önemli bir etken oldu. Eylem için afişlerin son anda kullanılması bir bakıma durumu özetliyor olmalı.

Katılımın zayıflığı ve coşkusuzluğu dikkat çekiciydi. Devrimciler de eylem öncesi ciddi bir hazırlık yapmamışlardı, kortejlerinin cıvıllığı ve coşkusuzluğu da bunun bir yansıması idi. Komünistler eyleme "2 Temmuz 1993-19 Aralık 2000 Diri diri yaktılar-Faili sermayenin kanlı iktidarını!-Kızıl Bayrak" ve "Düzenin karanlığına ve hücre duvarlarına teslim olmayacağız-Ekim Gençliği" pankartlarıyla katıldı. Belli araçların kullanıldığı ön hazırlık çalışmasının sonucu iki pankart arkasında iki kortej halinde yüründü. Gerek pankartlar ve dövizler, gerek kullandığımız kuşlar, gerekse kortejlerdeki coşku ve disiplinimiz dikkat çekiciydi. Devrimci çevrelerin cıvız ve coşkusuz katılımı, bizim çabamızı ve katılımımızı ayrıca anlamlı hale getirdi. Mitingte Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Başkanı Ali Balkız D.K.Ö'ler, Sendikalar ve Siyasi Partiler adına ortak basın metnini okudu. Miting, Edip Akbayram'ın söylediği türkülerle sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Gülsuyu'nda 2 Temmuz anma eylemi...**"Sivas ne ilk ne de son katliamdır!"**

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta katledilen 37 aydını anmak, Ölüm Orucu Direnişi'nin sesini duyurabilmek ve ülke genelinde yaratılması gereken bir hareketlilik sürecini kendi bulduğumuz yerden örebilmek bakışıyla, 2 Temmuz'da, Gülsuyu Mahallesi'nde bir eylem gerçekleştirdik.

Eylemin hazırlıklarına 1 hafta öncesinden başladık. Eylemin kitlesel ve coşkulu geçmesi için ciddi bir kitle çalışması ve devrimci çevrelerle ortaklaşmak gerekiyordu. Atılım ve Vatan okurları eylem önerisine olumlu karşılık vermediler. İşçi-Köylü okullarıyla en

başta ortaklaşıldı. Alinterimiz okulları ise eylemin hemen öncesinde gündeme getirdikleri anlamsız istemler reddedilince, eylem başlamadan 2 dakika önce eylemden çekildiler. İşçi-Köylü okullarıyla

birlikte eylemi

başlattık. Önde "Sivas ne ilk ne son katliamdır!" yazılı bir pankart taşıdık. 60'a yakın bir kitleyle başlayan yürüyüş Dolmuş Cd.'ne girildikten sonra semt gençliğinden ve emekçilerinden katılımlar oldu. "Sivasın katili sermaye devleti", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Direniş sürece, saldırı püskürtülecek!", "Dün Sivas'ta, bugün zindanda, çözüm faşizme karşı savaşa!" vb. sloganlar atıldı. Yürüyüş boyunca evlerin camlarından alkışlar, zafer işaretleri ve yer yer de sloganlarla destek geldi.

Yürüyüş, Dolmuş Caddesi, Heykel, Pazar Caddesi ve Özgürlük Parkı güzergahında yapıldı. Özgürlük Parkı'nda 15 dakika kadar beklendi. Sivas ve Ölüm Orucu şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Zılgıtlar eşliğinde halaylar çekildi. Avusturya işçi marşı ve "Ege Denizi" parçası hep birlikte söylendi. Bir süre daha Ölüm Orucu ve Sivas'la ilgili slogan atıldıktan sonra eylem bitirildi.

Eylem gençliğin ağırlıklı katılımıyla yapıldı. Özgürlük Parkı'nda toplandıığında, semt emekçilerinin de katılımıyla eylem 100 civarında bir kitleyi buldu. Eyleme SY Kızıl Bayrak ve İşçi-Köylü okullarının dışında, Devrimci Demokrasi okulları da katıldılar.

Kendi cephemizden eylemin kitlesel geçmesi için belli bir çaba harcadık. Yapılan eylemlerde yeterli kitleselliğin yakalanamamasında önden ciddi bir hazırlık yapmamış olmak temel bir zaafıdır. Fakat asıl sorun bu tür gündemlerle kitlelere gidip siyasal bir çalışma yapmanın anlam ve önemini kavramamakla ilgilidir. Kendi içinde bile birlikte davranamayan devrimci hareket gidip kitlelerden hangi desteği isteyecek? Devrimci hareket dar grupçu kaygılarını bir kenara bırakmadığı sürece, kendi bugünkü alabildiğine dar kitleleriyle başbaşa kalmaya mahkumdur.

SY Kızıl Bayrak Okulları/Gülsuyu

"Sivas'ı unutmak yeni katliamlara zemin hazırlamaktır..."

Sivas-Madımak katliamının üstünden sekiz yıl geçti. Herşey hâlâ dün gibi belleklerimizde. Ne şeriatçı güruhun güya "Allah adına" can almaya bilenmiş hallerini unuttuk, ne de güya onları engellemekle görevli güvenlik güçlerinin "nazik" tavırlarını... Ne Pir Sultan Abdal heykelinin Sivas caddelerinde sürüklenişini unuttuk, ne de yangına 20 dakika kala, otel kapısına 20 metre kadar gelmişken çekip geri giden Tugay Komutanını...

Ne Belediye Başkanı'nın "Gazanız Mübarek Olsun" kutlamalarını, ne de itfaiye hortumlarını kesen itfaiye erlerini; Ne siyasilerin aymazlıklarını unuttuk, ne de medyanın çarpıtmalarını...

Sivas'ı unutmadık.

Madımak'ın karanlık koridorlarındaki uzun bekleyişi, umutların tükenişini, dışarıdan gelen slogan seslerini, otelin camlarında patlayan kaldırım taşlarını, o yangın anını; herşeyi yutup yakan o kızgın canavar dilini, giderek susan canları ve tam da bu sırada bir şeriatçının "Yak ula yak..." nidasını unutmadık.

Sivas'ı unutmak ihanettir.

Sivas'ı unutmak yeni katliamlara zemin hazırlamaktır.

Şeriat ve faşizm halkların, emekçilerin, düşmanıdır ve onu geriletmek emekçilerin birleşik mücadelesinden geçer.

Faşizmi, Şeriatı ve her türlü gericiği içinde yaşadığı pis bataklığın içine gömmek bizlerin elindedir. Bizlerin bilincindedir.

Ve bunun bir tek yolu vardır: O da örgütlenmektir. Hayatın her alanında örgütlü olmalıyız: Fabrikada, atölyede, tarlada, okulda, mahallede örgütlü olmalıyız. İşçiler, emekçiler, memurlar, köylüler, öğrenciler örgütlü olursak eğer; bir daha Madımak Katliamları, Çorum, Maraş, Gazi, Ulucanlar, F tipi katliamları yaşamayız.

Örgütlü olursak eğer; Sivas'ın hesabı divana kalmaz. Irkçılık ve şovenizm hayat bulamaz, çok kültürlülük çerçevesinde Alevi kimliği anayasal güvence altına alınmış olur.

Örgütlü olursak eğer; Alevi-Sünni, Kürt-Türk kardeş olur. Kimse konuştuğu dilden, yaşadığı bölgeden dolayı potansiyel tehlike sayılmaz. Halklar kardeş olur, halk düşmanları kahrolur. Her türlü farklılığımız zenginliğimiz olur.

Ülkemiz topraklarında Halklarımız barış içerisinde yaşar.

Örgütlü olursak eğer; IMF'ciler TAHKİM'ciler, her türden emperyalistler ve yerli işbirlikçileri ülkemiz zenginliklerini kolayca talan edemezler. (...)

(Ankara mitingini Düzenleme Komitesi açıklamasından...)

Sivas katliamı birçok kentte lanetlendi...

Sivas'ta kitle örgütlerinin katıldığı anmaya 100 kişi katıldı. Madımak oteli önünde gerçekleşen anmada, "Sivas'ın ışığı sönmeyecek" yazılı yelekler giyildi. Karanfiller otelin camlarına yapııştırıldı.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Örgütlenme Sorumlusu Ali Timurtaş Özmen yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Olayların görünen sorumlularından 31'inin idamı onaylandı. Ceza, kamu vicdanının rahatlatılmasını diye sormadan geçemiyorum. Kamu vicdanı rahatlatılsaydı, bugün bizler burada olmazdık."

Daha sonra katliamda yaşamını yitiren Hasret Gültekin'in mezarı ziyaret edildi.

İstanbul'da yapılan anma ise, ozan Nesimi Çimen ile yazar Asım Bezirci'nin mezarları başında yapıldı. Karacaahmet Cemevi önünde toplanan kitle, üzerinde ölenlerin isim ve fotoğrafları bulunan büyük bir pankartla Karacaahmet Mezarlığı'na kadar yürüdü. Çimen'in kabrine kırmızı karanfiller bırakıldı.

Pir Sultan Abdal Derneği Kadıköy Şube Başkanı Kaya Uluyılmaz burada yaptığı konuşmada; "Dönemin Sivas Valisi, hala konuşmamıştır. Savcılar, birçok bulguyu Madımak Otelinin külleri arasında kaybetmiştir" dedi. Anmaya katılan 300 kişilik grup Asım Bezirci'nin Zincirlikuyu Mezarlığı'ndaki kabrini de ziyaret etti.

IHD İstanbul Şubesi de 2



Temmuz 2001 akşamı bir eylem düzenledi. Eyleme yaklaşık 300 kişi, ellerinde mumlarla katıldı. Şube Başkanı Eren Keskin yaptığı konuşmada katliamın sistem tarafından desteklendiğini söyledi. Suavi ve katliamda yaşamını yitiren Nesimi Çimen'in oğlu Mazlum Çimen de birer konuşma yaptılar. Daha sonra saygı duruşunun ardından sloganlarla eylem sona erdi.

Türkiye Yazarlar Sendikası da aynı gün saat 17:00'de sendika merkezinde bir etkinlik düzenledi. TYS Genel Başkanı Cengiz Bektaş açılış konuşmasını yaptı. Ardından katliamın tanıkları olan Cengiz Gündoğdu ve Sadık Albayrak birer konuşma yaptılar. Nihat Ateş ve Arife Kalender, öldürülen şairlerin şiirlerini okudular. Anma, Sadık Gürbüz ve Muzaffer Özdemir'in müzik dinletisiyle sona erdi.

Sivas katliamı Eskişehir'de de yapılan etkinlikle anıldı.

Bütün katliamların arkasında sermayenin kontra devleti ve CIA vardır

Sivas katliamının 8. yılında sermaye devleti katliam listesine 57 devrimci ekledi. Ve bu katliamlara yenileri her an eklenebilir.

'93'ün 2 Temmuz'unda 33 değerli aydının diri diri yakılmasını televizyonlardan milyonlarca insan izledi. Devletin bu katliama nasıl seyirci kaldığını da...

Katliam, faşist dinci çeteler ile kontr-gerilla işbirliği halinde, günler öncesinden hazırlanan plan dahilinde uygulandı. Daha aydınlar Sivas'a Pir Sultan şenliklerine gelmeden imamlar camilerde, kontra elemanları kahvelerde, tüm toplanma mekanlarında halkı kışkırttılar, bildiriler dağıttılar. Artık geriye fitili ateşlemek kalmıştı. Ve katliam milyonların gözü önünde, tüm topluma gözdağı vermenin bir vesilesi olarak gerçekleştirildi.

Bu tür kirli provokasyonları devlet her dönem gerçekleştirdi. Kimi yerde dinci gericiler, kimi yerde sivil faşist beslemeler kullanıldı. Planlama ve organizasyonu gerçekleştiren ise devletin kontr-gerilla merkezi ve CIA'ydı.

Devlet Sivas'ta 33 canın diri diri yakılmasını islamcı örgütlerin üzerine yıkarak kendini aklama telaşına düştü. Aziz Nesin'in olayları tahrik ettiği, halkın dini inançlarıyla alay ettiği propagandasını sermaye medyası her seferinde tekrarladı. Böylece suç ortaklığı yapan medya, gerçekleri hep gizledi. Ordunun laikliğin yılmaz bekçisi olduğu iddia edilirken, bu dinci örgütlerin nasıl da kontra devlet tarafından el altından palazlandırıldığı, özel eğitim verildiği ve daha sonra cinayetlerde kullandığı ortaya çıktı. Hizbullah PKK'nin teslimiyet süreciyle deşifre edildi. Oysa Hizbullah bu cinayetleri işlerken kontr-gerilla ve CIA'nın yönlendirmesiyle hareket ediyordu.

O dönem saldıranların başında belediye başkanı RP'li Temel Karamollaoğlu vardı. Bu kişi daha sonra milletvekili oldu. Otelin yakanların avukatlığını ise RP'li Şevket Kazan yaptı. 37 aydının yakılması davası yıllarca ilden ile sürüklendi, her defasında ölenlerin yakınları güçlüklerle mahkemeleri izleyebildiler, her mahkeme çıkışı ya gözaltına alındılar ya da coplandılar. Mahkeme 7 yıl 10 ay sürdü. Her seferinde değişik kararlar verildi, bunlar temyizden döndü. 6 ay önce verilen 33 idam kararından 31'i onaylandı. Sermaye devletinin idam kararı onu temize çıkaramayacaktır. Dersim, Maraş, Çorum, Gazi, Ulucanlar, 19 Aralık katliamlarını unutmadık, hesap soracağız.

A. Engin

Berlin'de Sivas katliamını protesto yürüyüşü

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas'da devlet destekli gericiler tarafından katledilen aydın ve sanatçılar Berlin'de de yürüyüş ve mitingle anıldılar. Anadolu Alevi Kültür Derneği'nin düzenlediği yürüyüşe 1500'ün üzerinde kitle katıldı. Yürüyüşte katliamın teşhirinin yanı sıra, başta *Hürriyet* gazetesi olmak üzere Avrupa'daki Alevi örgütlerine dönük yürütülen karalama kampanyası da teşhir edildi.

BİR-KAR olarak biz de düzenlenen yürüyüşe katıldık. Sivas katliamını teşhir eden ve Ölüm Orucu direnişini sahiplenmeye çağırarak bildirimizi yaygın biçimde dağıttık. Miting alanında tertip komitesinden bir konuşma yapma talebinde bulunduk. Talebimiz önce olumlu karşılandı, fakat daha sonra Ölüm Orucu ile ilgili olarak kendileri bir konuşma yaptılar. Sanatçı Onur Akın da Ölüm Orucu ile ilgili bir konuşma yaparak, kitleyi direnişe sahip çıkmaya çağırdı. Konuşması kitle tarafından coşkuyla karşılandı.

Miting alanında *SY Kızıl Bayrak* okurları gazete satışı gerçekleştirdiler. Yürüyüş ve miting kültürel programın ardından bitirildi.

BİR-KAR/Berlin

İzmir'de 2 Temmuz anmasına bin kişi katıldı

Sivas katliamının bu yılki anma etkinliği Konak/Sümerbank önünde kitlesel bir basın açıklaması ile yapıldı. 2 Temmuz Pazartesi günü Saat 18.00'de yapılan eylemin organizasyonu 2 Temmuz Platformu (Hacı Bektaş Veli Kültür ve Tanıtma Derneği, PSA İzmir Şubesi, Alevi Bektaş Tanıtma Derneği) tarafından yapıldı. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eyleme İHD, EMEP, ÖDP, Enerji Yapı Yol-Sen, TÜMTİS, Nakliyat-iş, TMMOB, KESK ve Hücre Karşıtı Platform pankartları ile katıldı. PSA temsilcisi, 2 Temmuz Platformu adına hazırlanan basın metnini okumaya; "Merhaba Maraş, merhaba Gazi, Çorum merhaba, merhaba

Ulucanlar, merhaba Madımak, merhaba Sivas..." diyerek başladı. Basın metninde sürmekte olan hücre saldırısı ve ölüm oruçlarına, özelleştirmelere değinildi.

"Sivasın hesabı sorulacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Sivasın ışığı sönmeyecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!", "Gün gelecek devran dönecek katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sivas'ın katili sermaye devleti!..

Esenyurt İşçi Evi'nde katliama karşı etkinlik

Esenyurt İşçi Evi'nde, Sivas katliamında katledilen 33 ilerici aydın ve sanatçının anısına bir etkinlik düzenledik. Etkinliğin yapıldığı salonda hazırladığımız panonun üst tarafına, büyük puntolarla yazılmış "Sivas'ın katili sermaye devleti!" yazısını astık. Panonun ortasına da 30 Haziran tarihli *SY Kızıl Bayrak*'ın arka kapağını kesip astık. Kapakta "Diri diri yaktılar" üst başlığıyla 2 Temmuz 1993 Sivas ve 19 Aralık 2000 cezaevleri katliamları arasında paralellik kuran bir düzenleme vardı. Onun da altına "Katliamların hesabını soralım!" başlıklı yazı asıldı.

Bir arkadaşımız, Sivas katliamından yola çıkarak uzun bir değerlendirme konuşması yaptı.

Soru ve katkılar üzerinden Sivas'ın bir devlet provokasyonu olduğuna ilişkin maddi kanıtlar tartışıldı. Bu katliamla 19 Aralık katliamı arasında paralellik kuruldu. Her iki katliamın gerçek failinin de aynı sermaye devleti olduğu vurgulandı.

Ardından sahneye müzik grubu çıktı. Sivas katliamını lanetleyen kısa bir konuşmanın ardından Sivas'a dair yakılan türkülerini seslendirdiler. Etkinliğimiz böylelikle sona ermiş oldu. Katılımcılar sonuna kadar etkinliği büyük bir dikkatle, sessiz ve disiplinli bir şekilde takip ettiler. Etkinliğimize 50 civarında devrimci ve emekçi katıldı.

Esenyurt İşçi Evi'nden emekçiler

Gençlik hareketinde geride kalan yıla genel bir bakış

Öğrenci hareketinin son bir yılına baktığımızda, gençliğin salt kendi akademik-demokratik talepleri için hareketlenmediğini, aynı zamanda anlamlı bir politik duruş sergilediğini de görüyoruz. Bu durumun gençliğin politize olmasını sağlayan temel etkenlerden biri olan sınıf hareketinin geriliğine rağmen ortaya çıkması özellikle önemlidir.

Son dönemde, sınıf hareketi belli bir gerilik içindeyken ve üstelik üniversite kapıları emekçi çocuklarına kapatılırken, öğrenci hareketindeki bu belirgin yükseliş nasıl açıklanmalıdır?

Öncelikle, bu yükselişi belirleyen en temel etkenin, daha 2000 yılının Mart-Nisan aylarında

gündemleştirilen hücre saldırısına karşı mücadele ve ardından gelen Ölüm Orucu Direnişi olduğunu belirtelim. Ama bunun daha genelde, sermayenin son dönem her alanda yoğunlaşan saldırılarına toplumun en dinamik kesimi olan gençliğin bir ilk yanıtı olduğunu söyleyebiliriz. Saldırıya karşı belirgin bir duyarlılık gösteren gençlik, daha son ekonomik krizden önce derlenip toparlanmaya başlamış ve son bir yılın neredeyse bütün eylemlerine kitlesel bir katılım sağlamıştır.

Devletin tüm yasaklamalarına rağmen, 6 Kasım'da güçlü bir çıkış yapılmış, uzun yıllardır

kampüs sınırları içine gerileyen, alanlara akamayan, öğrencilerin akademik-demokratik mücadelesi, Ankara'da Kızılay'a, İstanbul'da Beyazıt'a ve diğer bazı illerde de meydanlara taşmıştır. Merkezi eylemlerin saldırıya uğrayacağı yolundaki bütün sindirme çabalarına rağmen, binlerce öğrenci alanları doldurmuştur. ÖDP, EMEP, SİP gibi ipliği pazara çıkmış reformistlerin katılmadıkları, yer yer karşı tutum aldıkları 6 Kasım, güçlü bir öğrenci eylemi olmanın yanı sıra, militan bir devrimci politik duruşun hayata geçirildiği bir eylemlilik de oldu.

6 Kasım sonrasında bu çıkış, Ölüm Orucu Direnişi'nin yoğun biçimde desteklenmesi ile güçlendirildi. Daha önceki değerlendirmelere de konu edildiği üzere; bu sürecin motoru tutsak aileleri, ana gövdesi ise gençliktir. Öğrenci gençlik, bu süreçte gerçekleştirilen eylemlere ilgisi ve desteği ile, birçok yönden kampüs eylemliliklerinin kabuğunu kırmıştır. Bu dönemde okulların içinde yapılan eylemleri rutin bularak katılmayan bazı öğrenciler merkezi eylemlere taşınabilmiştir.

Ölüm Orucu Direnişi'nin sarsıcı etkisi ile harekete güçlü bir destek veren öğrenci gençlik, 19 Aralık günü ve gecesinde de öfkesini sokaklara taşımış, 2 binin üzerinde genç gözaltına alınmış, onlarcası ise tutuklanmıştır.

19 Aralık katliamının ardından görüldü ki; devrimci işçi sınıfı hareketine yedeklenmemiş, onun önderliğinden yoksun bir gençlik kitlesi belli bir düzeyde politikleşse bile kolayından yenilebiliyor, saman alevi gibi gelip geçebiliyor. Bu durum, komünistlerin bu tür kesimlerin hareketlerinin öne çıktığı dönemlerde işçi sınıfı içindeki çalışmaya daha da yüklenilmesi noktasındaki görüşlerinin de bir kez daha doğrulanması oldu.

Öte yandan; katliam sonrasında yaratılan sokak terörü, gençlik üzerinde bir şekilde etkili oldu. Takvim üzerinden yapılan bazı mitingler dışında güçlü eylemlilikler yaratılmadı. 8 Mart, 21 Mart ve özellikle 1 Mayıs'a coşkulu ve kitlesel bir biçimde katılan gençlik, Ölüm Orucu Direniş'ni destekleyen sloganlarıyla sağlam bir

duruş gerçekleştirdiyse de, katliam sonrasında maruz kaldığı yoğun terör nedeniyle kendisinden bekleneni sergileyemedi. Bağımsız eylemlerle güçlü bir biçimde desteklenmesi gereken Ölüm Orucu Direnişi ile gerekli bağ kurulamadı.

Burada mevcut devrimci gençlik örgütlenmelerinin büyük bir sorumluluğu olduğu açıktır. Birçok üniversitede sürece duyarlı insanlar üzerinden para toplama, kart gönderme gibi dayanışma etkinlikleri yapıldı. Yine buralarda destek eylemleri gerçekleştirildi. Ancak buralarda ulaşılan diri güçlerle merkezi açık eylemliliklerin yapılması yoluna gidilmedi ve bu güçler atıl kaldılar.

Oysa ki; hem katliam öncesi duruşu, hem 1 Mayıs'taki katılımı, hem de kendi sorunlarını sahiplenmesi, bu güçlerin yetersiz de kalsa süreci belli bir süre sırtlayabileceklerini göstermiştir. Ama reformistlerin geri tutumu ve terör dalgası sonucu kendine güveni kalmayan küçük burjuva anlayışların tavrı bunu engelledi. Böylece direnişin sokak ayağı eksik kalırken, öğrenci hareketi içindeki olanaklar da değerlendirilemedi. Öğrenci gençlik bunların dışında, formasyon hakkının gaspına karşı gösterdiği duyarlılık ve gerçekleştirdiği eylemlerle, İTÜ'de yemekhane boykotu, Dokuz Eylül Üniversitesi'nde paralı eğitim karşıtı kampanya vb. ile anlamlı çıkışlar

gerçekleştirmiş, önümüzdeki dönemin mücadelesine

ilişkin olumlu sinyaller vermiştir. Bundan sonra gençlik hareketinin çizeceği yolu belirleyecek olan, geliştirilecek örgütlenmelerin işlevli olup olmayacağı ve bu alanda kendini yakıcı biçimde hissettiren devrimci önderlik sorununun aşılabileceği olacaktır.

Burada en büyük sorumluluk doğal olarak genç komünistlere düşüyor. Varolan olanakları doğru değerlendirmek, akademik mücadeleyi güçlü bir devrimci politik duruşla birleştirebilmek ve hareketi işçi sınıfı mücadelesine yedekleyebilmek için, ileri, planlı ve enerjik bir politik faaliyeti düzeyine ulaştırılmalıdır.

(*Ekim Gençliği'nin Temmuz '01 tarihli 47. sayısından alınmıştır...*)



Ekim Gençliği

Soyadlı Gençlik Dergisi 8 Fiyatı: 250.000 TL - 8 Sayı: 47 Temmuz 2001

Düzenin karanlığı içerisinde çürümeye, hücre duvarları arkasında gömülmeye hayır diyelim!

Kuşatmayı yaralım, mücadele barikatlarını kuralım!

Birleşik mücadeleyi örelim!

- ✓ Her düzeyde parasız eğitim! 17 yaşına kadar zorunlu eğitim!
- ✓ Bilimsel, demokratik ve laik eğitim!
- ✓ Özerk demokratik üniversite!
- ✓ AOBP kaldırılmalı, herkese sınavsız üniversite hakkı!
- ✓ Eğitimde özelleştirmeye son verilsin!
- ✓ Herkese parasız sağlık hizmeti!
- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- ✓ 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın!
- ✓ Eşit işe eşit ücret!
- ✓ Öğrenciye iş, işçiye eğitim hakkı!

- ✓ Krizin faturası kapitalistlere!
- ✓ Dış ve iç borç ödemeleri derhal durdurulsun!
- ✓ IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla ilişkilere son verilsin!
- ✓ Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!

- ✓ Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- ✓ MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler ve askeri yargı feshedilsin!
- ✓ Tüm faşist-militarist kurumlar dağıtılsın!
- ✓ Katliamcılar, işkenceciler ve hırsızlar halka açık mahkemelerde yargılansın!
- ✓ Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Ekim Gençliği

“EDU 2001 Eğitim Zirvesi”...

Eğitimde fırsat eşitsizliğine tutulan ayna

Özel okullar, eğitimdeki ayrımcılığın ve sınıfsal eşitsizliğin en somut göstergelerinden biridir. Özelleştirme saldırısının eğitim alanında da etkisini göstermesiyle birlikte bu okullar (kolejler, özel üniversiteler) mantar gibi çoğalmaya başladılar. “Eğitim hizmeti”, sistemin yeniden üretilmesi işlevini yerine getirmekle kalmayıp, müthiş bir kâr elde edilen bir yatırım alanı oldu. “Çocukların geleceğini belirleyen” onların “umudu” olan eğitim ve öğretim hizmeti satışa sunulan bir meta haline gelince, “alıcı kitlelerinin” duygularını sömürerek ikna edebilmek, pazarın rantını yiyenlerin başvurduğu ne temel yöntem oldu. Elbette bu metayı da satın alabilecek bir alım gücüne sahip belirli bir kitle vardır. Ama işçi ve emekçiler bu alıcı kitlenin dışında kalmaktadırlar. Zira onların çocukları, artık “parasız” olan devlet okullarında dahi okuyamamaktadırlar. Geriye küçük-burjuvazinin üst kesimi ve orta sınıfa dahil katmanlar kalmaktadır ki, özel okulların da asıl hitap ettiği “alıcı kitle”yi bunlar oluşturmaktadır.

Ancak burada asıl önemli olan eğitimin sermayenin elinde nasıl bir sömürü aracına dönüştüğü ve gençlik kitlelerine “bireysel kurtuluş yolu” düşüncesini aşıladığıdır. Özel okullara giriş sınavı öncesi yapılan “EDU 2001 Eğitim Zirvesi” adlı fuar her yönüyle bunu doğrulayan bir örnektir. Fuarda ziyaretçilere daha iyi bir gelecek için “daha kaliteli” ve “çağdaş” bir eğitim fikri empoze ediliyor. Bu çerçevede fuara katılan okulların “bilimsellik ve çağdaşlıkları”na kanıt olması için standlarını çeşitli deneylerle ve teknolojik aletlerle süslemesi, işin aslında diğer “rakiplerine” üstünlük sağlaması çabasından öteye bir şey değildir. Zira onlar için en kutsal amaç, pazardaki en fazla “müşteriyi”, diğer adıyla veliyi ikna edip kazanabilmektir. Öyle ki, bunun için okullarda verdikleri eğitimi “ISO 9000” kalite ödülüyle güvence altına alıp bundan da bir fayda umuyorlar.

Sermaye için “bilim” ve “çağdaşlık”ın ne anlama geldiğini bir yana koyarsak, “ISO 9000”, “kaliteli eğitim” vb. ifadelerle, eğitim ve öğretim hizmetinin onlar açısından neye denk düştüğünü bültenlerinden ve tanıtım broşürlerinden daha yakın ve iyi görebiliriz. Örneğin Fatih Koleji’nin çıkarmış olduğu bültende şunlar söylenmektedir: *“Kurumumuz eğitimde kalite ve daha fazla müşteri memnuniyeti parolası ile yola çıkarak, ISO 9000 kalite güvence sistemi kazanmak için kolları sıvadı. ISO 9000 komisyonlarımız harıl harıl çalışıyor”* deniliyor (vurgu bize ait). Yine aynı yayında ISO 9000 kalite sisteminin yararlarına değinilirken, *“Eğer hizmet aldığınız okulda memnun değilseniz en kötü ihtimalle çocuğumuzu okuldan alırsınız. Ancak çocuğumuz ISO 9000’li bir kuruluşta eğitim görüyorsa tartışmaz kavga etmez sadece ‘istersiniz’ ve beklersiniz, talep ederseniz. Sizin talebiniz onların itirazı ile değil, sizi anlamaya çalışmalarıyla karşılanacaktır. Bu uygulama müşteri/veli ilişkilerinde devrim sayılabilecek yeni anlayışı, davranışı, tutumu gerektirir”* deniliyor (vurgu bize ait).

Bu ifadelerle de rahatlık ve açıklıkla dile getirildiği gibi, veliler gerçekten onların gözünde bir “müşteri”dir. “Bilim”in öğretildiği, “çağdaş” eğitimin verildiği okullar da birer işletme ve ticarethanedir. Bu yüzden olacak ki, bu “işletmelerin” “müşteri” sürekliliğini sağlayabilmek için kalite güvencesi olması gerektiğini düşünüyorlar ve “harıl harıl” çalışıyorlar.

Mantığı ve amacı kâr etmeye dayalı bir hizmetin (eğitim-öğretim hizmetinin), “insanlığın hizmetindeki

bir bilim”le nasıl ters düşeceğini ve bağdaşmayacağını, en basitinden bu hizmetten yararlanabilmenin önündeki “sosyal eşitsizlik” engeli olgusundan da görebilmekteyiz. Onlar için “bilim” kâra kâr kattığında ve sermayenin çıkarlarına ters düşmediği oranda bilimdir. Bu yüzden bu ilişkiler dışına çıkan veya onu zedeleyen bilimsel her gelişme ve ilerleme çoğu zaman sınırlanır ve engellenir. Onlar için “bilimsel eğitim”le de hedeflenen budur. Sistemin devamını sağlamak ve onun ihtiyaç duyduğu nitelikte eleman yetiştirmek.

Eğitimdeki eşitsizliğin göstergeleri fuara katılan okullar tarafından en iyi şekilde yansıtıldı. Aslında özel okulların çokluğu düşünüldüğünde katılan okul sayısı çok azdı. Bazı liseler, üniversiteler, dersane ve yurtdışı eğitim imkanı sağlayan kurumlar vardı. Özel okulların tanıtım broşürlerinde “velilere/müşterilere” öz olarak söylenen şey ; çocuğunuz bizim okulda okursa hem kaliteli bilimsel bir eğitim alarak üniversite sınavlarında bir adım önde olacak (ne de olsa bu okulların AOBP derece puanları diğerlerine nazaran daha yüksektir), hem de birçok sosyal-kültürel aktivitelerden yararlanarak uzman doktorların, psikologların gözetiminde “sağlıklı” bir büyüme, gelişme süreci yaşayacaktır. En basitinden AOBP ile üniversite sınavındaki “eşitliğin” nasıl parası olanın lehine bozulabileceğinin özel okul sahipleri tarafından bile ima edilmesi eğitimdeki eşitsizliğin en canlı örneğidir. Bununla birlikte bu “sağlıklı” gelişme iddiasına değinecek olursak, bu iddiaların aksine çeşitli intihar olayları, uyuşturucu kullanımı, alkolizm, fuhuş, bireyci, bencil kişilikler vb., bu okullarda okuyan “sağlıklı” bir gelişme süreci içerisinde olan gençlerde daha sıklıkla gözükmektedir. En kutsal değerın kâr etmek olduğu, herşeyin metalaştığı kapitalist toplumlarda bu türden ilişkilerin yaşanılması kaçınılmazdır. Zira üretimin niteliği bu tür toplumsal-kültürel ilişkilerin ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Kaldı ki onların anladığı anlamda “sağlıklı” bireylerin yetiştirildiğini varsaysak bile, bu da bu tür bir eğitimden yoksun olan devlet okullarında okuyan işçi, emekçi çocuklarının peşinen “sağlıksız”, “kültürsüz” bireyler olarak kabul edilmesi anlamına gelir.

Fuarda, “gençliğe geleceğini güvence altına almanın” yollarından biri olarak da yurtdışı eğitim öneriliyor. Tabii ufak bir ayrıntıyı da unutmamak kaydıyla; en ucuz maliyetin 10 bin dolardan başlıyor olması. Bu ufak ayrıntıyı “ufak” görüp karşılayabilen arkadaşlara da önerilen şu oluyor; “yurtdışında okuyacağınız üniversitenin YÖK tarafında tanınmasına, yine aldığınız eğitimin YÖK tarafından onaylanmasına, diplomanızın da YÖK tarafından kabul edilmesi gerektiğine dikkat edilmesi gerektiğidir”.

Fuar tüm bu boyutuyla “farklı” bir kitleye hitap ederken, birçok noktada kapitalizmde eğitimin işlevinin ne olduğunu ve nasıl gerçekleştiğini teşhir etmektedir. Özel okullar her zaman bu sürecin en dolaysız göstergeleri olmuşlardır. İşçi-emekçi çocuklarının gittiği devlet okulları ise aynı yoldan daha ağır bir şekilde ilerleyerek bu düzeye ulaşmaktadır. Bunu daha iyi anlayabilmek için eğitim sisteminin son yirmi yılına bakmak yeterlidir. Son olarak “müşteri sürekliliği” sağlama adına Milli Eğitim Bakanlığı tarafından gönderilen bir genelgeyle “Toplam Kalite Yöntemi” projesi bunun yeni bir örneğidir.

(*Ekim Gençliği*’nin Temmuz ‘01 tarihli 47. sayısından alınmıştır...)

Ekim Gençliği

Temmuz ‘01 tarihli 47. sayısı çıktı!...

**Kuşatmayı yaralım,
mücadele barikatlarını
kuralım**

**Ölümüne direniş büyük
bedellerle devam ediyor**

**Gençlik hareketinde
geride kalan yıla
genel bir bakış**

**Yaz döneminde eğitim
çalışması**

**Hücre saldırısı ve
direnifl**

**Yaz çalışması ve dönemsel
görevler (orta sayfa)**

Paralı eğitim ve reformist sol

“EDU 2001 Eğitim zirvesi”

**Kapitalizme hayır,
sosyalizme evet!**

Hatice Yürekli’nin anısına

Ekim Gençliği kampı

**“Hiçbirşey yarının güzel
günlerine duyduğumuz umudu**

kıramıyacaktır”

Onlar ve biz...

Mücadele postası

Yugoslavya'yı yöneten uşak takımı Miloseviç'i kredi karşılığı sattı...

Emperyalist haydutluk ve ulusal onursuzluk

Engin Yılmaz

Yugoslavya eski devlet başkanı Slobodan Miloseviç Belgrad rejimi tarafından adeta açık artırımıyla emperyalistlere satıldı. Uşak hükümet Miloseviç'i, aylarca ülkesine bomba yağdıran, en modern silahlarla yıkım kusan, Yugoslavya'yı bir harabeye dönüştürerek büyük bir insan ve çevre felakatine yol açan saldırgan NATO'ya teslim etti. Apar topar Hollanda yetkililerine teslim edilen Miloseviç, Lahey'deki Uluslararası Savaş Suçluları Mahkemesi'nde yargılanmak üzere, şu an Sehvenihgen Cezaevi'nde tutuklu bulunuyor.

Dolar karşılığı ulusal onuru satanlar

Emperyalizmin bir kurumu olan Uluslararası Savaş Suçluları Mahkemesi (USSM), Miloseviç hakkında, Bosna-Hersek ve Kosova savaşlarında işlenen "insanlık suçları" gerekçeleriyle, '99 yılında tutuklama kararı çıkarmıştı. Emperyalizmin doğrudan desteğiyle iktidardan alınan Miloseviç, kendi ülkesinde önce "Devlet olanaklarını kendi çıkarları için kullandığı ve yolsuzluklara karıştığı" iddiasıyla tutuklandı. Ardından Yugoslavya parlamentosunun itirazına, Anayasa Mahkemesi'nin yürütmeyi durdurma kararına ve tüm siyasi partilerin karşı çıkmasına rağmen, Sırp Başbakanı Cinciç tarafından "önemli olan uluslararası hukuktur" denilerek emperyalistlere teslim edildi. Emperyalizmin ajanı Cinciç, "uluslararası hukuk" adına kendi ülkesinin anayasasını kabaca çiğneyerek, ülkesinin ve ulusun onurunu emperyalistlerin ayakları altına serdi. Tek başına bu olay bile, ülkedeki gerçek iktidar sahibinin ABD olduğunu, Cinciçler'in iplerinin de onların elinde bulunduğunu göstermeye yeter.

Miloseviç'in teslim edilmesini ihanet olarak niteleyen Yugoslavya halkı protesto gösterileri düzenledi. Yugoslavya Başbakanı Ziziç istifa etti. Ziziç, "Belgrad yönetiminin USSM ile işbirliğini" istifa gerekçesi olarak gösterdi. Yugoslavya Federasyonu'nu oluşturan cumhuriyetlerden Karadağ'ın koalisyon ortağı ve Sosyalist Parti'nin lideri Ziziç'in istifasıyla hükümetin düşme tehlikesi var ve ülke bir karışıklık içinde bulunuyor.

"Kreditörler Konferansı" ve Miloseviç'in pazarlanması

Yugoslavya'nın yeniden yapılanmasını ve bu ülkeye verilecek krediyi görüşen "Uluslararası Kreditörler Konferansı" Miloseviç'in teslim edilmesinin hemen öncesinde Brüksel'de toplandı. ABD konferansa katılacağını duyurmuş ve Miloseviç teslim edilmeden, bu konferansta Yugoslavya'ya kayda değer bir kredinin çıkmayacağını açıklamıştı. Böylece konferansın gündemi ve verilecek kredinin bedeli açıklık kazanmış, Miloseviç'in teslimi ön pazarlıklarla karara bağlanmıştı. Nitekim Miloseviç Konferans'tan yalnızca bir gün önce batılı emperyalistlere teslim edildi. Belgrad yönetimi böylece 1.3 milyar dolar yardımı hak etmiş oldu. Uşaklığa karşılık bir ilk ödüllendirme idi bu.

Cinciç, Miloseviç'in emperyalistlere teslim edilmesini, "Sırbistan'ın geleceği ve demokratik yapılanması yolunda atılmış önemli ve zorunlu bir adım" olarak açıklıyor ve ekliyor: "Eğer biz onu teslim etmeseydik devlet ve millet olarak batardık." Miloseviç'in teslim edilmesiyle devlet ve millet olarak batmaktan kurtulduklarına Yugoslavya halkını inandırmak isteyen bu zavallı piyon, alınan paralarla ülkenin düze çıkacağını iddia ediyor. Oysa alınan paralar dediği verilen borçlardan başka bir şey değildir. Balkanlar'da emperyalizmin köleleştirici egemenliğini güçlendirme işlevi görecektir bu borçların geri ödenmesi, her yerde olduğu gibi Yugoslavya'ya da halkların sırtına ağır bir yük olarak bindirilecektir.

Emperyalistler kendi köleleştirici egemenliklerine karşı herhangi bir itiraz ve pürüz kabul etmiyorlar. Bununla karşılaştığı ülkelere karşı her türden kaba saldırı ve müdahalelerde bulunuyorlar. Bazen paranın gücüyle bazen de emperyalist savaş makinası kullanılarak, bu ülkelere boyun eğdirmek için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar.

Emperyalist saldırganlığa kılıflar

Emperyalist koalisyon tarafından şeytan, katil ve diktatör ilan edilen Miloseviç, Bosna-Hersek ve Kosova savaşlarında yaşanan trajedinin suçlusu, etnik temizliğin ve cinayetlerin sorumlusu olarak gösteriliyor ve "insanlık" adına savaş suçlusu



olarak yargılanıp cezalandırılması isteniyor. Tabii insanlığın erdemlerini savunmak, mazlumları canilerden kurtarmak da emperyalistlere kalıyor.

Aynı emperyalistler en modern savaş makinelerini Yugoslavya halkına kusarken, Yugoslavya'ya üzerine aylarca füze yağdırıp ülkeyi yerle bir ederken, pek çok insanın yaşamına ve milyonlarcasının yerlerini yurtlarını terk etmesine neden olurken de gerekçeleri aynıydı. Bütün bunlar emperyalistlere göre "Balkanlar'da barışı tesis etmek ve Kosovalı Arnavutların ulusal haklarını güvencelemek" adına yapılmıştı. Ruanda'da milyonlarca insan aynı ulvi amaçlar için katliamdan

geçirilmişti. Son birkaç yıldır benzer bir insan soykırımı Kongo'da yaşanıyor.

Burjuva gericici Sırp yönetiminin "Büyük Sırbistan" üzerine şovenizmi körüklediği, öteki Yugoslavya halklarına baskı uyguladığı, özellikle de Kosovalı Arnavutları temel ulusal haklarından yoksun bıraktığı ve onları sistematik bir baskıya tabi tuttuğu bir gerçektir. Bunların sorumluluğunun Sırp burjuvazisine, onun politik temsilcilerine ait olduğu da bir gerçektir. Bu çerçevede Miloseviç'in suçlu olduğu ve yaşanan insanlık dramında sorumluluk taşıdığı da doğrudur.

Ama bütün bunların ardında, asıl suçlu ve kışkırtıcılar olarak ABD'li ve Avrupa'lı emperyalistlerin durduğu da bir başka temel gerçektir. Bütün bir emperyalist koalisyon; Balkanlar'ı bölüp parçalayarak, onlarca yıl kardeşçe ilişkiler içinde yaşayan halkları birbirine boğazlatarak ve bunu işgal güçlerini Balkanlar'a yerleştirmenin vesilesi haline getirerek, en büyük insanlık suçunu işlemiştir. Balkanlar'ı yakıp yıkmamanın, ulusları birbirine kırdırmanın ve yaşanan katliamların bütün bir sorumluluğu, herkesten önce doğrudan emperyalistlere aittir.

Halkları köleleştiren, ulusları temel ulusal haklarından yoksun bırakıp kendi egemenliği altına alan emperyalistlerin Miloseviç'i yargılama gerekçesi tümüyle ikiyüzlüdür. Gerçek neden, emperyalistlerin Balkanlar'daki egemenlik ihtiyacı ve Balkanlar'da yürütülen savaşın dünya halkları nezdinde haklı gösterilme çabasıdır. Emperyalist köleliğin Balkanlar'da koşulsuzca tesis edilmesine sorun çıkaran Miloseviç, uysal bir uşak olmadığı için cezalandırılmaydı, yapılan budur.

Diktatörlüklerin ve katliamların gerisinde emperyalistler var

Miloseviç Yugoslavya bünyesindeki öteki halklara karşı suç işlediği iddiasıyla emperyalistler tarafından yargılanmak isteniyor. Ama aynı emperyalistler, Kürt halkına kan kusturan, temel haklarını tanımak bir yana, hala varlığını bile kabul etmeyen Türk devlet yöneticilerine tam destek veriyorlar. Şili'de 20 yıl boyunca halka kan kusturan Pinochet'nin arkasında bizzat ABD emperyalizmi vardı. General Suharto Endonezya'da yüzbinlerce insanı katlederken emperyalistlerin tam desteğine sahipti, dahası bu işi onların özel teşvikiyle yapmıştı. Samoza'dan Markos'a ve Mobuto'ya kadar Latin Amerika'nın, Asya'nın, Afrika'nın kanlı diktatörleri ve diktatörlükleri üzerinden bu örnekler sayısız ölçüde çoğaltılabilir. Bütün bu kanlı diktatörlük rejimlerinin arkasında şimdi demokrasi ve insan hakları havarisi kesilen aynı emperyalist güçler vardı.

Tüm diktatörlükleri işbaşına getiren, katliamları bizzat yöneten, ülkeleri harabeye çeviren ve ulusları köleleştiren emperyalistlerin kendisidir. Savaşın da, haksızlıkların da, cinayet ve katliamların da sorumlusu ve suçlusu, bir kural olarak her zaman onlardır. Bunların Miloseviç'i insanlık suçu işlediği gerekçesiyle yargılamaları tam bir arsızlık örneğidir. Hergün insanlık suçu işleyenlerin Miloseviç hakkındaki gerekçeleri ikiyüzlülük örneğidir.

Miloseviç, mahkemeyi meşru görmediğini ve tanımadığını açıklayarak, "Yanlış adam yakaladınız. Doğru adres NATO'dur. Suçlu arıyorsanız oraya gidin" diyerek, bir bakıma savunmasının içeriğini tanımlamış ve emperyalistlere "savaş" açacağını ilan etmiş bulunuyor. Bir zamanlar kendisine ve rejimine koltuk çıkan batılı emperyalistlerin kendisini yargılamaları karşısında ipliklerini pazara çıkaracağı mesajını da veriyor. Miloseviç, kendi iktidarı sırasında gizli anlaşmalarla rejimine destek veren İngiltere ve ABD'nin stratejik rolünü ortaya koyacağını açıklıyor ve savunmasını NATO'nun suçlaması üzerine oturtacağını söylüyor.

Dünyaya korku salmak ve NATO'nun işlediği savaş suçunu aklamak istiyorlar...

“Miloseviç davası”nın anlamı ve hedefleri

Aylan Güneş

“Bu mahkeme, bu iddianame sahtedir..”, “Bu organ yasadışıdır..”, “NATO'nun Yugoslavya'daki cinayetlerini haklı çıkarmak içindir..” Slobodan Miloseviç'in 28 Haziran'da bir gece operasyonu ile getirildiği ve 3 Temmuz günü çıkarıldığı Lahey'deki Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi'ndeki (USSM) ilk sözleri bunlar oldu.

5 Ekim tarihine değin Yugoslavya başbakanı olan Miloseviç, 1 Nisan 2001'de, Amerikan ultimatının bitmesine yalnızca birkaç saat kala, yolsuzluk ve görevini kötüye kullanmaktan tutuklanarak cezaevine kondu.

Sırp hükümetinin ABD ultimatına boyun eğerek Miloseviç'i tutuklaması, NATO devletlerinde sevinç çılgınlıkları ile karşılandı. Almanya Dışişleri Bakanı Fischer, Miloseviç'in tutuklanışını selamlarken, Avrupa'da sosyalizmin son kalesinin devrildiğini hezeyan içinde haykırıyordu.

ABD Başbakanı Bush, söz verdiği milyonluk yardımı kabul etti. Amerikan Dışişleri Bakanı Powell, Belgrad hükümetinden USSM ile tam bir birlik içinde çalışmasını ve Miloseviç'i

Lahey'e teslim etmesini, aksi takdirde, Washington'un uluslararası kreditorler toplantısında yeni krediler bekleyen Yugoslavya hükümetine destek vermeyeceğini açıkladı. Yugoslavya üzerindeki tehditkar baskının devam edeceği sinyali verildi. O günden beri Washington, Berlin, Londra ve NATO'nun, Uluslararası Adalet Divanı'nın Miloseviç'in iadesini talep etmediği gün geçmedi.

NATO ve ABD emperyalizminin bu talebine boyun eğen Sırp hükümeti, 28 Haziran'da, Yugoslavya Anayasa Mahkemesi'nin kararını da kabaca ihlal ederek ve Yugoslav halkının onurunu ayaklar altına alarak, Miloseviç'i emperyalistlere teslim etti.

Uşak Cinciç hükümeti, NATO ve AB'nin kreditorler konferansı sonuçlanmadan ihraç ettiği bu “meta” için gerekli şekilde ödüllendirildi. Emperyalistler toplantının sonunda 1.3 milyar dolar yardım verilmesini karara bağladılar.

Miloseviç'in Den Haag'a götürüldüğünün duyulması üzerine binlerce kişi Belgrad sokaklarında protesto gösterileri gerçekleştirdi. Göstericiler Sırp hükümetini hain ilan ederek istifaya çağırıyorlar. Miloseviç'in iadesi hükümette de krize yol açtı ve koalisyon çöktü.

Savaş suçu işleyenler davacı koltuğunda

Aslında sorun Miloseviç'in kişiliği değil, sorun Miloseviç'in suçluluğu veya suçsuzluğu da değil. Sorun “Miloseviç davası”nın kendisidir. Yoksa, Miloseviç'in suçu, Yugoslavya'yı parçalayarak on yıllardır birarada yaşayan kardeş halklar arasına düşmanlık tohumları eken, onları birbirine kırdırtan, en temel ulusal haklara saldıranların suçunun yanında nedir ki! Yugoslavya'yı parçalayan, küçülen Yugoslavya'nın üzerine, tam 78 gün boyunca, tüm ikinci dünya savaşında atılan bomba kadar bomba yağdıran, bu ülkeye yıkım ve ölüm saçanların yanında, Miloseviç'in suçunun büyüklüğü nedir ki!

ABD ve NATO, Miloseviç'in USSM'ye teslimini Mayıs '99'da talep etmişlerdi. Belgrad'ta bir hastane üzerine NATO füzelerinin bombalarını bırakmalarından kısa bir süre sonra ve maden işçileri kenti Aleksinac'ın şehir merkezinin bombalanmasından kısa bir süre önce... Yani, sayısız savaş suçu işleyenler, elleri Yugoslav halkının binlerce evladının kanına bulaşanlar, eski Yugoslavya başbakanına karşı insanlık suçu işlemekten dava açıyorlar. Bu tecavüzcülerin tecavüz edilen hakkında dava açmalarına benziyor.

Miloseviç'in savaş ve insanlık suçu işlediği için mahkeme önüne çıkarılmasını talep edenlerin başını çekenler, dünyayı egemenlikleri altına alacak politikalar güderek savaşlar yapanlardır. Vietnam'da 8 yıl süren bir imha savaşında “hareket eden her yere ateş” emri veren, özellikle de askeri helikopterlerden otomatik silahlarla taranarak milyonlarca Vietnamlı'nın katledilmesinin başlıca sorumlularından olan Amerika Savunma Bakanı Robert McNamara bugün üniversitede dersler veriyor. Şili'deki faşist darbenin arkasındaki isim olan Henry Kissinger, dolgun ücretler karşılığında, diktatörlerle nasıl ticaret yapılmalı

konusunda tavsiyelerde bulunan saygın devlet adamı rolünde dolaşiyor ortalıkta.

Miloseviç herhangi tarafsız bir mahkeme önüne de çıkartılmıyor. NATO'nun baskısı ile kurulan, personel ve mali olarak NATO tarafından beslenen tamamen güdümlü bir mahkemede yargılanıyor. 16 Mayıs '99 tarihindeki saldırılar esnasında, NATO sözcüsü Jamie Shea'nın yaptığı açıklama hala hatırlardadır: “NATO USSM'in kız kardeşidir. Mahkeme NATO ülkelerinin parasıyla donandı. Para verenlerin çoğunluğunu biz oluşturuyoruz...”

Baskıcı emperyalist politika

Baskı ve tehdit emperyalist politikaların başında gelir. Bu politikalar Hitler faşizminin yıkılışından bu yana Avrupa'nın hiçbir yerinde, Yugoslavya ve Sırbistan'a uygulanan acımasızlıkla uygulanmadı. Emperyalistlerin Balkan savaşından sonra da baskıcı politikaları ve ekonomik yaptırımları sürdü. Miloseviç

yönetimi yıkılana, yerine emperyalizmin piyonu “demokratik muhalefet” geçirilene kadar...

Emperyalistler tüm bu isteklerinde başarılı olunca, artık sıra Miloseviç'in teslimine geldi.

Yugoslavya'nın para musluğunun kapatılması tehditi, bu ülkenin 11 milyar dolarlık toplam borcunun bir sonucuydu. 30 Mayıs'ta Sırp Başbakanı Zoran Cinciç, “Eğer bu yasa (Miloseviç'in iadesi) kabul edilmezse, kreditorler konferansında borçların ertelenmesi ve düşürülmesi ile ilgili bir kriz yaşanabilir” dedi.

Cinciç bununla Yugoslavya'nın çok ciddi bir ekonomik-mali krize düşeceğini vurguluyordu. Birkaç gün sonra İspanyol *El Mundo* dergisine verdiği bir demeçte, Yugoslavya'nın Miloseviç'i iade edeceğini, zira ihtiyaç duyduğu ekonomik yardımı kaybetme lüksüne sahip olmadığını söyledi. 13 Haziran'da ise, “İşbirliği içinde çalışmanın bedeli, ülkenin yok olması demektir” açıklamasını yaptı.

Oysa ekonomik imkanların baskı aracı olarak politik taleplerle birleştirilmesi, geçerli uluslararası hukuk kuralları içinde bile meşru sayılmıyor ve yasaklanıyor. ABD'nin mali yardımı açık açık Miloseviç'in iadesine bağlaması ve süre tanıması, geçerli uluslararası hukuk kurallarının bile en kaba ve küstah biçimde ayaklar altına alınmasından başka bir şey değildir.

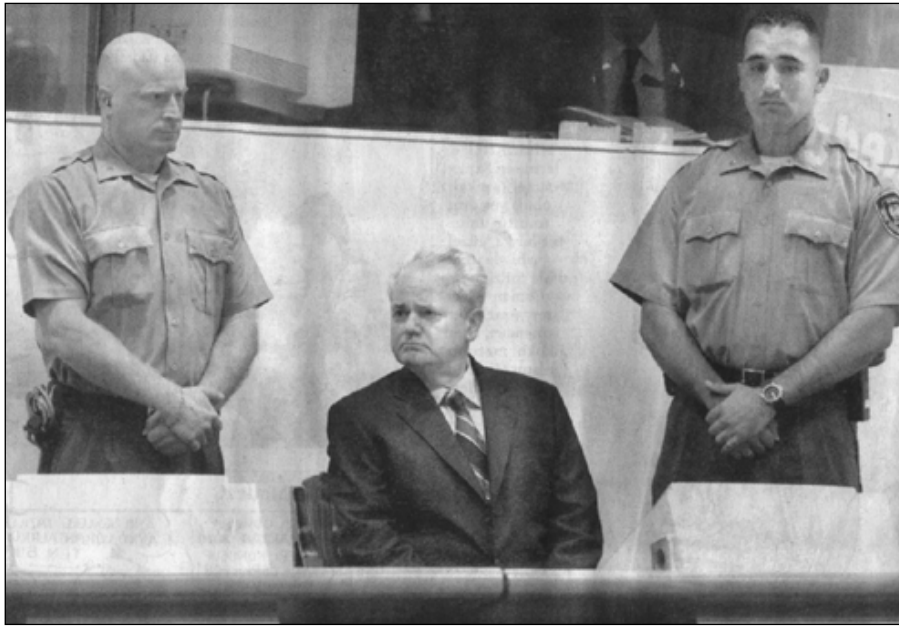
ABD'nin dünya polisliği ve NATO'nun savaş suçu

Diğer bir sorun ise, dünyanın emperyalist jandarması ABD'nin ve NATO'nun korku ve tehdit politikasıdır. Emperyalistler Miloseviç'in iadesini, elbette insan hakları savunucuları ya da demokrasi havarileri olduklarından dolayı bu denli ısrarla istemiyorlar. Onların asıl sorunu, kendilerine itaat etmeyenlerin cezalandırılması ve bunun emsal olarak kullanılmasıdır. Kapitalizmin en kirli ürünlerinden olan mafyada bir kural vardır; birisi haracını ödemiyorsa, mafya şefi mutlaka inandırıcılığını sağlamalıdır. Aksi halde başkaları da itaatsizliğe eğilim duyabilirler. Clinton ve ortaklarının hedefi de buydu. Yeni dünya düzeninde herkes dünya jandarmasından yeterince korkmalı ki, düzen sağlanabilsin ve engel çıkarılsın.

Miloseviç'e yapılanlar yalnızca emperyalizmin gücünü kanıtlama amacına yönelik değildir. NATO burada başka amaçlar da güdüyor. Kendilerinin uluslararası hukuku çiğnedikleri saldırı savaşı, tüm medya yalanlarına ve manipülasyonlara karşın, tüm dünyada büyük bir öfke yarattı. Savaş hazırlıklarıyla ilgili gerçekler su yüzüne çıktıkça ve insanlık dışı savaşı yönetenlerin yalanları çöktükçe, bu emperyalist yıkım savaşını savunmak daha da zorlaştı.

Balkan savaşına bağlı olarak NATO, bugün tüm propaganda aygıtlarına rağmen, çırılçıplak ortada. Miloseviç'in Den Haag'da süren göstermelik davasının mahkumiyetle sonuçlanması, NATO'yu temize çıkaracak ve Balkan savaşı meşrulaşacak. Yapılan hesap, güdülen amaç aynı zamanda bu. Miloseviç'in insan hakları ihlallerinden sorumlu bulunması, böylece NATO'nun “insan hakları için” haklı bir savaş sürdürdüğü yalanına dayanak yapılacak.

Miloseviç hücreye kapatılırken, onun şahsında kapatılmak istenen gerçekte Yugoslav halkının kendisidir. Bu halkın özgürlüğe olan özlemidir. Yugoslav halkı kendisini bu esareten kurtaracak, özgürleşecektir. Er ya da geç, ama mutlaka. Tarih bunun tanığıdır.



Alman Demiryolları'nda eylemler yaygınlaşıyor..

İşçiler toplu işten çıkarma kararlarına direniyorlar

Alman Demiryolları'nda işten çıkarmalara karşı, çalışanların tepkisi giderek yükseliyor.

DB-AG yönetiminin aldığı yeni karara göre, 18 üniteden 8'ni 2003 yılına kadar kapatılacak ve 6 bin işçi işten atılacak. Bu karara karşı 26 Haziran'da başlayan eylemler çeşitli yöntemlerle gelişerek yayılmaktadır.

26 Haziran günü çalıştığım Werk Opladen'de de yaklaşık 2 saat süreyle iş durdurma eylemi yapıldı. DB-AG yönetiminden gelen yöneticiye konuşma yaptırılmadı. İşçiler, SPD yönetimine, onun ekonomi ve ulaştırma bakanına dönük tepkilerini dile getirdiler.

Aynı gün başta Nürnberg ve Opladen'de olmak üzere, birçok şehirde bulunan tamirhanelerde de gösteriler, iş bırakmalar, iş yavaşlatma eylemleri yapıldı.

Sendika yöneticilerinin eylemlerde geri tutum almalarına rağmen, işçilerde işlerine sahip çıkma ve karşı direnişi geliştirme gücü var. Hemen hemen bütün çalışanlar toplu bir direnişten yana. Sendika zorlanmakta ve karar almak için alttan sürekli sıkıştırılmaktadır.

Opladen'de daha önce 27 ve 28 Haziran günleri de iş yavaşlatılarak veya tümünden durdurularak işverene uyarıda bulunulmuştu. 29 Haziran'da bir yürüyüş kararı alındı. Saat 13.00'de işyerinden başlayıp şehir merkezine kadar kortej oluşturularak, coşkulu ve canlı bir şekilde yüründü. Yürüyüşe işyerimizin bulunduğu Opladen halkı da destek verdi. Yaklaşık 1500 kişi demiryolu tekeli DB-AG yönetiminin yanısıra hükümetin ekonomi ve ulaşım politikasını protesto ettik.

Eylemin iş saati dışında yapılması, işçiler arasında sendikaya karşı tepkilere neden oldu. Miting sonrası duyurularda ve amfide yapılan açıklamayla, 2 Temmuz'da Köln Hauptbahnhof'ta büyük bir miting kararı açıklandı. Eğer işveren bu kararını geri almazsa 2 Temmuz'dan itibaren daha geniş eylemler gündeme gelecek. Berlin'e yürüme kararı da dahil buna.

İşçilerde genel olarak mücadele isteği mevcuttur. Kazanmak için doğru bir önderlik şarttır. Yani birleşik mücadelenin örgütlenmesi zorunludur.

SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi

DB-AG/ Werk Opladen

Güney Kıbrıs:

İngiliz askerleriyle çatışmalar

Güney Kıbrıs'ta İngiliz askerlerinin, "dünyanın en geniş ve en yüksek anteni" diye nitelenen bir telekomünikasyon aletini kurmaya kalkışmasına halktan büyük tepki geldi. 3 Temmuz günü İngiliz polisiyle sert çatışmalar yaşandı. 90 metre yükseklikte ve 190 metre genişlikteki antenin

çok geniş bir bölgede elektromanyetik alan yaratacağı, bunun hem insan sağlığına hem de çevreye büyük zarar vereceği belirtiliyor. Eylemciler akşam taş, sopa ve molotof kokteylleri ile İngiltere'nin Ağrotur'daki üssüne saldırdılar ve arabaları ateşe verdiler.

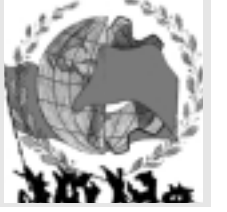
Yüzlerce eylemci ile üs polisleri arasında çıkan çatışmalarda, 5 gösterici ile 43 polis ve asker yaralandı.

Personele ait araçlar ve bir karakol tahrip edildi. İngiliz askerler yüzlerce göstericiyi

tazyikli su ve gözyaşartıcı gazla etkisiz hale getirmeye çalıştı.



Dünya'dan kısa kısa...



Güney Kore: İşçiler bir kez daha genel grevde

Gazetemiz yayına hazırlanırken Güney Kore işçileri 5 Temmuz'da bir günlük genel greve hazırlanıyorlardı. Sendikalar hükümetin IMF'nin dikte ettiği

politikalara ve işten çıkarmalara karşı bu eylem kararını aldılar. Genel grevle grevdeki işçilere karşı hükümetin provokatif tutumu ve sendikacılara yönelik baskılar protesto edilecek.

Yıllardır ülkenin çalışma yasalarında değişiklik yapma ve esnek çalışmayı uygulamayı hedefleyen Kim Dae-Jung hükümeti, grevleri engellemek için daha sert önlemler

alacaklarını açıkladı. Hükümet son aylarda devam eden birçok greve saldırdı, onlarca sendikacı tutuklandı. 27 Mayıs'tan beri cezaevine atılan sendikacı sayısı 34'ü buldu.

Genel grev çağrısını 600 bin üyeli Güney Kore Sendikalar Birliği yaptı. Grev özellikle metal, makina ve otomobil sektöründe çalışan işçilerin güçlü katılımı bekleniyor. Sendika sadece başkent Seul'de 100 bin üyesini eyleme katmayı hedefliyor. Ayrıca başkentte büyük bir yürüyüş planladı.

Güney Kore'de Haziran ayından beri 50 binin üzerinde işçi, havaalanlarında, metal sektöründe ve hastanelerde greve gitmişlerdi. Halen 20 binin üzerinde işçi grevde bulunuyor.

Brezilya: Onbinlerce kişinin protesto eylemi

Brezilya'nın Brasilia kentinde, 27 Haziran günü, Kongre binası önünde, hükümetin enerji tasarrufu planlarını protesto etmek için büyük bir kitlesele gösteri gerçekleştirildi. Protesto eylemine onbinlerce kişi katıldı. Yürüyüşte polis ile protestocular arasında çatışmalar çıktı, 18 kişi yaralandı.

Zambia: Kamu emekçileri 1 aydır grevde

Güney Afrika ülkesi Zambia'da 80 binin üzerinde kamu emekçisinin grevi 1 ayı aştı. Grev nedeniyle okullarda eğitim yapılmazken, hastanelerin sadece acil bölümleri çalıştı. Kamu emekçileri grevleriyle hükümeti %100'lük ücret artışı talepleri doğrultusunda zorluyorlar. Hükümet ise bu isteme %30 ücret artışı ile cevap verdi. Zambia'da çalışanların bir kısmı 50 doların bile altında aylık alırken, çoğu yoksulluk sınırının altında bir ücretle çalıştırılmakta. Ülke halkının %75'i yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Zambia'nın 1999 yılında 6,5 milyar dolar dış borcu vardı. 10 milyon insanın yaşadığı ülkede kişi başına düşen borç miktarı 650 dolar. Yeni doğan bebekler bile borçlu doğuyorlar.

Ülkede yoksulluk korkunç boyutlarda seyrediyor. Özellikle ekonomide özelleştirilmelerden ve Zambia'nın dünya pazarına açıldığından beri dükkanlar mal dolu ama bunu yeni türedi zenginlerin dışında satın alabilen yok. Sonbahar'da ülkede genel seçimler var. Başbakan F. Chiluba, sonbaharda yapılacak seçimlerde tekrar adaylığını koymayacağını açıkladı. Bu kamu emekçilerinin ayları bulan kitlesele greviyle başbakana verdiği korkunun ta kendisidir.

Brezilya: Katliamcı polis şefine hapis cezası

Brezilya'nın Sao Paulo kentinde cezaevine yapılan bir baskında 111 kişinin ölümünden sorumlu tutulan polis müdürü Yarbay Ubiratan Guimaraes, toplam 632 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. Polis müdürü Casa de Detencao Hapishanesi'nde 2 Ekim 1992'de çıkan ayaklanma sırasında yayılım ateşi açılmasını emretmiş ve açılan ateş sonucu 102 kişi ölmüştü.

İspanya: Otobüs şoförleri grevde

İspanya'da otobüs şoförlerinin başlattığı grev turizmi oldukça etkiledi. Çoğu İngiltere, Almanya ve İskandinavya ülkelerinden gelen toplam 8 bin turist ülkede mahsur kalmış durumda. İspanya'nın Mallorca kentinde gerçekleşen grevdeki işçilerin talebi %17,5'lik ücret zammı. Çalışanlar talepleri kabul edilene kadar greve devam edeceklerini bildirdiler.

Direnişçiden bir öykü...

“Hiçbir zaman geç değil...”

Muharrem Kurşun
(Ölüm Orucu direnişçisi)

Sonraki gün havalandırmaya düşen ilk ses Faruk'unki olmuştu. “Merhaba Nevzat kardaş... Nasılsın?”

“Merhaba merhaba... Bugün çok iyiyim. Dünden beri çok iyiyim... Asıl seni sormalı. Fazla yüklendiler mi?”

Gülerek yanıtladı Faruk. Yaşama dönmüş gibiydi. “Yüklenmediler... Hele bir de sizden duyduğum gibi bağırıma başlayınca, kavatların hepsi tırtı!”

“Ne diye bağırдың? Yani ne dedin?”

“İnsanlık işkencecilerin anasını s...!”

Nevzat bir kakhaha patlattı. Faruk da ona eşlik etti. “Hay sen çok yaşa emi!... Kimden duydun da böyle bağırдың?”

“Sizden... Sizde öyle bağırıyor muydunuz?”

“Biz öyle...” Gülmekten kesik kesik konuşuyordu Nevzat. “Öyle bağırıyorlardık. Biz, ‘İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!’ diye bağırıyorlardık... Hay sen çok yaşayasın emi, Faruk arkadaş...” Faruk bozulur gibi oldu. Savunmaya geçti.

“Ben ne bileyim. Öyle anladım, öyle söyledim. Hem benimkisi daha iyi.”

“Olur mu hiç!.. Bizim ne işimiz olabilir işkencecilerin analarıyla. Hem böyle yaparsak onlardan ne farkımız kalır. Yine de iyi yapmışsın. Bir daha olursa sen de bizim gibi slogan atarsın, tamam mı?”

“Tamam Nevzat kardaş... Dün var ya, söylediklerine çok bozulmuşum.”

“Haklısın. Ben de çok ileriye gittim. Son zamanlarda sınırlarıma hakim olamıyorum. Dün söylediklerim için kusura bakma, Faruk.”

“Ne kusuru Nevzat kardaş. Başka türlü söylesen anlamazdım ki. İyi yaptın.”

Faruk bir süre sustu. Konuşmaya başladığında sesinde heyecan vardı.

“Bak ne soracam... Ben de sizler gibi olabilir miyim? Ben de dediğin vadiye inebilir miyim?”

“Niye inemeyesin ki? Dün ilk adımı attın zaten.”

“Attım di mi. Sizden farklı da olsa bağırдықça rahatladım. Hele ben de bir iki tane vurunca iyicene rahatladım. Copun acısını bile duymadım, dinime imanıma. Bir de senin ve diğerlerinin bağırıp, benim için kapılara vurmaları... Ne yalan söyleyeyim ilk kez böyle bir şey yaşıyorum. Benim için birileri dayak yemeyi göze alıyor.”

“Böyle olması gerekiyor... Onlar bizi yalnızlaştırmak için hücrelere attılar. Biz daha çok kenetleniyoruz birbirimize. Birlikte ölümü kucaklıyoruz.”

“Ben de sizlerin dostu olmak istiyorum. Ama artık çok geç. Bu saatten sonra ne köy olur benden ne kasaba...”

“Hiçbir zaman geç değildir Faruk arkadaş. Korkularını yenmeyi başardıktan sonra, hiçbir zaman geç değildir.”

O gece Faruk Nevzat'ın söylediklerini düşündü durdu. Bir umut ışığı belirliyordu yüreğinde. Ama yine de artık çok geç, diyordu. Bu, aslında, korkularına çektiği bir perdeydi.

“Nevzat kardaş, hasta gibi bir halin var senin.”

Ertesi gün merhabalaştıktan sonra kaç gündür sormayı düşündüğü şeyi sordu Faruk. “Üstelik yemek de almıyorsun. Halbuki kendine bakman gerek. Sahi kardaş, sen neden yemek almıyorsun?”

“Ölüm orucundayım...”

“Ölüm orucu mu? O da ne ki?”

“Bizi teslim alabilmek için hücrelere attılar. Bizi asla teslim alamayacaklar. Burada yapacak fazla bir şeyimiz yok. Ancak bedenlerimizden bir barikat örebiliyoruz. Ölümüne de olsa direneceğiz.”

“Ne zamana kadar sürecek bu?”

“Hücreleri yıkana kadar. Yani hepimizi hücrelerden çıkarana kadar.”

“Çıkarmazlarsa.”

“Gerekirse hepimiz ölürüz.”

Faruk'un sesi soluğu kesilmişti. Ölümünden bu kadar kolay sözedilmesini aklı almıyordu. Kimseleri olmadığı için bu kadar rahat konuşuyorlar diye düşünüyordu.

“Nevzat kardaş, o nasıl kelimeler öyle... Yaşamak herşeye rağmen güzel.”

“Biz zaten yaşamak için mücadele veriyoruz.”

Faruk'un kafası karıştı.

“Yaşamak için ölünür mü hiç?”

“Yaşamdan ne anladığına bağlı. Bir insan gibi yaşamak var, bir de hayvan gibi horlanarak aşağılanarak yaşamak var. Sen hangisini tercih edersin?”

“Bu da soru mu? Tabii ki insan gibi yaşamayı...”

“O halde onun için mücadele edeceksin. Bak sadece ücretine zam yapılmasını istedin, bunun için mücadele ettin diye buraya atıldın. İnsan gibi yaşamak için zam istedin değil mi?”

“Öyle...”

“Demek ki insan gibi yaşayabilmen için bedel ödemen gerek. Bazen bu bedel işten atılmak oluyor, bazen de ölmek...”

Nevzat'ın söyledikleri mantıklı geliyordu gelmesine de, ama yine de yaşamakla ölmeyi bağdaştıramıyordu. Çok ağır bir bedeldi bu. Kendisinin ödemeyi göze alamayacağı kadar ağır bir bedel.

“Ben yoruldu Faruk. Biraz sen konuş.”

“Kaç gün oldu yemek yemeyeli..”

“Bugün 61. gün.”

“61 gündür yemek yemiyorsun ha! Hiç mi bir şey yemiyorsun?”

“Sadece şekerli su ve tuz.”

“Ölürsün böyle giderse. Kimin kimsen yok herhalde arkandan ağlayacak?”

“Anam vardı, geçen gün söylemiştim, bir ay önce öldü. Şimdi eşim, dostum, sevgilim, yoldaşım, yani herşeyim olan dünyalar güzeli bir yarım var. Onca koşturmanın, güçlüğü içinde her hafta görüşüme geliyor, mavi gözlerinden bir demet menekşe sunuyor her hafta açlığımı. O da anam gibi için için ağlıyor ama, hiçbir zaman gözyaşlarını bana göstermiyor, mavi gökyüzüne yeşil bulutları hiç yansıtmıyor yanımdayken. Gülüşüne verdiğim değeri bildiği için hiç esirgemiyor benden. İşte Faruk arkadaş, teslim olmak bu gülüşü kirliletmektir, bir daha hiç görememektir. Bundan daha kötü ölüm olur mu?”

“Daha da önemlisi yoldaşlarım var, partim var.

Nasıl ki benden öncekiler partimize haleb getirmedilerse ben de getirmemeliyim. Anlayacağın, kimim kimsen yok değil. Herkesten daha fazlalar. Ölecek olursam da ağlayacaklar, ama asıl olarak teslim olduğumda ağlayacaklar. Ağlatır mıyım hiç onları. Hiç yarımın gözlerine yeşil bulutlar getirir miyim? Bakamam gözlerine o zaman. O da bakmaz zaten bana...” Nevzat sustu... Belli ki yoldaşlarını, anasını ve yarını düşünüyordu.

Faruk'un kafası allak bullak olmuştu. Nevzat'ın söylediklerinin çoğunu anlamamıştı belki, ama sesindeki yüklü duyguyu alabilmişti. Yine olduğu yere çökmüş çocuk gibi ağlıyordu. Bir yandan da duyulur duyulmaz bir sesle, “Benim için artık çok geç diyordu.”

O akşam yemeğinin tümünü bitiremedi Faruk. Her lokmada aklına 61 gün süren ve daha da sürecek olan açlık geliyordu.

Faruk bütün gece gözlerini kırpmamıştı. Bir insanın ölümü böyle karşılaşması onu çok etkilemiş, sarsmıştı.

Kendinden utandığını duyumsuyordu. Sadece dayak yememek için onca hakarete katlanmış, üstelik yine de dayak yemişti. Bir şeyler yapmak istiyordu ya, öte yandan da hala korkuyordu. Benim için çok geç diyordu sürekli. Fakat korkunun eşiğine gelmişti.

Havalandırmaya koşarcasına çıktı bu kez. Nevzat'a seslendi. Ses gelmedi Nevzat'tan. Daha yüksek sesle seslendi. Cılız bir ses geldi.

“Faruk ben buradayım.” Ses içeriden geliyordu.

“Niye çıkmıyorsun havalandırmaya?”

“Çıkamıyorum. Bacaklarım taşıyor artık beni.”

Faruk'un yüreği burkuldu. Hücrenin yanına iyice sokuldu. Pencere pervazına basıp yukarı tırmandı, sesi daha kolay duymak için.

“Bugün 62. gün oldu değil mi?”

“Evet.”

“Ben ne yapabilirim? Bir şeyler de, Nevzat kardaş... Artık benim için çok geç değil mi?”

“Hiçbir zaman geç değil...” Kesik kesikti Nevzat'ın konuşması. “Evet, daha biz hücrelere girmeyeceğiz, topyekûn saldırıyı birlikte püskürtelim derken harekete geçmeliydin. Hiç değilse bize saldırıldığında, o da olmasa buraya getirildiğimizde direnişe geçmeliydin. Ama yine de hiçbir zaman geç değildir...”

“Geç değil mi?...” Faruk korku eşiğinin tam üzerindeydi. Ya aşacak, ya da bir daha o eşiğe yanaşmayacaktı bile.

O akşam bir iki lokma ancak yiyebildi yemeğinden. Acaba gerçekten geç değil mi, demeye başlamıştı.

Sonraki gün Nevzat neredeyse hiç konuşmadı. Hep Faruk konuştu. Nevzat sadece bir ara güçlükle bir şeyler söyleyebildi.

“Eğer bana bir şey olursa, yoldaşlarımı görürsen, onları çok sevdiğimi söyle... Çıkınca yarımın yanına git... Ona da, onu çok sevdiğimi söyle... Berrak suyun berraklığına leke düşürmediğimi, ne anılarımıza, ne de bayrağımıza leke düşürmediğimi söyle...”

Veda konuşmasını andırıyordu Nevzat'ın sözleri. Faruk'un yüreği yandı. Sözcüklerin her biri ok olmuş yüreğine saplanmıştı. “Söylerim...” diyebildi sadece, onu da güçlükle...

Akşam Nevzat'ın kapısının açılmasıyla irkildi. Kalabalık bir gardiyan grubu girmişti içeriye. Onu döveceklerini düşündü. Kapıya vurmaya, slogan atmaya başladı. Kapı vuruşları çoğaldı, sesler birleşti.

Gardiyanlar çok geçmeden Nevzat'ın hücrelerinden ayrıldılar. Duvarı tıklattı Faruk. Ses gelmedi. Sabaha dek duvarı tıklatıp ses bekledi. Ses gelmedi.

Sabah o da bir şeyler yememişti. Telaşla havalandırma saatini bekliyordu. Havalandırma saati geldiğinde koşarak çıktı havalandırmaya. Faruk ortalığı çınlatırcasına bağırıyordu.

“Nevzat kardaş, Nevzat kardaş, Allah'ın seversen ses ver... He, de... ben buradayım, de... Allah'ın seversen ses ver Nevzat kardaş.”

Ses vermedi Nevzat. Az ilerden bir ses yükseldi.

“Nevzat yoldaş ölümsüzdür!”

Sesler çoğaldı. Tüm cezaevini sardı. Gök gürlemesiydi sesler... Karanlığı yırtan çığlıktı. Seslerin içine Faruk'un hıçkırıklarla kesilen sesi de eklendi.

“Nevzat yoldaş ölümsüzdür!”

O akşam yemeğe elini sürmedi. Kendisi de Nevzat gibi, “hiçbir zaman geç değil”, demeye başladı. Korku eşiğini aşmıştı Faruk.

Sabah kahvaltısını getirmişti gardiyan. Alt mazgalı açtı.

“Faruk kahvaltım al.”

Faruk'un sesinde hissedilebilir bir sevinç pırıltısı vardı.

“İstemiyorum. Bana sadece şekerle tuz getirin...”

4 kuruluşun ortak açıklamasından...

Katliama ilişkin gerçekler açıklanmalıdır

(...) 19 Aralık 2000 tarihinde sabaha karşı Türkiye'deki 20 cezaevine operasyon düzenlendi. Onbine yakın güvenlik görevlisi ile yüksek enerjili silah ve askeri malzemenin kullanıldığı operasyonda ikisi asker 32 kişi yaşamını yitirdi. Operasyon günü Başbakan "bütün güvenlik güçlerimiz tam bir uyum içinde ve sabırla çalışıyorlar. Cana kıyılmaması için ellerinden geleni yapıyorlar, kırıp dökmeden olabildiğince barışçıl yollardan sorun çözülmeye çalışılıyor" ifadesiyle, Adalet Bakanı ise operasyon gününün geç saatlerinde operasyonlarda ölenlerin çoğunun kendini yakarak öldüğünü söyleyerek kamuoyunu yanıltmışlardır.

Tutuklu ve hükümlüler Ölüm Orucu eylemini sürdürdüler. İçeride ve dışarıda 26 kişi de Ölüm Oruçlarında yaşamlarını yitirdi. Yüzlercesi sakat kaldı ve bilincini yitirdi. Bunlardan 71'i tahliye edildi. Bugün itibarıyla Ölüm Orucu eylemi sürüyor. Tutuklu ve hükümlüler 6 ayı aşkın bir süredir, tecrit koşullarında tutuluyorlar ve bu koşulların sona erdirilmesi için Adalet Bakanlığı'nın bir niyeti ve çabası gözlenmiyor.

Hayata Dönüş operasyonuna kuruluşlarımız karşı çıkmıştı. Niyetin insanları hayata döndürmek değil, F tipi cezaevlerini kullanıma açmak olduğunu belirtmiştik. İkincisi, sorunların demokratik süreçlerin işletilmesi ile çözüleceğini başından beri söylüyorduk. Bugün de bu düşüncemiz değişmemiştir. Üçüncüsü,

aşırı güç kullanımına gidildiğini: insanların yakıldığını, cinsel tecavüz de dahil olmak üzere işkence ve kötü muameleye dair ciddi kanıtların bulunduğunu bildirmiş ve derhal soruşturma açılmasını istemiştik.



Tutuklu ve hükümlülerin avukatlarının, ailelerinin ve tahliye olanların anlattıkları ile bir haftadır gazetelere yansıyan bilirkişilerin raporları tutarlılık taşımaktadır.

Böyle vahim bir olayın ardından, hukuksal süreçler tek yanlı olarak işlemiştir. Soruşturmalar tutuklu ve hükümlülerin şikayetleri doğrultusunda değil, 26 Eylül 1999 Ulucanlar Cezaevi'nde 10 kişinin ölümüyle sonuçlanan olaylar sonrasında olduğu gibi, mağdur ve şikayetçi konumunda olanlar aleyhine işlemiş ve kolektif

tutuklama kararları verilmiştir.

Mağdur tutuklu ve hükümlüler aleyhine açılan dava dosyalarına yansıyan raporlar ve anlatımlar;

1.Güvenlik güçlerinin aşırı ve orantısız güç kullandığını,

2.İnsan yaşamını yoketmeye yönelik olarak geliştirilmiş silah ve malzeme kullanıldığını,
3.Yangın çıkarıldığını ve yangının söndürülmesi için hiçbir çaba gösterilmediğini,
4.İnsanların yanarak ölmesine sebebiyet verildiğini,
5.Tutuklu ve hükümlülerin çoğunun güvenlik güçlerince açılan ateş, darp ya da yanarak ve/ya yakılarak yaşamlarını yitirdiğini göstermektedir. Belirtilen durumda, ivedilikle,

1.Gerçeklerin kamuoyuna açıklanmasını,
2.Sorumlular hakkında derhal soruşturma açılmasını,

3.Hiçkimseye yargısal dokunulmazlık tanınmamasını,

4.Sayın Adalet Bakanı'nın derhal soruşturma emri vermesini, ver(e)meyecekse, derhal istifa etmesini,

5.Cumhuriyet savcılarının (Çanakkale, İstanbul Eyüp ve Üsküdar) suskunluklarını bozmalarını ve hukuksal süreçleri başlatmalarını istiyoruz.

Hüsni Öndül, İHD Genel Başkanı

Fusun Sayek, TBB Başkanı

Yavuz Önen, TİHV Başkanı

Suna Coşkun, ÇHD Genel Sekreteri

Katilleri ve koruyucularını şiddet ve nefretle kınıyoruz!

Kendi inanç ve düşüncelerine tutsak, kendinden başka varlıklara yaşam hakkı tanımayan insan kılıklı caniler, tarihin çeşitli dönemlerinde, insanlık dışı iğrenç vahşetlerini sergilemekten geri kalmamışlardır. 2 Temmuz 1993 Madımak saldırısı da bu vahşet zincirine eklenen en iğrenç halkalardan biridir.

Bu olayda, insanlığın yüzüğü aydınlarımızı katleden karanlık ruhlu kahpe saldırganları asla unutmayacağız. 37 aydını şeriat naralarıyla katleden yobazlar mahkemelerde adeta ödüllendirildiler. Ancak, katiller bilime, insanlığa, aydınlanmaya, demokrasiye inananların ve bunun için mücadele verenlerin vicdan ve öfkesine mahkum oldular. İnsanlık tarihi bu kalkışmaları hep lanetle andı. Sivas katliamını yapanlar da hep lanet ve öfkeyle anılacaktır. Katledilenler ise yol gösterici olmaya devam edecektir. Onlar ve eserleri ölümsüzleşerek yaşayacaktır. Katilleri ve onları koruyanları bir kez daha şiddet ve nefretle kınıyoruz.

Haber-Sen Genel Merkezi

İç ve dış borç ödemeleri durdurulsun!

IMF Direktörler toplantısının ertelenmesi ve buna bağlı tartışmalar ibret verici niteliktedir. IMF yine borçlanma sistemini kullanarak, Türkiye'ye uluslararası sermayenin çıkarları doğrultusunda oluşan sistemi dayatmaktadır.

Yıllardır uygulanan IMF programları doğrultusunda Türkiye'de oluşan ekonomik tablo özetle şöyledir:

Alınan borçların büyük bir kısmı uluslararası borçların geri ödenmesinde kullanılmakta ve bir avuç zengine düşük faizlerle verilmekte, adeta hibe edilmektedir.

Bu borçlarla bir avuç siyasi-askeri elit, tüccar, sanayici ve rantiyenin lüks yaşamları kurulmaktadır.

Kaynaklar banka sahiplerine aktarılmaktadır.

Sermaye ve rantiyeciler % 300-4000 oranında artmaktadır.

Bunun karşısında asgari ücret 106 milyon liradır; sağlığa ve eğitime ayrılan kaynak sürekli düşmektedir; milyonlarca insan işsizliğe mahkum edilmekte; emekçilerin alım gücü % 50 oranında azalmakta, borçlar 4 kat artmaktadır.

Bu borç kısılacı sadece Türkiye'yi ilgilendirmemekte, bütün dünyayı pençesine almış bulunmaktadır. Gelişmiş ülkeler ve uluslararası sermaye güçleri borçlanma sistemini dünyadaki bütün ekonomik ve insani kaynakları denetimi altına almak için kullanmakta, bu sisteme bir kez esir edilen toplumlar sermayenin bütün acımasız girişimlerine sahne olmaktadır. Bugün dünyada borç sistemi yüzünden günde 19.000 çocuk ölmektedir.

İşte bu nedenle, 20-23 Temmuz tarihlerinde İtalya'nın Cenova kentinde yapılacak ve gündemleri arasında borçlar sorunu da olan G-8 toplantısına karşı yüzbinler harekete geçmektedir. Yüzbinlerce insan sermayenin bu sınır tanımaz acımasızlığına karşı tepkilerini gösterecektir.

Uluslararası alandaki bu harekete paralel olarak kurulmuş olan Girişimimiz uluslararası sermaye ve kuruluşlarına karşı mücadele ettiği gibi, bu kuruluşların Türkiye üzerindeki etkilerine karşı da duyarsız kalmayacaktır. Türkiye'deki tüm emekçilerin, ezilenlerin söyleyecek sözü olduğuna inanan girişimimiz IMF'nin bu politikalarına ve onların yerli sözcülerine karşı etkinlikler düzenleyecektir.

Bu borçlar emekçilerin, işsizlerin, kiracıların, ilaç alamayanların, yol parası bulamayanların, yiyecek alamayanların değildir. Emekçiler, işsizler, dışlananlar IMF'den borç talep etmemektedir. Çünkü borç öldürmektedir, borç iradesizleştirmektedir.

IMF'nin yerli avukatlığını yapanlar susmalıdır; çünkü onlar bu ülke halkı adına değil, uluslararası sermaye ve bir avuç çıkar çevresi adına konuşmaktadır.

Bu borçlar bizim değil!

İç ve dış borç ödemeleri durdurulsun!

05.07.2001

Küresel Sermayeye Karşı İzmir Girişimi

Mücadele

Postası...



Kâr hırsı ne doğa dinliyor ne insan!..

28 Haziran 2001 tarihli günlük gazetelerin haberine göre, İzmir'in Balçova ilçesinde özel imar izni alan ve çok katlı yapılan Özdilek Alışveriş Merkezi inşaatı çöktü; Mehmet Çelik (27), Turan Aslan (25), Salih Köse (38) ve Mehmet Yazıcı (25) adlı işçiler göçük altında kaldı. Hastaneye kaldırılan işçilerden Mehmet Yazıcı hayatını kaybetti, ağır yaralı işçiler ise 9 Eylül Üniversitesi'nde tedavi altına alındı.

Ayrıca tartışmalı projeden de bahsedilmektedir. İmar planında olmamasına karşın turizm teşvik alanı ilan edilerek çok katlı inşaat yapmasına imkan sağlanan Özdilek inşaatına, Balçova Belediyesi ruhsat verdi. İzmir 1 No'lu Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu'nun İnciraltı'nı birinci derecede SİT alanı ilan etmesinin ardından, inşaat temelden mühürlendi. Özdilek'in açtığı davada mahkemenin yürütmeyi durdurma kararı vermesi üzerine inşaat, yeniden başladı. Koruma kurulu, inşaat alanının SİT özelliğinin sürdürdüğünü belgeleyen ikinci bir rapor düzenlemesiyle Büyükşehir Belediyesi'nin Balçova Belediyesi'ne inşaatı durdurması için yaptığı uyarıya rağmen inşaat devam etti.

Burada ilk bakışta şu sonuç çıkıyor. Her ne kadar da doğanın (özellikle SİT alanlarının) korunması için yasalar olsa da, kapitalistler yasal kılıflar bulup dev binalar yapmakta. Yaparken de malzemeden çalarak bu tür kazalara neden olabilmekte. Halkın dinlenmesine açık olması gereken böylesi yerlerin kapitalistlere peşkeş çekilmesi, kâr hırsından başka bir şey düşünmeyenlerin iştahını kabartıyor. Onlar için ne doğa güzelliklerinin yok edilmesi önem taşıyor, ne de yaptıkları işin sağlamlığı. Sadece ve sadece büyük rantlar ve kârlar ilgilendiriyor onları. Nasıl olsa onları cezalandıracak yasal bir mevzuat da yok...

Bir SY Kızıl Bayrak okuru/İzmir

Direnisteki Sümerbank işçilerine ziyaret

İzmir'de Sümerbank'ı bazı kişilere peşkeş çekmek amacıyla 600 çalışını gözden çıkararak devletin bu uygulamasına karşı işçilerin direnişi sürüyor. Bizler de *Kızıl Bayrak* okuru emekçiler olarak destek amacıyla direnisteki işçileri ziyaret ettik. İşçi arkadaşlarla sohbet edip sorunlarını dinledik. Bir grup emekçinin Ankara'da milletvekilleri ile konuşmaya gittiğini öğrendik. Haber bekliyorlardı. Fabrikadaki arkadaşlara onlara yapılmak istenen anlatmaya çalıştık. Bir ihtiyaçlarının olup olmadığını sorduk. Onlar da gıdaya ihtiyaçlarının olduğunu söylediler. Bizler de kendimize görev bilip gıda yardımı için karar verdik. İlk parti gıda yardımını götürdük işçilere. Fabrikadan alkış ve sloganlarla ayrıldık.

Sümerbank işçisi yalnız değildir!

Bir emekçi/İzmir

"Baskının olduğu yerde direniş de olacak!"

**"Halkım ben, parmakla sayılmayan
Sesimde pırl pırl bir güç var
Karanlıkta boy atmaya
Sessizliğin"**

Sessizliğin sesini dinlediniz mi hiç? Yani insanlığın sesini! Yani kendi sesini! Bu ses öyle büyüdü ki, haykırarak taşı gökyüzüne. Gün gün kısılıyordu sesler, gün gün yükseliyordu. İnsanlığın boğazına zincirler vuruluyordu. Düşünmeye tahammülü olmayan zihniyet şimdi de eli koynunda, bakışlar boğazlarda... Sıktı sıkacak... Nasıl yaparım da sindiririm kaygısında! Ve hesap edememişti elbet, gün gelecek nice yiğitler dikilecekti karşısına. Alnı dik, gözleri düşmana kin, dostu sevgi dolu. Avucuna aldığı yüreğiyle bir gün katılır bu bilindik yaşama. Burada her yol özgürlüğe, her adım insanlığa gider umuduyla! Zincirleri kıra kıra...

Sistemin kendini iyiden iyiye tükettiği şu son yıllarda her gün yeni entrikalar ekleniyor hesabına. Yeni yeni savaşlar, yeni yeni açlıklar, kinler, katliamlar, kavgalar, daha ufacık yaşında sokaklara terkedilen çocuklar, boğazındaki son bir lokma ekmeğide alınmaya çalışılan, ezilen, sömürülen halklar...

Elbette ki baskının olduğu yerde direniş de olacak. Ve direnen, bu uğurda canını veren güzel insanlar! Gün gün hücrelerde tutsaklaştırılmaya çalışılan, kişiliğizleştirilip tek tipleştirilmeye çalışılan insanlar.

Ey insanlık uyanın artık! Gün direniş günüdür. Onlar ki ne yaptılarsa sizleri, bizleri daha iyiye, daha güzele götürmek için, her yeni doğan günün ışığını sizlere armağan etmek için çalıştılar, çalışıyorlar. Sense hala göremiyorsun, katiller döktükleri kanla seni de boğacaklar. Ve sen gözlerini son bir kez uykuya verdiğin anda eller gelecek, işkencecinin elleri... Seni alacak senden geleceğini de... İşte o zaman anlayacaksın kaybettiğinin bilincin olduğunu. İşte o zaman anlayacaksın, senden çalınmak istenenin onurlu yaşamın olduğunu. Bir kıvılcım yakacak ve sen işte zorlanacaksın görmekte kendini! Kendi içinden kendini çıkarmaya uğraşacaksın. Senin geleceğin için onurluca toprağa düşen kızıl güller geçecek aklından. Yavaş yavaş doğrulup gökyüzüne bakacaksın! Derin bir nefes alıp havayı sonuna kadar soluyacaksın. Kinle, öfkeyle dolacaksın... Öfken demirden bir direnç olacak, göreceksin; ve kavgada yeni güller açacak.

Geçmiş bilecek kadar yaşadın ve önünde gelecek güzel günlere inanacak kadar zaman var. Yaşadığımız her yeni güne acının tohumları serpilmeye çalışılıyor. Ama yine de unutmama, yapabileceğin bir şeyler var; insanlığın yararına çalışmak, dayanışmaya, özgürlüğe bir adım daha yaklaşmak.

Kokuyu duyuyor musun? Çürümüş pis kokan nefesleriyle, çürüten elleriyle önümüzde diz çökmek zorunda kalacak sermaye! Kokuşmuş nefeslerini bir kez olsun solutmalarına izin verme!

Şimdi mevsim kış! Pek görülüyor yeşil, dalga dalga yapraklar. Ama biliyoruz ki bahar mutlaka gelecek ve hep birlikte dinleyeceğiz yapraklı dalların türkülerini. Sevinçlerin üzerinden hüznü kaldırmak için yürüyelim. Gün gün büyüyelim, sessizliği parçalayıp insanlığa hak ettiğini verelim.

Çocuklarımızın geleceğe kürek çekişi aldatmasın sizi, her doğan gün ayakları geçmişin zincirleriyle bağlanıyor.

Halayların birlikte çekilip, türkülerin birlikte söylendiği, bir bardak demli çayın dost elinden içildiği günlere selam olsun...

Genç bir SY Kızıl Bayrak okuru/İzmir



EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

***Ulucanlar'daki faşist arsızlığın bir benzeri tekrarlanıyor...
Katliamı Bayrampaşa'da yaşayan tutsaklar
yargılanıyor!..***

***“Arkadaşlarımız diri diri
yakıldı!..”***

“Kurşun yağmuru altında istesek de dışarı çıkamazdık. Tavana açılan deliklerden ve mazgallardan sürekli ateş ediliyordu, Sonra tavana delikler açıldı. Ve oradan gaz bombaları ile alev topları içeri atıldı. Üzerimize atılan bombalardan derilerimiz kavruluyor, etimiz ateşe atılan plastik gibi eriyor, saçlarımız yanıyor. Ama elbiselerimiz yanmadı. Kimyasal silah kullanıldı. Hepimiz yanıyoruz. Kendimize siper edecek hiçbir şey yoktu. Yalnızca ıslak havlularımız vardı ama onlar da yeterli olmadı. Bir süre sonra koğuşun tamamını ateşe verdiler. Koğuş Hitler'in fırını gibiydi. Diri diri yanacağımızı anladık. Avluya kaçmaya çalıştık. Aramızda olmayan arkadaşlarımız olduğunu anlayınca geriye döndük, ama geç kalmıştık. 6 arkadaşımız diri diri yakılarak ölmüştü...”

“Burada yargılanan biz değil, bu katliamı gerçekleştirenler olmalıdır. Ve bu mahkeme halka açık şekilde yapılmalıdır. Ancak o zaman yaşadığımız katliamın boyutu ve gerçekler açığa çıkartılabilir. Onlarca arkadaşımızın gözlerimizin önünde diri diri yakılarak katledilmesinin ardından, bizler de bu katliamın izini hala üzerimizde taşıırken arkadaşlarımızı öldürmekten yargılanıyoruz. Faşist devlet, birgün mutlaka bunun hesabını verecektir. İşte o zaman bizim de söyleyecek çok sözümüz olacak ve 19 Aralık Katliamı'nı katiller değil, katledilenler yargılayacak. Yargılama yerleri birtek sizin mahkemeleriniz değil. Yaşananları herkes unutsa bile, bizler asla unutmayacağız. Ve asıl duruşma, tüm dünya önünde bu katliamın gerçek sorumlularının yargılanacağı zaman olacaktır...”

***“Faşist devlet, birgün mutlaka
bunun hesabını verecektir!..”***